

OPINIONS.

KUMBAKONAM

26th February 1896.

MY DEAR SIR,

I have gone over some portions of the Tamil Grammar published by your son, which you had sent me. The arrangement of the subject is good and I find it will serve as a good introduction to the study of the Nannul. It may be used as a text-book in the Third Form, and I hope it will so be introduced and you will have a large and rapid sale.

Yours very sincerely

(Signed) N. KRISHNASAMI AIYANGAR B.A.B.L.,

High Court Vakil.

I have read carefully the "Tamil Grammar" prepared by Mr. Soundararaja Aiyangar, Tamil Pundit of the Town High School, Kumbakonam and consider it a useful Text-Book on Grammar for beginners in Tamil for whom it is intended. Under the rules prepared are printed the corresponding Nannool Sutrams also. It may with advantage be introduced in all public schools.

(Signed) V. SRINIVASA CHARLU,

KUMBAKONAM }
1st March 1896. }

Sub Judge of
KUMBAKONAM.

NATIVE COLLEGE

MADURA

16th December 1896.

MY DEAR SOUNDARARAJA AIYANGAR,

I went through a few of the sample pages of your Tamil Grammar, kindly sent to me and I think it may be used as a Text-Book from the First Form upwards. Even to those students who have to study the Nannool, your book will be a great help.

I am, yours truly

(Signed) S. VENKOBACHARIYAR B. A.,
Principal.

This small treatise of Tamil Grammar for beginners by Mr. V. Soundararaja Aiyangar of the Town High School, Kumbakonam will, I believe, form a pretty good introduction to the study of Nannool. It may be safely put into the hands of Middle School students, and even High School students may read it with advantage.

(Signed) S. NARAYANASAMI AIYAR B. A.,
KUMBakonam COLLEGE } *Asst. Lecturer, Govt. College*
19th December 1896. } KUMBakonam.

20th December 1896.

TOWN HIGH SCHOOL.

KUMBakonam.

Mr. V. Scundararaja Aiyangar deserves the best thanks of the teachers and pupils of the Tamil Districts for his compilation of Tamil Grammar. It is a work of thorough accuracy, and very clear in the mode and language of treatment. It is well adapted for all the Forms of a high school and is now used as the Text-Book in the 2nd, 3rd, and 4th Forms of the Town High School.

(Signed) S. KRISHNASAMI AIYAR B.A.,
Headmaster.

I thank you for the specimen copy of your Grammar, so far as a cursory reading enables me to judge, I consider the book a useful one. It is written in an easy and readable style, and seems to be free from unnecessary details. I am of opinion that it may be used with advantage by boys in the Lower and Upper Departments of schools. The author seems to have bestowed great labor on the compilation of this small volume. The book promises to well serve the object

for which it is intended. I shall recommend it to my student.

(Sd.) RAO BAHADUR, S. APPU SASTRI B. A.
Manager & Headmaster,
 26th Dec. 96. NATIVE HIGH SCHOOL, KUMBAKONAM.

K U M B A K O N A M.

27-12-96.

DEAR SIR,

I have read your Balabotha Ilakkanam, and consider that it will be very useful to those who want to study the "Nannool".

Yours sincerely

(Signed) V. K. RAMANUJACHARI,

First Assistant

REVENUE SECRETARIAT, MADRAS.

T A N J O R E

30-12-1896.

I have looked over Soundararaja Aiyangar's Tamil Grammar and consider it a useful introduction to the study of Tamil Grammar.

(Signed) L. C. WILLIAMS,

Asst. Inspector of Schools,

TANJORE, TRICHY DIVISION.

K. H. SCHOOL TANJORE

30th December 96.

DEAR SIR,

I am glad that you have brought out a second edition of your useful work on Tamil Grammar. I have not had time enough to go through the whole book. I just went through some of the important portions of it and I am glad to note that it will be highly valuable to pupils of Secondary Schools. I intend introducing it in the school under my management early next year.

Yours sincerely

(Signed) K. GOPALASAMI AIYANGAR B. A.

தீருவல்லிக்கேணி,

5-1-97.

கனம்பொருந்திய கும்பகோணம் டவுன்ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதரும், எனது இஷ்ட நண்பருமாயிய பூரீ. உ. வே. செளந்தரராஜ ஐயங்கார்ஸ்வாமி அன்புடன் அனுப்பிய இலக்கணபுத்தகம் வந்தது. அதனைப்பார்த்தவரையில் அது மிகமன்றாகவிருக்கிறதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. மகாலிங்கையரிடக்கணம்போல மிகச்சுருக்கமாகவும் நன்னூல் பேரரசுச் செய்யுள் நடைபாகவும் இல்லாமல் வசனநடையில் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூல், அவற்றில் இல்லாத சில விஷயங்க

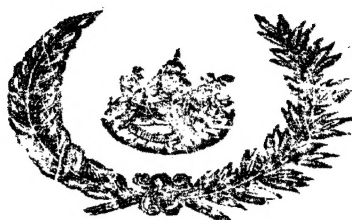
ஞாடனும் நன்னூற்குத்திரங்கஞாடனும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள தனால், அவ்வித ன்னு தானையும படித்தற்குரிய இருவகை வகுப்பு ாணக்காகஞாக்கும் தன்கு பயன்படத்தக்கதென்ப தற்கு, சித்திரம் ஐ' பில்லு அளறியும், பரமபரையாகத் தமிழ்ப்படியிச்சொட ாதனாக்கிபுல உடைய நூலாகியபரவார் னன் அருண்மமாக எதுகெ ளியிட்டது, பாடசாலைகளிற் படித் தும் பிள்ளைகளெல்லோ கரும் படிக்காமாகவிருக்குமென் பது பிரதிபதயான விஷயமே. இத்தகையதூய் பவரும் வாங்கிப்படித்ததும் படிப்பித்ததும் பயன்படுத்துவாயின், அது எனக்கு மிகத்திருப்திகரமாம்.

இங்ங்ம்

அன்புள்ள,

(Sd) ஸ்ரீ. உ. வே. வை. மு. சடமோபராமரூபாஜாகாரியர்,
தமிழ்ப்பொழிதா, வெள்ளியன் ிவன்குலேஜ்,
(சன்னபட்டினம்).

Portions Recommended.

WHILE it is desirable that the articles marked M, the sutrams generally, and the foot-notes in small type are best omitted in the lower classes and reserved for the High School Department, the author humbly thinks that the following portions may be recommended for the I, II, & III Forms.

I	Form.	எழுத்தியல், பதவியல்.
II	„	பெயரியல், வினையியல்.
III	„	புணரியல், பொதுவியல், &c.

"அன்பார்களே"

நீண்டு இலக்கணம் இன்றென நவீனமாய் இச்சிறு புத்தகத்தை இயற்றினனென எண்ணற்க. அற்றேல் இஃது எற்றுக்கோவெனின், முன் டர் மொழிந்திர நின்ற அரியவசன டைடைய டீ யைய பாடசாலைக் கீழ்வகுப்புக்களில் இளைஞர்கள் வ்ருடக்கணக்காய்க் கற்றும, ஈன்னுலைக்கண்டதும் பெரும்பான்மையாய் முந்திக் கற்றது இச்சூத்திரப்பொருளையெனக் கனவுந் தோளருது, வேறு ஏதோ புதியவிடயமெனக்கருதிப், பொல்லா தூலெனக்கூறி, மலைவுகொள்ளல் என்னு டைய அனுபவமன்றி, என்போன்ற பலரும் கூறக் கேட்டு, அம்மலைவு ந்ற்குமென எண்ணியே, சிறுவாக் கின்றியமையானுள்ள சூத்திரங்களின் கருத்து, பொ ழிப்பு, காட்டு முதலியவற்றை முன்னோர் மொழிந்த வாறே முறையே ஒருவாறாய் எனதுசிற்றறிமுகேதற வண்ணம் எளிய டையிலில் முதலேகும், அவ்வவ்வச னத்திற்குரிய சூத்திரங்களை ஒவ்வொன்றன் இறுதியி லும வரைந்திருக்கின்றனன். இன்னணம் முதலில் எ முடிப்பட்டுள்ள வசனத்தைக கீழ்வகுப்புக்களிலேயே ஒதியுணர்ந்து, சூத்திரத்தையும் கிறிது சிறிதாய் மன னப்படுத்தி வருவாரேல், அவ்வசனத்திற்கும் சூத்திரத் திற்கும் உள்ள ஒற்றுமை வரவா எளிதில் கிளங்கி, மேல்வகுப்பிற்கு வரும்பொழுது அரியவையும் எளிய வையாகி, இலக்கணப் பயிற்சி அதிகமாமென நம்பு கின்றனன்.

இங்ஙனம், பிள்ளைகட்குப் பயன்படுமெனத் தோன்றந் திருத்தங்களை எவரேனும் அன்புகூர்ந்து அறிவிப்பதேல் ஈன்கு பாராட்டி மறுபதிப்பில் பதிப்பிப்பன்.

V. S.

பாயிரம்.

1. மாடத்திற்குச் சித்திரமும், மாநகர்க்குக் கோ
புரமும், நல்லாட்கு அணியும்போல் பாயிரம் என்பது
நூலுக்குமுன் கூட படுவதாம்.

பாயிரத்தின் பிரியாய நாமங்கள்—முகவுரை, *பதி
கம், அணிந்துரை, நான்முகம், புறவுரை, தந்துரை,
புனைந்துரை.

* பிரதிகம் என்பது பதிகம் என நின்றது.

சூத்திரம். முகவுரை பதிக மணிந்துரை நான்முகம்
புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம். 1.

2. அப்பாயிரம்—பொது, சிறப்பு என இருவகை
யாம்.

சூ-ம். பாயிரம் பொதுச்சிறப்பு பெனவிரு பாற்றே. 2.

3. பொதுப் பாயிரமாவது—எல்லா நான்முகத்
தும் உரைக்கத்தக்கதான நூலினது வரலாறும், ஆசை
ரியனது வரலாறும், அவ்வாசிரியன் மாணாக்கனுக்கு
நூலைச்சொல்லும் வரலாறும், மாணாக்கனது வரலாறும்,
அவன் கேட்கும் வரலாறுமாகிய ஐந்தையும விளங்கச்
சொல்வதாம்.

சூ-ம். நூலை நுவல்வோ னுவலுந் திறனே
கொள்வோன் கோடற் கூற்றா மைந்தும்
எல்லா நூற்கு யிவைபொதுப் பாயிரம்.

4. சிறப்புப் பாயிரமாவது—நூலைச் செய்தவன் பெயரும், நூல் வந்த வழியும், நூல் வழங்கும் நிலத்தின் எல்லையும், நூலின் பெயரும், தொகுத்தல் முதலிய * நூற்கட்டும், நூலிற் சொல்லப்பட்ட பொருளும், இந்நூல் கேட்டற்குரியார் இவரென்பதும், நூல் கற்றதனும் பெறப்படும் பயனுமாகிய எட்டு வகைப் பொருள்களையும் விளங்க உணர்த்துவதாம்.

* நூற்கட்டு-தொகுத்து முடித்தல், விரித்து முடித்தல் தொகுத்து விரித்த முடித்தல், மொழிபெயர்த்து முடித்தல் முதலியவாம். .

து-ம். ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே ததலிய பெருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே. 4.

[நூல் இன்னது என்பது.]

5. பொதுவும் சிறப்புமாகிய இருவகைப் பாயிரத்தையம் முன்னுடைத்தாகி, முதலுல் முதலிய முன்றனுள் ஒன்றாகி, * நான்கு பொருட்பயனுடனே, § எழுவகை மதத்தையும் தழுவிப், x பத்துக்குற்றத்தையும் நீக்கிப், † பத்து அழகையும் உடைத்தாகி, o முப்பத்திரண்டு உத்தியையுங் கொண்டு, இயல், அநிகாரம் முதலிய அவயவங்களுடனே சூத்திரமும், காண்டிகை, விருத்தி என்ற உரையுமாகிய (13) விகற்ப நுடையை உடையது நூலாகும்.

பாயிரம்.

சூ-ம். தூவி னிடல்பே துவலி னோரிரு
பாயிரச் சேர்த்தி மும்மைவி னென்றாய்
நாற்பொருட் பயத்தோ டெழுமதக் தழுவி
ஐயிரு குற்றமு மகற்றியம் மாட்சியோ
டெண்ணான் குத்தியி னேத்துப் படலம்
என்னு முறுப்பினிற் குத்திரக் காண்டுகை
விருத்தி யாகும் விகற்பகடை பெறாமே.

* நான்கு பொருள்,—

சூ-ம். அறம்பொரு ளின்பமலீ டடைதலூற் பயனே.

§ ஏழுமதம்,—

சூ-ம். எழுவகை மதமே யுடன்பிடல் மறுத்தல்
பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு களைவே
தாது னுட்டித் தனது நிறுப்பே
இருவா மாறுகோ னொருதலை துணியே
பிறர்தூற் குற்றங் காட்ட லேனைப்
பிறிதொடு படாஅன் றன்மதங் கொளலே.

X பத்துக்குற்றம்,—

சூ-ம். குன்றக் கூறன் மாறுகொனக் கூறல்
வழுஉச்சொற் புணர்த்தன் மயங்க வைத்தல்
கொற்றெனத் தொடுத்தன் மற்றொன்று விரித்தல்
சென்றுதேய்த் திறுத னின்றறுபய னின்மை
யென்றிவை யீனாக் குற்ற தூற்றே.

† பத்து அழகு,—

சூ-ம். எருங்கச் சொல்லில் விளங்க வைத்தல்
கவின்றோச் செவிமை கவினெழுதி புணர்த்தல்

பாயிரம்.

ஒசை யுடைலும் யாழ்முடைத் தாதல்
முறையின் வைப்பே யுலகமலை யாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்குதா ரணத்த
தாருத னூலிற் கழகெனும் பத்தே.

○ முப்பத்திரண்டு உச்சி, --

சூ-ம். துதலிப் பருக லோத்துமுறை வைப்பே
தொகுத்துச் சட்டல் வருத்துக் காட்டல்
முடித்துக் காட்டல் முடிவிடங் கூறல்
தானெடுத்தது மொழிதல் பிறன்கோட் கூறல்
சொற்பொருள் விரித்தல் தொடர்சொல் புணர்த்தல்
புரட்டிற் மொழிதல் ஏதுவின் முடித்தல்
ஒப்பின் முடித்தல் மாட்டெறிந் தொழுகல்
இறந்தது விவசகல் எதிரது போற்றல்
முன்மொழிந்து கோடல் பின்னது நிறுத்தல்
விகற்பத்தின் முடித்தல் முடிந்தது முடித்தல்
நனரத்தும் என்றல் உடைத்தாம் என்றல்
ஒருதலை துணிதல் எடுத்துக் காட்டல்
எடுத்த மொழியின் எய்த வைத்தல்
இன்ன தல்லது இதுவென மொழிதல்
எஞ்சிய சொல்லின் எய்தக் கூறல்
பிறநான் முடிந்தது தானுடன் படுதல்
தன்குறி வடிக்கம் மிகவெடுத் துரைத்தல்
சொல்லின் முடிவின் அப்பொருண் முடித்தல்
ஒன்றின் முடித்தல் தன்னின் முடித்தல்
உய்த்துணர வைப்பென உத்தியென னுன்கே. 5.

6. தாலானது முதலூல், வழிதூல், அரங்கு தூல்
எவர் பழவகையாம்.

தூ-ம். முதல்வழி சார்பென துன்மன் றாகும். 6.

7. முதனூலானது:—கடவுளாலும் அவர் அரு
ளை அடைந்த பெரியோராலும் உயிர்களின் பொருட்
டுச் செய்யப்பட்டதாலாம்.

உதாரணம். அகத்தியம்; பாணினியம்.

தூ-ம். அவற்றன்,—

வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும். 7.

8. வழி நூலாவது:—முதல் நூலை ஒத்துச் சிந்தி
வேறுபாட்டோடு செய்யப்பட்ட நூலாம்.

உ-ம். தொல்காப்பியம்.

தூ-ம். முன்னோர் தூவின் முடிபொருள் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
அழியா மரபினது வழிநூ லாகும். 8.

9. சார்பு நூலாவது:—முதல்நூலையும், வழி
நூலையும் சிறுபான்மை ஒத்துப் பெரும்பான்மை ஒவ்
வாகிருப்பதாம்.

உ-ம். கன்னூல்.

தூ-ம். இவ்வாறு தற்கும் ஒருகிறை தொடங்கித்
திரிபுவே துடையது புடைநூ லாகும்.

பாபிரம்.

10. குத்திரமாவது:— சிலு எழுத்துக்களால் பல பொருளை அடக்கிக் கூறப்படுவதாம்.

த-ம். செவ்வை வெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச்
செவ்வ னாடியிற் செறித்தினிது விளக்கித்
திட்ப துட்பஞ் சிறந்தன குத்திரம். 10.

11. உரையானது:— காண்டிகை, வீருத்தி என இருவகையாம்.

காண்டிகையானது:— கருத்துரை, பதவுரை, உதாரணம், வினா, விடை ஆகிய ஐந்தும அடங்கியதாம்.

த-ம். கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும்
அவற்றொடு வினாவிடை யாக்க லானும்
குத்திரத் துட்பொரு டோற்றுவ காண்டிகை. 11.

12. வீருத்தியானது:— காண்டிகை உரையோடு விசேட உரையைத் தன்னுரையானும், ஆகிரிய வசனமாகிய மேற்கோளானும் உரைக்கும் விரிவுரையாம்.

த-ம். குத்திரத் துட்பொரு ளன்றியு மண்டைக்
கின்றி யமையா யாவையும் விளக்கத்
தன்னுரை யானும் பிறதா லானும்
ஐய மகலவைக் காண்டிகை யுறுப்பொடு
மெய்யினை யெஞ்சா திசைப்பது வீருத்தி. 12.

[பாடங் கேட்டதின் வரலாறு.]

13. கோடன் மரபே கூறும் பாபிப்
பொழுதொடு சென்ற வழிபடன் முனியான்

- குணத்தொடு பழகி யவன்குறிப்பிற் சார்ந்
 திருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்விப்
 பருகுவ னன்னவார் வத்த னாகிச்
 சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
 செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
 கேட்டவை கேட்டவன் விடாதுளத் தமைத்துப்
 போடுவனப் போத லென்மனார் புலவர். 13.
14. தூல்பயி லியல்பே தூவலின் வழக்கறிதல்
 பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
 ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவாக் கேட்டல்
 அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
 வினாதல் வினாபவை விடுத்த லென்றிவை
 கடனாக் கொளினே மடனளி யிகக்கும். 14.
15. ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பிற்
 பெருக தூலிற் பிழைபா டிலனே. 15.
16. முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும். 16.
17. ஆசா னுரைத்த தமைவாக் கொளினும்
 காற்கு றல்வது பற்றல் னாகும். 17.
18. அவ்வின யானொடு பயில்வகை யொருகாற்
 செவ்விதி னுரைப்ப அவ்விரு காலும்
 மையறு புலமை மாண்புடைத் தாகும். 18.
19. அழவி னீங்கா னனுகா னஞ்சி
 நிழவி னீங்கா னிறைந்த நெஞ்சமோ
 டெத்திறத் தாசா னுவக்கு மத்திறம்
 அறத்திற் றிரியாப் புடர்ச்சி வழிபாடே. 19.

இலக்கணம்.

லக்ஷணம் என்கிற *வடமொழியானது இலக்கணம் எனத் + தென்மொழியில் வழங்குகின்றது.

1. இலக்கணம் என்பது உலகவழக்கத்தையும் செய்புள்வழக்கத்தையும் தழுவிப் பாஷையைத் திருத்தமாய்ப் பேசவும் எழுதவும் கற்பிக்கிற நூலாம்; அது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணியென ஐவகைப்படும். 20.

2. இங்ஙனம் எழுத்திலக்கணத்தை எழுத்தியல், பதவியல், உயிரீற்றுப்புணரியல், மெய்யீற்றுப்புணரியல், உருப்புணரியல் என்ற ஐந்து இயல்களாலும்; சொல்லிலக்கணத்தைப் பெயரியல், வினையியல், பொதுவியல், இடையியல், உரியியல் என்ற ஐந்து இயல்களாலும் சொல்லப்படும்.

* வடமொழி = ஸமஸ்கிருதம்.

+ தென்மொழி = தமிழ்: திராவிடம் என்றது-திராவிடம்-திராமிடம்-திரமினம்-தமினம்-தமின்-தமிழ் என வந்தது. டகாததிற்குளாமும், ளகாததிற்கு முகாமும் பேதமின்றிவரும். 21.

எழுத்திலக்கணம்.

எழுத்தியல்.

[எழுத்து இன்னது என்பதும் அதன் வகையும்.]

1. மொழிக்கு முதற்காரணமாயும் * அனுத்

திரளின் காரியமாயும் வருகிற ஒலியே எழுத்தாகும்;
அவ்வெழுத்து முதல் சராபு என இருவகையாம்

* அனுத்திகள் = ஒலிதட்பம்

சூ-ம். மொழிமுதல காரண மாமணுத் திரளொன்
எழுத்தது முதல்சார் டெனவிரு வலத்தே.

[முதலெழுத்து-30.]

2. அகரம் முதல ஒளகாரம் இறுதியாகிய A உ
யிர் 12-ம், ககரம் முதல னகரம் இறுதியாகிய B மெய்
18-ம், ஆகிய 30-ம். C முதலெழுத்தாம்.

A உயர் = ராண ஒலிக்கும் வல்லமை உடமையின உயரெழுத்து
எனப் பெயர்பெறும்; வேறு பெயர்கள் ஆயி, சுரம், அச்சு.

B மெய் = உடல் 2 பால உயிரை யேற்றுக் கொள்ளுதலானும். தா
னே ஒலிக்கும் வகைம இன்மையானும் மெய்யெழுத்தெனப் பெயர்
பெறும். வேறு பெயர்கள்-ஒற்றை, உடல, உடம்பு, புள்ளி, விமஞ்ச
லம், ஆல்

(மு. லெழுத்த = பாஷைக்கு முதற்காரணமாயிருத்தலின் முத
லெழுத்தாகப் பெயர்பெறும்.

சூ-ம். உயிரு முடம்புமா முப்பது முதலே.

சூ-ம். * அமழ்த லீரா ருவி கம்முதன்
மெய்ம்மு வாறென விளம்பினர் புலவர்.

* அ+முதல் = அமமுதல் என (உயிர்-14-110 விதிப்படி) இரட்
டியது.

[சார்பெழுத்து 10-வகை.]

3. உயிர்மெய், முற்றாய்தம், உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை, குற்றியளிகரம், குற்றியதுகரம், ஐகாரக்குறுக்கம், ஒளகாரக்குறுக்கம், மகரக் குறுக்கம், ஆய்தக் குறுக்கம் ஆகிய 10-ம் A சார்பெழுத்தாம்.

A சார்பெழுத்து=உயிரையும் மெய்யையும் சார்ந்த வகுப்பின் சார்பெழுத்தெனப் பெயர்ப்பெறும்.

சூ-ம. உயிர்மெய் யாவ்த முயிரள பொற்றள
பஃகிய இஉ ஐஒள மஃகான்
றனிநிலை பத்துஞ் சார்பெழுத் தாகும். 24

4. உயிர் மொர் என்றவற்றுள்—அ, இ, உ, எ, ஒ என்ற ஐந்தும் A குற்றெழுத்தாம். 1-மாத்திரை B.

A குறுமை+எழுத்து=குற்றெழுத்து—குறைவாகிய ஒலியை உடைய எழுத்து.

B மாத்திரை என்பது எழுத்தக்களை உச்சரிக்கும் பொழுதும் இமைப்பொழுதுமாகிய கால அவாவாம்.

சூ-ம். அவற்றுள்,—

அ இ உ எ ஓக் குறி லைந்தே. 25.

5. ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஒள என்ற ஏழும் A நெட்டெழுத்தாம். 2—மா.

A நெடுமை+எழுத்து=நெட்டெழுத்து—நீட்சியாகிய ஒலியை உடைய எழுத்து.

சூ-ம். ஆ ஸ ஊ ஏ ஐ ஒ ஓ ஐ கொழல்.

26.

6. அ, இ, உ என்ற மூன்றும் மொழிக்குப் புறத்தும், அகத்தும் முதலில் வந்து சுட்டுப் பொருளைத் தரின் சுட்டெழுத்தாம்.

உ-ம் A புறச்சுட்டு—அக்-கொற்றன். இக்-கொற்றன், உக்-கொற்றன்;

B அகச்சுட்டு—அவன், இவன், உவன்.

A . நச்சுட்டைப் பிரித்தால் பொருள் தரும்.

B அகச்சுட்டைப் பிரித்தால் பொருள் தராது.

அக்கொற்றன் என்ற விடத்து சுட்டெழுத்தாகிய அகத்தைப் பிரித்த மிகுதியொன்றன் என்றதற்குப் பொருள் உண்மையை யும் அவன் என்றதில் அகத்தைப்பிரித்த மிகுதியே அன் என்றதற்குப் பொருள் இண்மையையும் அறிவ. இவ்வாறே வினாவுக்கும் கொள்க.

சூ-ம். அ இ உம்முதற் தனிவரிற் சுட்டே.

27.

7. மொழிக்கு அகத்தும் புறத்தும் முதலில் எகாரும் யாவும், சுற்றில் ஆகாரமும் ஓகாரமும், இவ்வரண்டிடத்திலும் ஏகாரமும் வினாப்பொருளை உணர்த்துவரின் வினாவெழுத்தாம்.

உ-ம். அவினா—எவன், ஏவன், யாவன்.

புறவினா—எக்-கொற்றன், யாக்—ஊனம், கொற்றனா, கொற்றனே, கொற்றனோ.

ஏகாரம் முதலில் அகவினாவாக மாத்திரம் வரும்.

சுற்றில் வருவனவெல்லாம் புறவினாவாக வரும்.

சூ-ம். எயா முதலும் ஆ ஓ வீற்றும்
ஏயிரு வழியும் வினாவா கும்மே. 28.

8. மார்வினிருந்து உண்டாகும் கடுமையாகிய
ஒலியை உடைய க, ச, ட, த, ப, ற என்ற ஆறும்
A வல்லினமாம். $\frac{1}{2}$ -மா.

A வன்மை + இனம் = வல்லினம்; இனம் = உட்டம்.

சூ-ம். வல்லினம் கசடத பறவென வாரே. 29.

9. முக்கிலிருந்து உண்டாகும் மென்மையாகிய
ஒலியை உடைய ங, ஞ, ண, ந, ம, ன என்ற ஆறும்
B மெல்லினமாம். $\frac{1}{2}$ -மா.

B மென்மை + இனம் = மெல்லினம்.

சூ-ம். மெல்லினம் ஙஞணந மனவென வாரே. 30.

10. உயிராப்போல் கண்டத்திலிருந்து உண்
டாகும், மேவிரண்டையுஞ் சாராத நடுத்தர ஒலியை
உடைய ய, ர, ல, வ, ழ, ஞ என்ற ஆறும் இடையின
மாம். $\frac{1}{2}$ -மா.

சூ-ம். இடையினம் யரலவ ழனவென வாரே. 31.

[இன எழுத்து.]

11. குறிலுக்கு நெடிலும், வல்லினத்திற்கு மெல்லி
னமும், இனமில்லாத ஐகாரத்திற்கு இகரமும், ஒள
காரத்திற்கு உகரமும் இனமாம்; இடையினம் ஆறும்
ஓரீனமாம்.

சூ-ம். ஐஒள இ உ.ச் செறிய முதலெழுத்
திவ்விரண் டோரின மாய்வரன் முறையே. 32.

[உயிர் மெய் 216.]

12. பதினெட்டு மேய்மேலும் பன்னிரண்டு உயி
ரும் தனித்தனி கூடி ஒற்றொலி முன்னும் உயிரொலி
பின்னுமாக உயிர்மாததிரையே மாத்திரையாய் வரும்
216-ம். உயிர்மெய்யெழுத்தாம். (குறில் $18 \times 5 = 90$.)
(நெடில் $18 \times 7 = 126$.)

உ-ம். (ஃ-மா க் + ஁ 1-மா = க 1-மா)

(ஃ-மா க் + ஁ 2-மா = கா 2. மா.)

உயிருடன்கூடிய மெய்க்கு மாத்திரை இல்லை.

சூ-ம். புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுரு வாகியும்
ஏனே யுயிரோ டிருவு திரிந்தும்
உயிரள வாயதன் வடிவொழித் திருவயிற்
பெயரொடு மொற்றுமுன்னாய்வுரு முயிர்மெய்.

[முற்றய்தம்-8.]

஁. 13. குற்றெழுத்திற்கும் உயிரொடு புணர்ந்த
வல்லெழுத்து 6-க்கும் இடையேவரும் ஆய்தத்துடன்,
புணர்ச்சி விகாரத்தாலும் செய்யுள் விகாரத்தாலும்
வரும் A ஆய்தமுன், ஁டி. முற்றாய்தம் எட்டாம். ஃ-மா.

உ-ம். எஃகு, 8 கஃசு, இருபஃது, 6 பஃறி—வல்லெழுத்
துடன் வந்தன.

அவ்+கடிய=அஃகடிய—புணர்ச்சி விகாரத்தால் வந்தது.

அ+கான்=அஃகான்—செய்யுள் விகாரத்தால் வந்தது.

A படைதாங்கியாகிய கேடகம் என்ற கருவியை வடிவால் ஒத்திருத்தலின் ஆய்த எழுத்தெனப் பெயர்பெறும்.

B கஃச=ஒரு பலம், C பஃறி=பன்றி.

சார்பெழுத்தின் விரியின் தொகையை பின்வருவனவற்றோடு கூட்டிக்காண்க. $216+8=224$.

சூ.ம். குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
யுயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

[உயிர் அளபேடை 21.]

M. 14. செய்யுளில் ஓசை குறையின் மொழி முதல், இடை, கடை என்றமூவிடத்தும் கெடில் ஏழும் தமக்குச் சொன்ன இரண்டு மாத்திரையைக் கட்டி ஒலிக்கும்; ஒளகாரம் இடையிலும் கடையிலும் வராதது; ($3 \times 7 = 21 - 2 = 19$.) செய்யுள் ஓசை குறையாத பொழுதும் காதுக்கு இனிய ஓசையைத் தரக் குறில் கெடிலாகி அளபெடுப்பது இன்னிசையாம்; ($19+1=20$.) பெயர்ச்சொல், வினையெச்சம் முதலியனவாக மாறி அளபெடுப்பது சொல்லிசையாம்; ($20+1=21$.) அள்பெழுந்த கெடிலுக்குப் பின்னே அதற்கு இனமாகிய குறில் அடையாளமாக வரிவடிவில் வரும்.

உ-ம், “ஒத்தல் வேண்டு மொளிமாழ்க்குச் செய்வினை
யாஅது மென்னு றவர்.” ஒத்தல், யாஅதும்

“உறாஅர்க் குதுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு.” உறாஅர்

“அளிச்சப்பூக் கால்நனையான் பெய்தா னுசப்பிற்கு
நல்ல படாஅ பறை.” படாஅ என முறையே
மொழி மூவிடத்தும் அளபெழுந்தன.

“கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றுங்கே
யெடுப்பதூஉ. மெல்லா மறை.” கெடுப்பதும் என்
பது—கெடுப்பதும்—கெடுப்பதூஉம் எனக் குறில்
நெடிலாகிப் பின்னர் அளபெழுந்தது—இன்னிசை
அளபெடை.

“உரனசைது யுன்னந் துணையாகச் சென்றார்
வரனசைது யின்னு முளேன்.” நசை—நசைது
எனச் சொல்மாறி அளபெழுந்தது—சொல்லிசை
அளபெடை—3-மா.

செறாஅஅய்—ஈரளபெடை 4-மா. $224 + 21 = 245$.

காரியம் உள்வழிவரும் அளபெடையைச் செயற்கை அளபெடை
யென்றும், காரியம் இவ்வழிவரும் அளபெடையை லியற்கை அள
பெடைபென்றும் கூறுவதும் உண்டு.

சூ-ம், இசைகெழின் மொழிமுத லிடைகடை நிலைநெடி
ளபெழு மவற்றவற் றினக்குறில் சூதியே 35.

[ஒற்றள பெடை 42.]

M. 15. ஒரு குறிலுக்கும், இருகுறிலுக்கும் இடை யீழ்ம சுடையிலும், வரும் ங், ஞ், ண், ன், ம், ன், வ், ய், ல், ள் என்ற பததொற்றும், ஆய்தமும் செய்புளில் ஒலைசு குறையின், தமக்குச் சொன்ன அளவைக் கட்டி து ஒலிச்சும்; ($11 \times 4 = 44$.) ஆனால், ஆய்தம் சுடையி லாண்டிட க்திலும் வராது; ($44 - 2 = 42$.) அளபெடுத்த ஒற்றே வரிவழவில் அதன்னை அடையாளமாக யரும்.

உ-ம். 1. “எங்ங் னிறைவனுள னென்பாய் மனனையா னெங்ங் னெனத்திரிவா னின்.” எங்கு;

2. “எஃஃ கிலங்கே கையா யின்னுயிர் வெஃஃகு வார்க்கிலை வீடு.” எஃஃகு, வெஃஃகு என, ஒரு குறிலுக்கு இடையிலும்;

1. “இலங்ங் கு வெண்பிறைகு மசனடி யார்க்குக் கலங்ங் கு நெஞ்சமில் ளான்.” இலங்கு, கலங்கு;

2. “விலஃஃகி வீங்குரு னோட்டிமே மாத லிலஃஃகு முத்தினினம்.” விலஃஃகு, இலஃஃகு என, இருகுறிலுக்கு இடையிலும்;

1. “அங்ங் கனிந்த வருளிடத்தார்க் கன்புசெய்து நங்ங் களங் கறுப்பா நாம்.” அங், நங் என்றவை அங்ங், நங்ங் எனத்திரிந்து, ஒருகுறிற்ருக்கடையிலும்;

1. 'மடங்ங் கலந்த மனனே களத்து

விடங்கீ கலந்தானே வேண்டு." மடம், விடம் என்
றவை மட்டங்ங், விடங்ங் எனத்திரிந்து, இருகுறிம்குக்
கடையிலும் அளபெடுத்தன. 1-மர. 245+42=287.

சு-ம். கருண நமன வயலள வாய்த

மளபாங் குறிவினை குறிக்கீழிடைகடை
மிகவேயவற்றின் குறியாம்வேறே. 36.

M. 16. மேற் கூறிய ஒற்றும், நெடிலும் A இசை, ஷீளி, பண்டமாற்று முதலியவற்றில் முறைமே 11-மாத்திரை 12-மாத்திரை ஈனாக அளபெழும்.

A இசை=இராகம்: இயல், இசை, நடனம் எனத் தமிழ் மூன்று வகையாம்.

உ-ம், “உப்போடுதெனவுணாத்து மீள்வர் னொளிமுறுகற்
கொப்போரீர் வேலி யுலகு.” 5-மா.

“கூரேஒஒஒஒதா நென்பா ணுடங்கிடைக்கு மென்முலைக்கு
மாறேமா லன்றளத்த மண்.” (6-மா.

“ ‘கண்ணன் நென்னுங் கல்லத ரத்தம்.’ ”

“ஈஹிஹிஹிஹி ஹெஹ்ஹ் தண்ணீர்-ஈட்டிப் பெண்ணை.” 1½-மா.

சூ.ம. ஆவியு மொற்று மளவிறந் திசைத்தலும்
மேவு மிசைவிளி பண்டமாற் றுதிமிள். 37.

[குற்றிய லிகரம் 37,]

17. யகரம் வருமொழிக்கு முதலாகவர, நிலை

மொழி ஈறுகி நின்ற குற்றியலுகரம் திரிந்த இகரமும், மியா என்னும் அசைச் சொல்லிலுள்ள இகரமும் குற்றியலிகரங்களாம். குறுமை+இயல்+இகரம்.

- உ-ம். 1. நாகு+யாது=நாகியாது.
2. எஃகு+யாது=எஃகியாது.
3. வரகு+யாது=வரகியாது.
4. கொக்கு+யாது=கொக்கியாது.
5. குரங்கு+யாது=குரங்கியாது.
6. அல்கு+யாது=அல்கியாது.

கேண்மியா—ஃ-மா. 287+37=324.

கு-ம். யகரம் வரக்குற நுத்திரி யிகரமு மசைச்சொன் மியாவி னிகரமுங் குறிய.

[குற்றியலுகரம் 36.]

18. ஒரு குறிலினாலும் இரு குறிலினாலும் ஆக்கப் படாத மொழியிதுதி வல்லின மெய்யிலுள்ள உகரம் குறுகிக் குற்றுநகரம் எனப் பெயர்பெறும்; அது ஈற் நெழுத்திற்கு அயலெழுத்தை நோக்கி நெடில், ஆய் தம், உயிர், வலி, மெலி, இடை என அறுவகையாம்; நெடிற்நெடர் ஒன்றும் ஈரெழுத்தால் வரும். ஃ-மா.

உதாரணம்.

1. நெடிற்நெடர். ஆடு (7) 4. வன்நெடர். கொக்கு (8)
2. ஆய்தத்தொடர். கல்க (1) 5. மென்நெடர். குரங்கு (6)
3. உயிர்த்தொடர். வரகு (11) 6. இடைத்தொடர். சால்பு (5)

ஒளகாரம் இடையினம், வகாம் வல்லெழுத்தோடும் வாவாத
லின், உயிர்த்தொடரும் இடைதொடரும் எண்ணிக்கை குறைந்
தன. தந்தை என்னும் மொழிமுதலிலுள்ள உகரமும் ஞறறுகரமாம்.
 $324 + 36 = 360$.

இக்குற்றகரம் சிலவிடங்களில் புணர்மொழி யிடைபபடிந்
தால் மாத்திரையாய்க் குறுகு.

உ-ம், சுக்குக்கொடு; செக்குக்கண்ணை. $\frac{1}{4}$ -மா.

மற்றைய உகரம் முற்றுகரமாம்.

உ-ம், கு—ஒரு குறில் வல்லினம். } ஒருபாத்திரை.
கொடு—இருகுறில் வல்லினம்.
உருமு—மெல்லினம்.
கதவு—இடையினம்.

கு-ம், நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடை
தொடர்மொழி யிறுதி வன்மைபூ ருகரம்
அஃகும் பிறமேற றொடரவும் பெறுமே. 39.

[ஐகாரக் குறுக்கம் 3. ஒளகாரக் குறுக்கம் 1.]

ஐ. 19. ஐகாரம் தன் பெயரைக் கூறும் பொழுதும்
அளபெடுக்கும் பொழுதும் குறுகாமல், மொழிமுதல்,
இடை, கடைஎன்ற முவிடத்தும் முன்னும் பின்னும்
வரும் எழுத்துக்களின் தொடர்பால் மாத்திரையில்
குறுகும்; ஒளகாரமும் அவ்வாறே மொழி முதலில்
குறுகும். மா-1.

உ-ம், ஐ, ஒள குறுகவில்லை. மா-2.

நசைஇ அளபெடை. மா-3.

ஐப்பசி, வலையன், குவளை—ஐழாவிடத்தும் குறுகிற்ற
மா-1.

மௌவல்—ஒள முதலில் குறுகிற்று. 1-மா. $360+4=364$.

யாப்பிலக்கணப்படி ஐகார ஒளகாரங்கட்கு மொழி
முதலில் ஒன்றரை மாத்திரையாம்.

உ-ம். “கைவேல் களிற்றெழு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.” ஐ—1½-மா.

“ஒளவிய நெஞ்சத்தா னுக்கமுஞ் செவ்வியான்
சேடி நினைக்கப் படும்.” ஒள—1½-மா.

சூ-ம். தற்சுட் டளபொழி யைம்மு வழியு
நையு மௌவு முதலற் றாகும். 40.

[மகரக்குறுக்கம் 3.]

௩ 20. ணகர னகரங்கட்குப் பின்னும் வகரத்திற்கு
முன்னும் மகரம் மாத்திரையில் குறுகும். ¼-மா.

உ-ம். மருளும்—மருண்ம்; போளும்—போன்ம்; தரும்வள
வன்; மகரம் மூவிடத்தும் குறுகிற்று. $364+3=367$.

சூ ம். ணனமுன்னும் வஃகான் மிசையுமக் குறுகும்.

[ஆய்தக் குறுக்கம்-2.]

௩ 21. தனிக்குறிலைச் சார்ந்த லகரமும் ளகரமும்
ஆய்தமாய்த்திரியின் மாத்திரையிற் குறுகும். ¼-மா.

உ-ம். கல்+தீது=கலீதீது; முள்+தீது=முலீதது.

லகரமும் ளகரமும் திரிந்து குறைந்தன.

367+2=369-சார்பெழுத்துக்கள்.

ஆக முதலும் சார்பும் 369+30=399.

சூ-ம். லளவீற் றியைபினு மாய்த மஃகும். 42.

[மாத்திரை.]

22. மாத்தருடைய இயல்பாக எழும் இமைப் பொழுதும் நொடிப் பொழுதும் ஒரு மாத்திரையாம்.

சூ-ம். இயல்பெழு மாத்த ரிமைநொடி மாத்திரை. 43.

23. நொடிக்க நினைத்தல் கால், விரலை ஊன்றல் அரை, முறுக்கல் முக்கால், நொடித்தல் ஒரு மாத் திரையாம்.

சூ-ம். ஊன்னல் காலே யூன்ற லவையே

முறுக்கன் முக்கால் விடுத்த லொன்றே.

44.

[எழுத்துக்களின் மாத்திரை.]

24. சூ-ம். மூன்றுயி ரளபிரண் டாநெடி லொன்றே குறிலோ டையெனக் குறுக்க மொற்றள பரையொற் றிஉக் குறுக்க மாய்தல் கால்சூறண் மஃகா னாய்த மாத் திரை. 45.

[மொழிமுத லெழுத்துக்கள்.]

25. உயிர் 12-ம்; க், ச், த், ந், ப், ம், வ், ய், ஞ், ங், என்ற 10-மெய்யும் தம்மை ஏற்கும் உயிரோடு கூடி மொழிக்கு முதலில் வரும்.

உ-ம். அடை, ஆடை, இடை, சூடி, உடை, ஊர்ந்தி, எடு, ஏடு, ஐயம், ஒடி, ஓடை, ஒளவியம்; களி, சங்கை, தனிர், நலம், படை, மலை, வளம், A யவனர், B குமலி, அங் னாம்.

A யவனர்=கோனகர்—சித்திரகாரர். B குமலி=நாய்.

முன்னுன்ன (க, ச, த, ந, ப, ம என்ற) மெய் ஆறும் பன்னிரண்டு ரோடும் கூடி மொழி முதலில் வரும்.

சூ-ம். பன்னி ருயிருங் கசதந பமவய
குதவி ரைந்துயிர் மெய்யு மொழிமுதல். 46.

26. உ, ஊ, ஒ, ஓ, என்ற நான்குமல்லாத எட்டு உயிரோடும் வகரம் மொழிக்கு முதலாம்.

உ-ம். வுழி, A வாளி, B விளி, C வீழி, வெளி, வேளை, D வை யம், வெனவால்.

A வாளி=பாணம், B விளி=அழை.

C வீழி=ஓர் செடி, D வையம்=பூமி.

சூ-ம். உ ஊ ஒ ஓ வலவொடு வம்முதல். 47.

27. அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஓ என்ற ஆறு உயி ரோடும் யகரம் மொழிக்கு முதலாம்.

உ-ம். யவனர், யானை, யுகம், யூதி, யோகம், யௌவனம்.

சூ-ம். அ ஆ உ ஊ ஒ ஓ யம்முதல். 48.

28. அ, ஆ, எ, ஒ என்ற நான்கு உயிரோடும் ஓகரம் மொழிக்கு முதலாம்.

உ-ம். ஞ்மலி, ஞாலம், ஁ஞெகிழி, B ஞொள்கல்.

A ஞெகிழி=ஞொன்னிக்கட்டை, B ஞொள்கல்=சுருங்கல்.

சூ-ம். அஆள ஒவ்வோ டாகு ஞம்முதல். 49.

29. மூன்று சுட்டிம் யாவினாவும் ஏகர வினாவு
மாகிய இடைசொற்களினின்பின் அதரதலைக்கூடி நக
ரம் மொழிக்கு முதலாம்.

உ-ம். அந்நனம், இந்நனம்; உங்ஙனம்; யாங்ஙனம், எங்ங
னம்.

வகரம் எட்டு உயிரோடும், பகரம் ஆறு உயிரோடும், ஞகரம்
நான்கு உயிரோடும், நகரம் சுட்டு வினாவோடும் மொழிக்கு முதலா
கின்ற பெருமை தெனையையும், சந்தையையும் நோக்கியே எழுத்
துக்களின் முறை, பிச்சுயதருப்பதாம்.

சூ-ம். சுட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை
பொட்டி நவ்வு முதலா கும்மே. 50.

[மொழியுறுதி எழுத்துக்கள் 24.]

30. 12-உயிரும் ஞ், ண், ன், ம், ன், ய், ர், ல்,
வ், ழ், ள் என்ற 11-மெய்யும், குற்றாகரமும் மொழிக்
கு ஈறாம்.

உ-ம். விள, பலா, கரி, நீ, கடு, பூ, சேள, தே, தை, ஞா,
கோ, கௌ; உரிஞ், மண், பொருள், நரம், பொன்,
கேய், கோர், கேல், டதெவ், கீழ், ஞான், அரேகு.

ட தெவ்=பகை.

சூ-ம். ஆவி ஞுணநமன யரலவ ழுளமெய்

சாயு முகரநர் லாறு மீதே.

51.

31. குற்றயிர் அளபெடையில் வரிவடிவில்
அடையாளமாய்த் தனித்து ஈறும்; எகரம் மெய்யோடு
ஈறுகாது; ஒகரம் நகரம் ஒன்றுடன் ஈறும்; ஒளகாரம்
ககர வகரங்களுடன் ஈறும்.

உ-ம். பலாஅ, தீஇ, பூஉ, சேஎ, கோஓ; கொ, கென, வென.

சூ-ம். குற்றயி ரளபி னீறு மெகர

மெய்யோடே லூதொர் நவ்வோ டாமெள

ககர வகரமோ டாகு மென்ப.

52.

32. (a) போலியானது எழுத்துப்போலி A இ
லக்கணப்போலி என இருவகையாம். அவற்றுள் எ
ழுத்துப்போலி மொழிமுதல், இடை, கடை என்ற
மூலிடத்தும் வரும்.

[முதற்போலியும் இடைப்போலியும்.]

(b) மொழி முதலிலும் இடையிலும் சகர, ஞ
கர, யகரங்கட்கு முன்னர் அகரமும், ஐகரமும் வேற்
றுமையின்பின் ஒச்ச வரும்.

உ-ம். பசு~~ய்~~பைசல்; மஞ்ச~~ய்~~—மைஞ்சு; மயல்~~ய்~~—மையல்;
முதற்போலி;

அமச்ச~~ய்~~—அமைச்சு; இலஞ்சி~~ய்~~—இலைஞ்சி; அரையர்~~ய்~~—அ
ரையர்; இடைப்போலி.

A இலக்கணப்போலி பெயரியவில் கூறப்படும்.

சூ-ம். அஃ முதலிடை யொக்குஞ் சஞயமுன். 53.

33. மொழியிடையில் சில இடத்தில் ஐகாரத்தின் பின்னும யகர ஒற்றின் பின்னும் வரும் நகரத்திற்கு ஐகாரம் ஒத்துவரும்.

உதாரணம்.

செய்ஞ்ஞன்ற நீல மலர்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
மைஞ்ஞன்ற டுண்டின் மயமகன் கண்டு மகிழ்ந்துநிற்க
செய்ஞ்ஞன்ற நெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான்
கைஞ்ஞன்ற ஆடல்கண் டாற்பின்னைக் கண்டிவாணி காண்ப
தென்னே. செய்ந்நின்ற—செய்ஞ்ஞன்ற; அரை நாண்—அ
ரைஞாண்.

மொழி முதலிலும் நகரத்திற்கு ஐகாரம் ஒத்துவரும்.

உ-ம். நண்டு—ஞண்டு; நாயிறு—ஞாயிறு.

சூ-ம். ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சிலவழி

ஞஃகா னுறமு மென்மரு முளரே. 54.

[மொழிவிருத்திப்போலி.]

34. இரண்டு குறியை ஆடுத்த ஆஃமினைப் பெயர்
களின் இறுதி மகரத்திற்கு ஐகாரமும், குற்றியறுகரத்
திற்கு அர் என்பதும், ஐகரத்திற்கு நகர மெய்யும் போ
லியாக வரும்.

உ-ம். முகம்—முகன், கலம்—கலன்; சுரும்பு—சுரும்பர்,
இடக்கு—இடக்கர்; பந்தல்—பந்தர், சாம்பல்—சாம்பர்.

சூ-ம். மகர விறுதி யஃறிணைப் பெயரி
னகரமோ திறழா நடப்பன வுளவே. 55.

[எழுத்துக்களின் சாரியைகள்.]

35 மெய்கள் அகரச்சாரியை பெற்றுவரும்.

உ-ம் க, ங, அகரச்சாரியை,

நெட்டுயிர்கள் காரச்சாரியையும், அயற்றுள் ஐ
கார ஒளகாரங்கள் காரம், கான் என்ற இரண்டுசாரி
யையும் பெறும்.

உ-ம் ஆகாரம், ஐகாரம், ஒளகாரம்—காரம்;
ஐகான், ஒளகான்—கான்;

உயிர்களுறிலும் உயிர்மெய்க்ருதிலும் காரம், கான்,
சாரம் என்ற மூன்றையும் பெறும்.

உ-ம். அகாரம், அஃகான், அகாரம்;
மகாரம், மஃகான், மகாரம் இன இருவகைக் குறிலும்
மூன்று சாரியையும் முறைபெ டெற்றன. மெய்கள் சா
ரியை பெருதும், உயிர்மெய்கெடிக் கள் சாரியை பெ
ற்றும் வருதல் இல்லை.

சூ-ம். மெய்க ளகரமு நெட்டுயிர் காரமு
மையெளக் காணு மிருமைக் குறிலிவ்
விரண்டொடு கரமுமாஞ் சாரியை பெறும்பிற.
எழுத்தியன் ழுந்நிந்து.

2. ப த வி ய ல்.

[பதம்.]

1. எழுத்துக்கள தனித்தும், இரண்டு முகவுர
கத் தொடர்ந்தும் பிற பொருள் தருமாயின் புத்தும்;
அபபதம் பகாப்பதம் பகுபதம் என இருவகையாம்.

சூ-ம். எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருள் சிற்
பதமா மதுபகாப் பதம்பகு பதமென

விருபா லாகி பியறு மென்ப.

57.

[பகாப்பதம்.]

2. பகுத்துப் பார்க்கின் A பகுதி B விசுதி முத
லிய உறுப்பு உண்டாகாமல் ஆதிமுதல் ஒன்றிப் மு
டிந்து நடக்கின்ற பெயர், வினை, இடை, உரி, என்ற
நான்கும் பகாப்பதங்களாம்.

உ-ம். 1. பெயர்-கா, நீர், நிலம். 3. இடை-உ, மன், உறு.

2. வினை-தா, நட, உரிஞ், 4. உரி-மா, உறு, நலி.

1. பிரிந்து, விசுதி என்ற வடமொழிகள் பகுதி விசுதி எனத்தி
ரித்து வந்தன. நன்னியல்பில் நிற்பதால், பகுதி என்றும்; B பகுதியை
விகாப்படுத்தத் தன்மையை உடைமையால் விசுதி என்றும் பெய
ரிடப்பட்டன. பகுதியின் வேறுபெயர்—முதனிகை விசுதியின் வேறு
பெயர்—இறுதிகை, அந்தம்.

சூ-ம். பகுப்பாற் பயனற் திசுகுறி யாகி

முன்னே யொன்றாய் முடிந்தியல் கின்ற

பெயர்வினை விடையுரி நான்கும் பகாப்பதம்.

[பகுபதம்.]

3. பொருள், A இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்ற ஆறையும் பகுதியாகக்கொண்டுவரும் பெயர்ச்சொற்களும், தெரிநிலையாயும் குறிப்பாயும் காலநிலைக்கொள்ளும் வினைச்சொற்களுமாகிய இரண்டும் பகுபதங்களாம்.

உதாரணம்.

1. பொன்னன்—பொருள்; 4. கண்ணன்—சினை.

2. B பட்டினத்தான்—இடம்; 5. D கரியன்—குணம்.

3. ஆதிரையான்—காலம்; 6. E ஊணன்—தொழில்.

நடந்தான், நடக்கின்றான், நடப்பான்—தெரிநிலைவினைமுற்று.

நடந்த, நடக்கின்ற, நடக்கும்—தெரிநிலைப்பெயரெச்சம்.

நடந்து, நடக்க, நடக்கின்—தெரிநிலைவினையெச்சம்.

பொன்னன், அகத்தன், ஆதிரையான், கண்ணன், கரியன், ஊணன்—குறிப்புவினைமுற்று.

கரிய, பெரிய, சிறிய—குறிப்புப்பெயரெச்சம்.

அன்றி, இன்றி, பைய—குறிப்புவினையெச்சம்.

இப்பெயர்ப் பகுபதம் குறிப்பாகக்காலத்தை ஏற்கின் குறிப்புவினை முற்றும்; வேற்றுமையையும் ஏற்கின் குறிப்புவினையாலணையும் பெயராம்.

A இடம்—குறிஞ்சி, மூல்கை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகைய.
B பட்டினம்—கடற்கரையைச்சூர்ந்த நகரத்தின் பெயர்.
C கண்ணன்—வினையோர் கண்ணினும் அழகிய கண்ணையுடையவன்—எவ்விடத்தையும் பார்க்கும் கண்ணையுடையவன்—மூல்கை;

D கரியன்-ஏனையோரினும் கரிய நிறத்தையுடையவன்;

E ஊண்-ஏனையோரினும் அதிக ஊண் உண்பவன் என்பன பொருளாம்.

சூ-ம். பொருளிடங் காலஞ் சினைகுணந்தொழிவின வுபெயர் பொழுது கொள்வினை பகுபதபே.

பெயர், வினைகளைச் சார்ந்தே வரும் இடைச்சொல், உரிச்சொற்களின் ஆடியாகத் தோன்றும் பகுபதங்கள், பெயர்வினைகளில் அடங்குவதால் பகுப்பதம் நாளகாயிருக்கப் பகுபதம் இரண்டாயிற்று

[பகுபத உறுப்புக்கள்.]

4. பகுதி விகுதி & இடைநிலை R சாரியை C சந்தி D விகாரம் எனத் திவ்வாறு உறுப்பினுள்ளும் பொருளமைதிக்குப் பொருந்தியவற்றைக்கொண்டு முடிவன பகுபதங்களாம்.

உதாரணம்.

கூனி—கூன்+இ எனப்பகுதி விகுதியால் முடிந்தது. 2.

வலைஞன்—வலை+ஞ்+அன் எனப்பகுதி விகுதி இடைநிலையால் முடிந்தது. 3.

உண்டனன்—உண்+ட்+அன்+அன் எனப்பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சாரியையால் முடிந்தது. 4.

படித்தனன்—படி+த்+த்+அன்+அன் எனப்பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தியால் முடிந்தது. 5.

நடந்தனன்—நட+த்+(ந்மெலித்தல்)+அன்+அன் எனப்பகுதி விகுதி இடைநிலை சாரியை சந்தி விகாரத்தால் முடிந்தது. 6.

- A பகுதிக்கும் விசுவாசம் இடையே வருதலால் இடைநிலையாம்.
 B விசுவாச முதலியவற்றைச் சார்ந்த வருதலால் சாரியையாம்.
 C உறுப்புக்கள் சந்திக்கும் பொழுது உண்டாகும் தோன்றல் முதலிய புணர்ச்சி விகாரம், சந்தியாம்.
 வலித்தல் முதலிய செய்யுள்விகாரங்கள் வருவன, விகாரமாம்.

சூ-ம்:--பகுதி விசுவாச இடைநிலை சாரியை
 சந்தி விகார மாற்றினு மேற்பவை
 முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும்.

[பதநீ]

5. பெயர்ப்பகுபதங்களிலும் வினைப்பகுபதங்களிலும் முதலிலுள்ள பகாப்பதங்களே அவற்றின் பகுதிகளாம்.

சூ-ம். தத்தம்,--

பகாப் பதங்களே பகுதி யாகும்.

61.

[பண்புப் பதங்களுக்குச் சிறப்புவிதி.]

6. செம்மை, சிறுமை, சேய்மை முதலிய (* பதநீப்போதன் விதிநியாயம்) மை விசுவாசியை உடைய பண்புப்பகுதிகள், உயிரின்றி இயங்காத உடம்பு போல விசுவாசியின்றி தூலியாவாம்.

* தமக்கென நின்று பொருள் இல்லாப் பகுதியின் பொருளையே பொருளாகக் கொண்டுள்ளும் இரு, இது என்பனபோன்ற பகுதிகள், பகுதிப்பொருள் விசுவாசமாம்.

சூ-ம். செம்மை சிறுமை சேய்மை தீமை
 வெம்மை புதுமை மென்மை மேன்மை
 தின்மை யுண்மை நுண்மை யிவற்றெதி
 ரின்னவும் பண்பிற பகாநிலைப் பதமே. 62.

7. மேற்கூறிய பண்புச்சொற்கள் பின்வரும் வி
 காரங்களை அடையும்.

உதாரணம்.

1. நன்மை+அன்=நல்லன் என, ஈற்று மை கெட்டது.
2. கருமை+அன்=கரியன் என மைகெடுத்தலோடு இடை
 உகாம் இகரமாயிற்று.
3. பசுமை+இ=பாசினன் மைகெடுத்தலோடு முதல் நீண்டது.
4. பசுமை+கிளி=பைங்கிளி என மைகெடுத்தலோடு முதல்
 அகாம் ஐகரமாயிற்று.
5. வெறுமை+இலை=வெற்றிலை என மைகெடுத்தலோடு இ
 லை நின்ற ஒற்று இரட்டியது.
6. செம்மை+ஆம்பல்=சேதாம்பல் என மைகெடுத்தல் முதல்
 யவற்றோடு முன்னின்ற மகரமெய் தகர மெய்யாய்த் திரிந்
 தது.
7. பசுமை+தார்=பைத்தார் என மைகெடுத்தல் முதலியவற்
 றோடு இன எழுத்துத் தோன்றிற்ஈ.
8. பசுமை+பெரி=பைங்கிளி என (இனையவும் என்றபடி)
 சகெடுத்தல் முதலிய விகாரங்களைப் பெற்றன.

சூ-ம். ஈஹபோத விடையு கரமிய் யாத
லாநி கீ'ட லடியகர மையாதல்
தனெனாற் றிரட்டன் முன்னின்ற மெய்திர்தல்
இனமிக வினையவும் பண்பிற் கியலபே. 63.

[நெரிநிலை வினைப்பகுதி.]

8. நட, வா, மடி, சீ, A விடு, கூ, உவ, வை, நொ,
போ, வெள, உரிஞ், உண், பொருந, திரும், தின்,
தேய், பார, செல, வய், வாழ. கேள், B அஃகு என்ற
இவய் ருபத்துமுன்று வாய்பாடுகளும் முன்னிலை ஒன்
ரமாகே உரிய எவல் வினையிலுடையவும், ஒத்திந்த மூ
விடத தெரிநிலை வினையிலுடையவும் பகாப்பதங்களா
யெ பகுதிகளாம்.

இவ்விட எழுத்துக்கள் இருபத்து எண்களாயிருக்க, எகாம் மெய்யோடு
இசுகாமையாக வாய்பாடு இருபத்து மூன்றாய், எழுத்தியல-ல்.

A விந்—முற்றுகளவாட்டாடு B அஃகு—குற்றுகளவாய்பாடு.

உ-ம். நடந்தான், வந்தான், மடிந்தான், சித்தான், விட்டான்,
கூவினான், வெந்தான், வைத்தான், நொந்தான், போயி
னான், வெளவினான், உரிஞினான். உண்டான், பொருநி
னான், கிருமினான், தின்றான், தேய்த்தான், பார்த்தான்,
சென்றான், வவ்வினான், வாழ்ந்தான், கேட்டான், அஃ
கினான்.

சூ-ம். நடவா மடிசீ விடுகூ வேவை

நொப்போ வெளவுரி ஊண்பொருந் திருந்இன்

தேய்பார் செல்வல் வாழ்கே ளஃகென்
 நெய்திய விருபான் ஞான்றா மீற்றவுஞ்
 செய்யே னேவல் வினைப்பகாப் பதமே. 64.

[ஏவற்பகுதிக்குச் சிறப்புவிதி.]

9. (a) மேற்கூறிய முதனிலைத் தன்வினையின் சின்
 வி, பி என்னும விசுத்திகளில் ஒன்று வருமாயின் பிற
 வினை யேவற்பகுதியாம்.

உ-ம். செய்வி, நடப்பி.

(b) இவ்விசுத்திகள் இணைந்துவரின் ஈரேவலாம்;
 வி விசுத்தி இணைந்து வராது.

உ-ம். நடப்பிப்பி, வருவிப்பி.

(c) சில பகுதிகள் விகாரப்பட்டும்; கு, சு, மெ,
 து, பு, து விசுத்திகளைப் பெற்றும் பிறவினையாகும்.

உ-ம். உருகு—உருக்கு; எழும்பு—எழுப்பு; விகாரப்பட்டன.

போ—போக்து; பாய்—பாய்ச்சு; உருள்—உருட்டு;
 நட—நடத்து; எழு—எழுப்பு; தாயில்—தாயிற்று; கு,
 சு, மெ, து, பு, றுக்களை முறையே பெற்றன.

விகாரப்படுதலானது—இடைபில் வல்லொற்றத்தோன்றதல்,
 மெல்லொற்ற வல்லொற்றதல்,

சூ-ம். செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவநிற்
 செய்வினென் னேவு வினையினீ ரேவல். 65.

[பெயர்வினை விதிகள்.]

10. கு-ம். அன்ஆன் அள்ஆள் அர்ஆர் பம்மார்
அஆ குடுத்து என்னன் அல்அன்
அம்ஆம் எம்ஏம் ஒமொ மெமூர்
கடதற ஐஆய் இம்மின் இர்சர்
சயர் கயவு மென்பவும் பிறவும்
வினையின் விசுதி பெயரினுஞ் சிலவே.

குறிப்பு: [ஆண்பால் விதிக்.]

11. A அன், ஆன் என்னும் விசுதிகளை இதுதியிலு
டைய மொழிகள் உயர்கினை ஆண்பாற் படர்க்கை
வினைமுற்றும் குறிப்புமுற்றுமாம்.

உ-ம். இறத்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.

நடந்தான்—நடக்கின்றான்—நடப்பன்—குழையன்.

நடந்தான்—நடக்கின்றான்—நடப்பான்—குழையான்.

A அன் விசுதி தன்மை ஒருமைக்கும் வரும், எதிர்காலம் சாரியை
யின்றி வரும்.

விசுதியில்லாத ஆண்பாற்பெயரும் உள்: அவை வருமாறு:-
நம்பி, ஆதீஉ, விடலை, கோ, வேள், ருரிசில் முதலியன.

சொன்முறையில் பெயர் முந்தியிருக்க, வினைவிசுதிகளை முந்திக்
கூறக், காணம் என்னபெனின், வினை விசுதிகளில் பல, பெயர்க்கும்
வரும் என்பதையும், பெயர் விசுதிகள் விளக்கு வன என்பதையும்
கொத்தியே யுளம்.

சூ-ம். அள்-ஆ னிறுமொழி யாண்பாற் படர்க்கை. 67.

[பெண்பால் விதிகள்.]

12. அள், ஆள், என்னும் இரு விசுதிகளை உடைய மொழிகள் உயர்திணைப் பலர்பால் படர்க்கை வினைமுற்றும் குறிப்பு முற்றுமாம்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.
நடந்தனர்—நடக்கின்றனர்—நடப்பர்—குழையர்.
நடந்தாள்—நடக்கின்றாள்—நடப்பாள்—குழையாள்.

விசுதி இல்லாத பெண்பாற் பெயர்—செவிலி, மகடே, நங்கை, தையல், மாது, இருளை * பேதை முதலியன

* பேதை, பெரும்பை, மங்கை, நடந்தை, அரிவை, தெரிவை. பேரிளம்பெண்-பருவத்தால் வந்தபெயர்கள்.

சூ-ம். அள்-ஆ னிறுமொழி பெண்பாற் படர்க்கை. 68.

[பலர்பால் விதிகள்.]

13. அர், ஆர், ப, மார் என்ற விசுதிகளை இய்தியாக உடைய மொழிகள் உயர்திணைப் பலர்பால் படர்க்கை வினைமுற்றும் குறிப்பு முற்றுமாம். இவற்றுள் மார் ஈற்று வினைமுற்றுப் பெரும்பான்மையாய் (பொது விதியையேலாது—4-வினையியல்.) வினையொடு முடியும்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.
நடந்தனர்—நடக்கின்றனர்—நடப்பர்—குழையர்.

நடந்தார்—நடக்கின்றார்—நடப்பார்—குழையார்.
 நடப்ப (நடந்தார்)———நடப்ப (நடப்பார்)——.
 ———கொண்மார் (கொள்வார்)——.

கொண்மார் வந்தார்—வினையுடன் முடிந்தது.

இவற்றைப் பகர விசுதி இறப்பு, எதிர்வு என்ற இருகாலத்தையும், மார் எதிர்காலத்தையும் தாமே காட்டுகின்றமை யால் குறிப்பிற்கு வராவாம்.

எப்பொழுதும் பலர்பாலில் வரும் பெயர்கள்—மாந்தர், மக்கள்.

உயர்திணை ஆண், பெண் இரண்டிற்கும் பொதுப்பெயர்— ஒருவர், பேதை, ஊமை, குழந்தை.

சூ-ம். அர்ஜர் பவ்ஜ ரகரமா ரீற்ற
 பல்லோர் படர்க்கை மார்வினை யொடுமுடிமே.

[ஒன்றன்பால் விநிதி.]

14. து, று, டு என்ற விசுதிகளை இவ்விதமாக உடைய மொழிகள் அஃறிணை ஒன்றன்பால் படர்க்கை வினைமுற்றும் குறிப்பு முற்றுமாம்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.
 நடந்தது—நடக்கின்றது—நடப்பது—குழையது
 கூயிற்று———A அற்று.
 (கூ+ய்+இன்+து) (அ+து)
 ———B பொருட்டு.
 (பொருள்+டு)

இவற்றுள், த விஞ்சியே ஸ விஞ்சியும் ஓ விஞ்சியுமாகத்திரிந்த வரும் என்பதையும், த விஞ்சி தெரிநிலை, குறிப்பு என்ற இரண்டிற்கும் வரும் என்பதையும், த விஞ்சி தெரிநிலையில் இறந்தகாலம் ஒன்றற்கேவரும் என்பதையும், ஓ விஞ்சி குறிப்பிற்குமாதிராம் வரும் என்பதையும், சந்தத்தையும்நோக்கி, எழுத்தக்களின்முறை பிறழவைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அ அற்று=அத்தன்மைத்து. உ பொருட்டு=பொருளை உடையது.

சூ-ம். துறுதிக் குற்றிய லுகர வீற்ற
ஒன்றன் படர்க்கை மிக்குறிப் பிஞ்கும். 70.

[பலவீன்பால் விஞ்சி.]

15. (a) அ, ஆ என்ற விஞ்சிகளையுடைய மொழிகள் அஃறிணைப் பலவீன்பால் படர்க்கை வீணைமுற்றும் குறிப்புமுற்றுமாம்; இவற்றுள் ஆ எதிர்மறைக்கு மாத்திரம் வரும்; எதிர்மறை முக்காலத்திற்கும் உரியதாம்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.

நடத்தன—நடக்கின்றன—நடப்பன—கரிய

நடவா—எதிர்மறை;

எதிர்மறையை உணர்த்தும் ஆ-இடை நிலையாக வரும் பொழுது உயிர்முன் புணர்ந்துகொடும்.

உ-ம். படி+ஆ+ஏன்=படியேன்—ஆ புணர்ந்துகொட்டது.

இல், அல் என்ற இரண்டும் முதனிலையாக வந்து எதிர்மறையை உணர்த்தும்.

உ-ம். இல்லை; அல்ல; இவற்றின் இல் என்பது முற்றிலும் இல்லை என்பதையும், அல் என்பது லோரென்று உண் டென்பதையும் உணர்த்தும்.

சூ-ம். அஃ ழீற்ற பலவின் படர்க்கை
ஆவே யெதிர்மறைக் தண்ண தாகும்.

[பால் பகா அஃறிணைப்பெயர்.]

(b) ஒன்றன்பாலுக்கும் பலவன்பாலுக்கும் உ ரியது, வை, கள் என்ற விசுதிகளைப்பெறுத அஃ றிணைப் பெயர்கள், அத்திணை இருபாலுக்கும் பொது வாம்.

உ-ம். குதிரை } வந்தது; வந்தன.
யானை }

சூ. பால்பகா வஃறிணைப் பெயர்கள்பாற்பொதுமைய.

உ. அஃறிணை ஆண்பாற்பெயர். அஃறிணைப் பெண்பாற்பெயர்.

களிறு	பிடி.
இடம்பம்	பக.
கலை	பிணை.
கடிவன்	மத்தி.
சேவல்	பெட்டை.

விசுதிபெற்ற இருதிணை ஆண்பாற் * பொதுப்பெயர்:—
சாத்தன், கொற்றன், முதலிய உயர்திணைக்கு இட்டுவழங்கும்
பெயர்களை அஃறிணைக் கிட்டு வழங்குவனவாம்.

அஃறிணையில் அற்றுச்சாரியையும் உருபின்மேல் உம் என்ப
வையும் பெற்று வரும்.

உ-ம். எல்லாம்+ஐ=எல்லா நம்மமயும்—உயர்திணை.

எல்லாம்+ஐ=எல்லாவற்றையும்—அஃறிணை.

* பொதுப்பெயர்=விரவுப்பெயர்; விரவுதல்=கலத்தல்; விரவுப்
பெயரொஃப் பெயர்வருவான் என்னையெனின், ஆண்பாடையும் பெண்
பாடையும் காட்டும் விசுவகன் அஃறிணைக்கில்லை; உயர்திணைக்கு உரிய
மேற்கூறிய பால்களின் விசுவகனும், விசுவியில்லாப் பெயர்களும்
அஃறிணையில் விரவிப் பாலைக் காட்டுகின்றமைபால் விரவுப் பெயரொ
ஃப்பெயர் பெற்றது.

71.

[தன்மை ஒருமை விதி.]

16. கு, டி, து, து, அல், அன், என், ஏன் என்னும்
விசுவகளை இறுதியாக உடைய மொழிகள் இருதி
ணைக்கண்ணவாகிய ஆண், பெண், ஒன்று என்னும்
முப்பால்கட்கும் உரிய தன்மை ஒருமை வினைமுற்
றும், குறிப்பு முற்றுமாம்.

உ-ம். ஐந்தந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.

————— உண்து (உண்பேன்) —————

உண்டு (உண்டேன்) —————

வந்து (வந்தேன்) ————— வருவது (வருவேன்) —————

வா+து

சென்று (சென்றேன்) ————— செறு (செல்வேன்) —————

செல்+து

————— உண்பல் (உண்பேன்) —————

உண்டனன்--உண்கின்றனன்--உண்பன்--குழையன்.
 உண்டனோன்--உண்கின்றனோன்--உண்போன்--குழையோன்.
 உண்டேன்--உண்கின்றேன்--உண்பேன்--குழையேன்.

இங்ஙனம் கூறிய கு எதிர்வையும், டி இறப்பையும், த-று இறப்பையும் எதிர்வையும் தாமே காட்டுகின்றமையால் குறிப்பிற்கு வராவாம். அல்-தெரிநிலை எதிர்காலம் ஒன்றற்கே வரும்.

சூ-ம். குடுதுறு வென்னுங் குன்றிய லுகரமோ
 டல்லன் னென்னே னாகு மீற்ற
 இருதினை முக்க-ற் றெருமைத் தன்மை. .72
 [தன்மைப் பன்மை விதி.]

17. (a) அம், ஆம்; எம், ஏம், ஓம்; சும், டும், தும், தும் என்றவை தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றினுடையவும், உளப்பாட்டு வினைமுற்றினுடையவும் விசுவகாலம். இவற்றுள்-தன்மைச்சொல்லையும், முன்னிலைச் சொல்லையும் கூட்டி முடிக்கும்பொழுது அம், ஆம் என்ற விசுவகாலையுடைய வினையால் முடிக்கவேண்டும்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.
 யாம் or } உண்டனம். உண்கின்றனம். உண்பம். தாரினம்.
 யானும் } உண்டாம். உண்கின்றும். உண்பாம். தாரினும்.
 நீயும் }

(b) தன்மைச் சொல்லையும் படர்க்கைச்சொல்லையும் கூட்டிமுடிக்கும் பொழுது எம், ஏம், ஓம் என்ற விசுவகாலையுடைய வினையால் முடிக்கவேண்டும்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.
 யாம் (நா) } உண்டனெம்—உண்கின்றனெம்—உண்பெம்—தாரி
 யானும் } [னெம்.
 அவனும் } உண்டேம்—உண்கின்றேம்—உண்பேம்—தாரி
 [னெம்.
 உண்டோம்—உண்கின்றோம்—உண்போம்—தாரி
 [னெம்.

(6) தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற மூவி
 ட்ச்சொல்லையும் கூட்டி முடிக்கும்பொழுது கும், மும்,
 தும், றும் என்ற காலங்காட்டும் விகுதியை உடைய
 வினையால் முடிக்கவேண்டும். இவ்வாறு, பல இடத்துச்
 சொற்களைக் கூட்டி முடிக்கும் வினையுற்றானது உள
 ப்பாட்டு வினையுற்றெனப் பெயர்பெறும்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம்.
 யாம் (நா) } ————— உண்டும் (உண்போம்)
 யானும் } உண்டும் (உண்டோம்)
 நீயும் } வந்தும் (வந்தோம்) ————— வருதும் (வருவோம்)
 அவனும் } சென்றும் (சென்றோம்) ————— செலும் (செல்வோம்).

ஓம் விகுதியும் இவ்வாறே ஈரிடத்தாரையும் கூட்
 டுவது இக்கால வழக்கம்; ஓம்விகுதி ஒழிந்தவை செய்
 யுறில் வரும்.

உ-ம். யானும் நீயும் போனோம்; யானும் அவனும் போனோம்;
 யானும் நீயும் அவனும் போனோம்.

அ, தம், ற, றம் என்ற ஒருமை, பன்மை விகுதிகள் க, ன
 க்களால் மெய்களை முறையே சார்ந்த வரும் பொழுது இறப்பை

பும், சாராதபொழுது எதிர்வையும் காட்டும்.

சூ-ம். ஆம்மா யென்பன முன்னிலை யாலாயும்
எம்எம் ஒமீவை படர்க்கை யாலாயும்
உம்மூர் கடத்த இரூபா லாலாயும்
தன்னொடு படிக்குத் தன்மைப் பன்மை. 73.

[முன்னிலை ஒருமை விருதி.]

13. (a) ஐ, ஆய், இ என்றும் முன்னு விருதிகளையும்
உடைய மொழிகள் ஆன், பென், ஒன்று என்னும்
முப்பால் கட்டும் உரிய முன்னிலை ஒருமை வினைமுத்
தும், குறிப்பு முற்றுயாம்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.
உண்டனை—உன்வின்றனை—உன்னை —குழைய
உண்டாய்—உன்சின்றாய்—உன்பாய்—குழையாய்
உண்டி—உன்னார்—நீ — சேறி — வில்லி.
(உ.ண்+ஆத்வறு+இ) (உ.ல்+த+இ)

இகர விருதி எதிர்காலம் காட்டுவதன்றி அருகி
நிகழ்காலத்தையுங்காட்டும்.

உ-ம். வருதி—வருகிறாய்: இடைநிலை வருமிடத்து விருதி
காலங்காட்டாது.

(b) ஆய், இ என்ற விருதிகளை இறுதியிலுடைய
வினைச்சொற்களும், வடமொழி வழங்குப்போல விருதி
குறைந்துவரும் தெரிநிலை வினைப்பகுதிகளும் ஒருமை
யேவலாகவும் வரும்; ஏவல் எதிர்காலத்திற்குரியது.

உ-ம். நீ—உண்ணாய், உண்ணுதி, உண்: உடன்பாட்டேவல்.

விசுதி குறைந்த பகுதியளவாய் நிற்கும் ஏவலை எடுத்தலோசையானும், இயற்கையாகிய பகுதியைப் படுத்தலோசையானும் கூறவேண்டும்.

(c) அல், ஆல், ஏல் என்கிற விசுதிகளை உடைய மொழிகள் எதிர்மறை ஒருமை ஏவலாம்.

உ-ம். நீ—உண்ணல், மறல், உண்ணேல்: எதிர்மறை.

சூ-ம். ஐயா யிகா வீற்ற முன்றும்
ஏவலின் வருஉ மெல்லா வீற்றவும்
முப்பா லொருமை முன்னிலை மொழியே.

[முன்னிலைப் பன்மை விசுதி.]

19. (a) இர், ஈர் என்னும் இருவிசுதிகளையும் உடைய மொழிகள் பலர்பால் பலவிற்பால்கட்கு உரிய முன்னிலைப் பன்மை வீணமுற்றும் குறிப்பு முற்றாமாம்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம். குறிப்பு.
உண்டனர். உண்கின்றனர். உண்பர். குழையினர்.
உண்டீர். உண்கின்றீர். உண்பீர். குழையினீர்.

(b) மின், ஈர், உம் என்ற விசுதிகளை உடைய மொழிகள் இருதிணைப்பன்மை யேவல்வீணமுற்றும்.

உதாரணம்.

நீர்-உண்மின், உண்ணீர்(உண்+ஈர்)உண்ணும்: உடன்பாடு.

நீர்-உண்ணின்மின்(உண்+அல்+மின்)

உண்ணீர்(உண்+ஐ+ஈர்),உண்ணுதேயும்: எதிர்மறை.

சூ-ம். இரஃ ரீற்ற விரண்டு மிருதினைப்
பன்மை முன்னிலை மின்னவற் றேவல். 75.

[வியங்கோள் வினைமுற்று.]

20. க, ய என்னும் இரண்டு உயிர் மெய்யினை யும், ரகர ஒற்றினையும் இறுதியாக உடையன A வியங்கோள் முற்றும்; இது இருதினை ஐம்பால் சூவிடங்களிலும் செல்லும் ஏவல் வினைமுற்றெனவும் பெயர் பெறும்.

உ-ம். வாழ்க, வாழிய, வாழியர்.

அல் விருதி எதிர்மறை உடன்பாடு இரண்டிலும் வரும்.

உ-ம். விடல்—விடற்க—விடுக.

அல் என்றது ககர விருதிக்கு முன்னே இடைநிலையாக வந்து எதிர்மறையை உணர்த்துவதும் உண்டு.

உ-ம். களி+அல்+க=களியற்க.

அருகி-அ, தல், உ-ம் என்றவையும் வியங்கோட் பொருளில் வரும்.

உதாரணம்.

“கான்மறை யறங்க னோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க” அ.

“மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்” தல்-ஆகு.

“இசைபடக் ஞாத்தல் வேண்டும்” உம்-வேண்டுக.

வேண்டும் என்றதை ஒரு மொழியாகக்கொண்டு தருகிறபொருளில் வந்ததெனக் கூறுவதும் உண்டு; காத்தல் தருகி என்பது பொருள்.

இது வாழ்த்துதல், விதித்தல், வேண்டிதல், வைதல் முதலிய பொருளில் வரும்.

உ-ம். 1. வாழ்த்துதல்—சிறக்க; 2. விதித்தல்—வருக;
3. வேண்டல்—அருளுக; 4. வைதல்—அழிக.

A வியம்=ஏவுதல், கோன்=கொள்ளுதல்—ஏவுதல்கொள்ளுதல்

சூ-ம. கயவொடு ரவ்வொம் தீற்ற வியங்கோள்

இயலு மிடம்பால லெங்கு மென்ப. 76.

[உம். விநீதி.]

21. உம் விசுதியை உடைப மொழி ஆண், பெண், ஒன்று, பல என்ற பால்கட்கும், நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் உரிய படர்க்கைத் தெரிநிலை வினைமுற்றும்.

உ-ம். அவன், அவள், அது, அவை-உண்ணும்.

சூ-ம. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தளமையிற்
செல்லா தாகுஞ் செய்யுமென் முற்றே. 77.

[காலம்காட்டும் விநீதிகள்.]

22. சூ-ம். நவ்வொடுகா வும்மைநிகழ் பல்லவும்,
தவ்வொ டுறப்பு மெதிர்வும் டவ்வொடு

கழிவுங் கவ்வோ டெதிரவுமின் னேவல்
வியங்கோ ளிம்மா ரெதிரவும் பாந்தஞ்
செலவொடுவெரவுஞ் செய்யுநிகழ்பெதிரவும்
எதிர்மறை மும்மையு மேற்கு மீங்கே.

[பெயர் விதிகள்.]

23. அன், ஆன், அன், ஆன், அர், ஆர், மார்,
அ, து, இ, மன், மான், கன், வை, தை, கை, பி, முன்,
அல், ன், ள், ர், வ், என்பவும் பிறவுமாம்.

உ-ம். குழையன்' வானத்தான். குழையன், வானத்தான்,
குழையர், வானத்தார், தேவிமார், குழையன், மாது,
பொன்னி, லடமன், கோமான், கோக்கன், உலவ,
எந்தை, எங்கை, எம்பி, எம்முன், தோன்றல், பிறன்,
பிறன்-பிறர், அவ்.

இங்ஙனம் கூறிய விசுவதிகளில் பெண்பாலுக்குரி
ய ஆள் என்பதும் இ என்பதும் ஒரோவிடத்து ஆண்
பாலிலும் வரும். மார்விசுவதி காலங்காட்டாது. 79.
உ-ம். பெருமாள், வில்லி.

[பெயரெச்ச விதிகள்.]

24. (a) அ, உம் என்ற இரண்டும் தெரிநிலை வி
னைப் பெயரெச்ச விசுவதிகளாம்.

உ-ம். இறத்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம்.
செய்த — செய்கின்ற — செய்யுள்;
உம்-விசுவதி தானே காலங்காட்டும்.

(b) குறிப்புப் பெயரெச்சவிகுதி—அ ஒன்றேயாம்.
உ-ம். கரிய, பெரிய. 80.

[வினையெச்ச விகுதிகள்.]

25. (a) இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினையெச்ச விகுதிகள்—உ, ய், ய், பு, ஆ, ஊ, என.

உ-ம். நடந்து, குடி, போய், உண்குடி, உண்ணு, உண்ணு, உண்ணோன.

(b) நிபுணகால வினையெச்ச விகுதிகள்—அ, கு.

உ-ம். உண்ண, உணந்து.

(c) எதிர்கால வினையெச்ச விகுதிகள்—இன், ஆல், மால், ஈன், என்னின், ஆயின், எனும், இய, இயார், வான், பான், பாக்கு, கடை, வழி, இடத்து, உம் முதலியன வாய்.

உ-ம். உண்ணின், உண்டால், உண்டக்கால், உண்டானேல், உண்டானெனின், உண்டானாயின், உண்டானேனும், உண்ணிய, உண்ணியார், வருவாய், உன்பான், உன்பாக்கு, செய்தக்கடை, செய்தவழி, செய்தவிடத்து, காண்டலும்.

உகரம் ஒழிந்த முக்காலவிகுதிகளும்நாமே காலங்காட்டும்.

(d) மல், மை, மே, து என்ற விகுதிகள் தெரிநிலை யில் எதிர்மறைக்கு மாத்திரம் வரும்.

உ-ம். உண்ணாமல் உண்ணாமே } வந்தான். 51.
உண்ணாமை, உண்ணாது

26. எதிர்மறைக்குறிப்பு வினையெச்ச விகுதிகள்--
நி, து, ஆல், மல், கால், கடை, வழி, இடத்து, முதலி
யனவாம்.

உ-ம். அன்றி, அல்லாது, அல்லால், அல்லாமல்,
அல்லாக்கால், அல்லாக்கடை, அல்லாவுழி,
அல்லாவிடத்து.

காலங்காட்டும் விகுதிகள் குறிப்பில் வருட்பொழுது
காலங்காட்டாவாம்.

நி-வினையெச்சத்தில் எதிர்மறைக் குறிப்பிற்கு மாத்திரம் வரும். 82.

27. (2) தொழிற்பெயர் விகுதிகள்--தல், அல்,
அம், ஐ, கை, வை, கு, பு, உ, நி, சி, லி, உள், காடு,
பாடு, அரவு, ஆனை, து, யை முதலியனவாம்.

உ-ம். நடத்தல் பார்வை புணர்ச்சி தோற்றாவு,
ஆடல் போக்கு புலவி வாராணை.
வாட்டம் நடப்பு விக்தள் பாய்த்து.
கொலை - வாவு சாக்காடு கடவாமை,
நடக்கை மறநி கோட்பாடு.

மை விகுதி இறந்தகால நிகழ்கால இடைநிலைக
ளோடும், து விகுதி முக்கால இடைநிலைகளோடுங்
கூடிவரும்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம்.
 நடந்தமை நடக்கின்றமை —
 நடந்தது நடக்கின்றது நடப்பது.

அன்றியும் மை விசுதி எதிர்மறை உடன்பாடு இரண்டி
 லும் உரும்.

(b) எதிர்கால விசையெச்ச விசுதிகளாகிய வான்,
 பான், பாக்கு என்ற மூன்றும் தொழிற்பெயர்க்கு
 வருவதும் உண்டி.

உ-ம். நீ வருவான் ஏன்—வருதல்.
 யான் உரைப்பான் ஏன்—உரைத்தல்.
 பபொகீது அறிந்து—பிடிதல்.

(c) இவ்வாறு விசுதிபெற்று வருவதன்றி முதனி
 லையும், முதனிலை திரிந்ததும், வேறு முதனிலை இல்
 லாததும் தொழிற்பெயராய் வருவதும் உண்டி.

உ-ம். “அங்கா முயற்சி”, “கெடுவாக வையாதுடகம்—”
 முதனிலைத்தொழிற்பெயர்;
 அங்கா—அங்காத் தல், கெடு—கெடுத்தல்.

கொள்—கோன்; பொரு—போர்; உண்—ஊண்; முதனிலை
 திரிந்த தொழிற்பெயர்;

பட்டினி, சண்டை; முதனிலையிலாத் தொழிற்பெயர். 83.

28. பண்புப்பெயர் விசுதிகள்—மை, ஐ, சி, பு,
 உ, கு, றி, லு, அம், பம், நர் முதலியனவாய்.

உ-ம். நன்மை, தொல்லை, மாட்சி, மாண்டி, மழவு, நன்து, நன்றி, நன்று, நலம், துட்பம், நன்னர். 84.

29. இ, ஐ, அம் என்ற மூன்று விருதிகளும் வினைமுதற் பொருளையும், செயப்படு பொருளையும், கருவிப்பொருளையும் உணர்த்தும்.

உ-ம். அலரி, பறவை, எச்சம்—வினைமுதற்பொருள்.
உளருணி, தொடை, தொல்காப்பியம்—செ-பொருள்.
மண்வெட்டி, பார்வை, நோக்கம்—கருவிப்பொருள்.

தொல்காப்பியக் குடியிற்பிறந்தோன் தொல்காப்பியன்; அவனோல் இயற்றப்பட்டது தொல்காப்பியம்; பாஸ்காட்டும் அன்விருதி கெட்டு, செயப்படுபொருளைக் காட்டும் அம் விருதியைப்பெற்றுத் தொல்காப்பியம் என முடிந்தது. 85.

30. கொள்விருதி தற்பொருட்டுப் பொருளை உணர்த்தும்.

உ-ம். அடித்துக் கொண்டான். 86.

31. படு, உண் விருதிகள் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளை உணர்த்தும்.

உ-ம். கட்டுப்பட்டான்; கட்டுண்டான். 87.

32. மை விருதி தன்மைப் பொருளை உணர்த்தும்.

உ-ம். ஆண்மை=ஆன்மன்மை. 88.

33. இரு, இடு என்பன தமக்கென வேறு பொருளின்றிப் பகுதிப்பொருள் விருதியாய் வரும்.

உ-ம். எழுந்திருந்தான் = எழுந்தான்;

உரைத்திடுகின்றான் = உரைக்கின்றான்.

89.

31. 34. (a) பெயரெச்ச விருதியும், வினைமுதற்பொருளை உணராததும் இகர விருதியும் செயப்படுபொருளை உணராததும் ஐ விருதியும் பகுதியாயாடு புணர்ந்து பின் கெடுதலும உண்டு.

உ-ம். ஓடாத—குதிரை—ஓடாக்குதிரை என எச்சவிருதி தொக்கது.

காய், தளிர், பூ, திரை—என்பனவற்றில் வினைமுதற்பொருளை உணர்த்தும் இகர விருதி புணர்ந்து கெட்டது.

உணண், உரி, துணி, மடி என்பனவற்றில் செயப்படுபொருளை உணர்த்தும் ஐ விருதி புணர்ந்து கெட்டது.

(b) சில இடங்களில் வினைமுற்று வீகுதி, வினையெச்சவிருதி முதலியன தொக்கியும், மாறியும் வரும்.

உ-ம. 1. “கொள்வாருங் கன்வரும் நேர்.”—நேர்வர் என்றது நேர் என விருதி முதலிய தொக்கன.

2. “வரிப்புனைப் பத்தொடு பாவை தூங்க.”—என்றதில் வரித்து என்ற வினையெச்சத்தின் விருதி முதலிய தொக்கு நின்றன.

3. “தெய்வத் தொழாஅன் கொழாந் ஓழுகெழுவான்
பெய்யெனப் பெறுங் முனையு

எழுந்து தொழுவான் என்ற தொடரிலுள்ள வினையெச்ச விருதியும் முற்று விருதியும் தொழுது எழுவான் என மாறி நின்றன. (எழுந்து = தூங்கியெழுந்து.)

“ அருங்கேடன் ” — கேடரியன் என விருதிபிரித்து பண்போடு இயைந்தது;

“ புணரிய னிலைநீடைக் குறுகலு முரித்தே—நிலையி டையுக்குறுகலுரித்து என—உம் பிரித்தியைந்தது;

“ செல்வத்து னெல்லாந்தலை ” — எல்லாவற்றுள்ளுந் தலை என—உருபு பிரித்தியைந்தது. 90.

[பெயர்ப் பதபத இடைநிலை.]

35. வினையாலணையும் பெயர் அல்லாத பெயா களைப் பகுதி விருதியாகப்பிரித்து நடுநின்றவதப் பெ யரிடைநிலையென்று சொல்லல் வேண்டும்.

உ-ம். அறிஞன்—ஞ், இடைச்சி—ச், வண்ணாத்தி—த் என்ற இடைநிலைகளைப் பெற்றன.

சூ-ம். இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலிற் பகுதி விருதி பகுத்திடை நின்றதை வினைப்பெய ரல்பெயர்க் கிடைநிலை யெனலே.

[இறந்தகால இடைநிலை.]

36. (க) தகர, டகர, நகர மெய்களும் இன் என் பதும்—இறந்தகாலத்தைக்காட்டும் இடைநிலைகளாம்.

உதாரணம்.

உட+த்+ஆன்=உட்டான்; உன்+ட்+ஆன்=உண்டான்;

செவ்+த்+ஆன்=செவ்வான் உறக்கு+இன்+ஆன்=உறங்
[கிணன்.

இன் இடைநிலையானது சில இடங்களில் னகரம் குறைந்தும், இகரம் குறைந்தும் வரும்.

மிஞ்சு+கு+அ+து=மிஞ்சுவது—னகரம் குறைந்தது.

போ+ன்+அ+து=போனது—இகரம் குறைந்தது.

ட், த் என்ற இரண்டு இடைநிலைக்கும் பதிலாக த் ஒன்றோடாகக் கூடும் என்ற பெருமைபையும், சந்தத்தையம் போன்றியை எழுத்தா முறை பிறழவைக்கப்பட்டது.

(b) சிறுபான்மை கு, டி, று என்னும் மூன்று உயிர்மெய்யீற்றுக் குறிலினைப்பகுதிகள் தம் ஒற்றுக் கள் இரட்டியும், ய்—இசின் என்ற இடைநிலைகளும் இறந்த காலத்தைக் காட்டும்.

உ-ம். புகு—புகூகான், நடு—நட்டான், உறு—உற்றான்;

ஒற்றுக்கள் இரட்டின; இயாவது—ய், என்றிசினோடு இசின் என ஈரிடைநிலைகளும் வந்தன.

சூ-ம். அடறவெவாற் தின்னே வையம்பான் முவிடத் திறந்த காலத் தருந்தொழி, விடைநிலை. 92.

[திகழ்கால இடைநிலை.]

37. (a) ஆறின்று, கின்றது, சிறு என்றவை நிகழ் கால இடைநிலைகளாம்.

உ-ம். நட--ஆநீன்று--ஆன்=நடவாரின்றான்;

நட+க்ஷீறு+ஆன்=நடக்கின்றான்;

நட+க்ஷீறு+ஆன்=நடக்கிறான்.

(b) சிதுபான்மை ஆகிடந்து, ஆவிருந்து என்ற வையும நிகழ்கால இடைநிலைகளாக வரும்.

உதாரணம்.

உண்+ஆகிடந்து+ஆன்=உண்ணுகிடந்தான் } உண்கிறான்.
உண்+ஆவிருந்து+ஆன்=உண்ணுவிருந்தான் }

எதிர்காலத்தை உணர்த்தப் மகரமெய் ஆர் விசுவியுடற் கூடி - மார் என ஒன்றாய் நற்றனடோல, நிகழ்காலத்தை உணர்த்தும் நில், கிட, இரு என்ற இடைநிலைகள் ஆது என்ற சாரியைகளை முன்னும் பின்னும் இயைந்து--ஆநீன்று, ஆகிடந்து, ஆவிருந்து என ஒன்றாய் நின்றன.

சூ-ம். ஆநீன்று நின்று கிறுமூ விடத்தின் ஐம்பா ளிகழ்பொழு தறைவினை யிடைநிலை.

[எதிர்கால இடைநிலை.]

38. (a) டகர வகர மெய்கள் எதிர்சால இடைநிலைகளாம்.

உ-ம். நட+ப்+ஆன்=நடப்பான்; வா+வ்+ஆன்=வருவான்

(b) சிதுபான்மை மகர மெய்யும் மல் இடைநிலையும் ககரமெய்யும் எதிர்காலத்திற்கு வரும்.

* மார்-13. வினையொடு முடிமே என்றதற்கு--அது முடிக்குஞ் சொல்லைக் கூறவந்த இடமீ அன்மையால்--பெயர், இடை, உரிசனின் அடியாகத்தேற்றத்தும் வினைகட்கும் வரும் ஏகிய விசுவிபோல் வராநென்றும்; நட+க்ஷீ போன்ற இயற்கையாகிய வினைக்குமாததரம மார் பெரும்பான்மையாய் வரும் என்பதும் பொருளாம்.

உ-ம். வர்+ம்+அர்=வன்மர்
 வர்+ம்+ஆர்=வன்மனார் } வன்பார்.
 பரதி+க்+அம்=பாடுதம்=பாடுதோன்

மன் இடைநிலை அருகி, இறந்தகாலம் காட்டுதல் உண்டு.

உ-ம். 'என்மனார் புலவர்' = 'என்றார் புலவர்'.

இதிகாறும் கூறிவந்ததைக்கொண்டு காலத்தைப்பகுதி, விசுதி, இடைநிலை என்ற மூன்றாம் காட்டுமென்றதாயிற்று.

சூ-ம். பவவ மூலிடத் கைம்பா லெதிர்பொழு
 திசைவினை யிடைநிலை யாயிவை சிலவில, 93.
 ப+வ=பவ்வ: உயிர்—பு-110

[வடவேழத்தின் தீர்பு.]

39. (அ) ஜகரம் சகரமாகவும் யகரமாகவும், ஷகரம் சகரமாகவும் டகரமாகவும், ஸகரம் சகரமாகவும் தகரமாகவும், ஷ்ஷகரம் ஷ்ருகரமாகவும் இருகரமாகவும் ஒருசகரமாகவும் இருசகரமாகவும், ஷ்ஷகரம் ஷ்ருகரமாகவும், ஷ்ஷகரம் ஷ்ருகரமாகவும் திரியும்.

உ-ம். ஜலம்—தலம், பங்கஜம்—பங்கஜம்;
 ஷ்ஷாஸுதன்—ஷ்ஷாஸுதன், விஷ்ணு—விஷ்ணு;
 ஸஷ்ஷிரம்—ஷ்ஷிரம், மாஸம்—மாஸம்;
 ஷ்ஷிரம்—ஷ்ஷிரம், பங்கஜம்—பங்கஜம்;
 ஷ்ஷமம்—ஷ்ஷமம், பிண்டம்—பிண்டம்;
 ஷ்ஷம்—ஷ்ஷம், ஷ்ஷம்—ஷ்ஷம்

(b) ரகர, லகர, யகரங்களை முதனிலுடைய வட மொழி, தமிழில் வரும்பொழுது ரகரத்திற்கு ஆ, இ, உ என்ற மூன்றில் ஒன்றும், லகரத்திற்கும், யகரத்திற்கும் இ, உ என்ற இரண்டில் ஒன்றும் மொழி முதலாகி வரும்.

உ-ம். ஷரங்கம், இராமன், உரோகணி;

இரோபம், உலோகம்;

இயக்கன், உயுத்தம்.

94.

[தமிழ்ந்த உரிய சிறப்பெழுந்தும் பொது எழுத்தும்.]

உ. 40. முதலும் சார்புமாகிய தமிழ் எழுத்து நூற் பதில் ற, ன, ழ, எ, ஓ என்ற ஐந்தும், உயிர்மெய்யும் உயிரளபும் அல்லாத சார்பெழுத்து எட்டும் தமிழிற்கே உரியன; ஒழிந்த இருபத்தேழும் பொது வெழுத்தாம்.

சூ-ம். நனமுள ஒவ்வு முயிரமெய்யு முயிரள

பல்லாச சார்புந தமிழ்பிற பொதுவே. 95.

பதவியன் ழந்நிந்ந.

3. உயிரீற்றுப்புணரியூல்.

[புணர்ச்சி.]

1. மெய்யெழுத்தையும் உயிரெழுத்தையும் நிலை மொழியீற்றினும் வருமொழிமுதலிலும் உடைய பகுபதம், பகாப்பதம் என்ற இரண்டும், வேற்றுமை வழி

யினாலாவது, அல்வழியினாலாவது இயல்பாயும், விகாரமாயும் பொருந்துவது புணர்ச்சியாம்.

சூ-ம். மெய்யுயிர் முதலீ றுயிரு பதங்களுந்
தன்னொடும் பிறிதொடு மல்வழி வேற்றுமைப்
பொருளிற் பொருந்துழி நிலைவரு மொழிகள்
இயல்பொடு விகாரத் திணைவது புணர்ப்பே. ()

[வேற்றுமைவழி.]

2. (உ) வேற்றுமைப் புணர்ச்சியானது ஐ, ஆல், கு; இன், அது, கண் என்ற ஆறு உருபும் தொக்கேனும் விரிந்தேனும் நிற்கப் பதங்கள் புணருவதால் அறு வகையாம்.

உம். வேற்றுமைத் தொகை. வேற்றுமை விரி.

2. நிலங்கடந்தான்.	ஐ. நிலத்தைக் கடந்தான்.
3. கல்லெறிந்தான்.	ஆல். கல்லால் எறிந்தான்.
4. கொற்றன் மகன்.	கு. கொற்றனுக்கு மகன்.
5. மலைவீழ்ருவி.	இன், மலையிலி வீழ்ருவி.
6. சாத்தன்கை.	அது. சாத்தன்கை.
7. மலைகெல்.	கண். மலையில்கெண் கெல்.

[அல்வழி.]

(b) வேற்றுமை அல்லாதவழி அல்வழியாம்; அது தொகையிலைத்தொடர் தொகையிலைத்தொடர் என இரு வகையாம்; தொகையிலையுள்ளது-வினை, பண்பு, உவ

மை, உம்மை, அன்மொழி என ஐவகையாம்; தொகா நிலையானது—எழுவாய், விளி, பெயரெச்சம், வினையெச்சம், தெரிநிலைமுற்று, குறிப்புமுற்று, இடை, உரி, அடக்கு என ஒன்பது வகையாம்; ஆகவே அல்வழிச் சந்தி பதினொன்றாகும்.

முதல் வேற்றுமைக்கும், எட்டாம் வேற்றுமைக்கும் உருப இன்மையால் அவற்றை இவ்வகைச் சேர்க்கப்பட்டன.

உ-ம்.

ஐந்து தொகைநிலைத்தொடர்.

1. அடுகளிறு — வினைத்தொகை.
2. A கருங்குதிரை — பண்புத்தொகை.
சாரைப்பாம்பு—இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை.
3. மதிமுகம் — உவமைத்தொகை.
4. இராப்பகல் — உம்மைத்தொகை.
5. பொற்றொடி — அன்மொழித்தொகை.

A கருங்குதிரை என்றது—நீர்க்குடம்-நீரையுடைய குடம் எ.அ உள் வதுபோலக் கருமையை உடைய குதிரை என விரியுமன்றே? இரண்டாம். வேற்றுமை உருபுப்பயனும் கொக்கதொகையன்றோ? எனின், அற்றன்று; ஏனெனின், நீர் என்ற செயப்படுபொருளுடைய தன்மை உடைய பெயரினின்றும் பிரிவதுபோலக், கருமை என்ற குணமாகுத தன்னையுடைய குதியாகிய குணியைவிட்டுப் பிரியாமையினாலேயாம்; அது நிற்க.

கருமையாகிய குதிரை என்றதற்கு முற்றிலும் கருமையாகிய குதிரையென்றும், கருமையை உடைய குதிரை என்றதற்கு ஏகதேசம் கருமையை உடைய குதிரையென்றும் பொருள் கூறலும் உண்டு.

உ-ம். ஒன்பது தொகாநிலைத்தொடர்.

1. சாத்தன் வந்தான்—எழுவாய்த்தொடர்.
2. சாத்தா வா—விளித்தொடர்.
3. வந்த சாத்தன்—தெரிநிலைவினைப் பெயரெச்சத்தொடர்.
பெரிய சாத்தன்—குறிப்புவினைப் பெயரெச்சத்தொடர்.
4. வந்துபோனான்—தெரிநிலைவினை வினையெச்சத்தொடர்.
விருந்தினிற் உண்ணான்—குறிப்புவினை வினையெச்சத்தொடர்.
5. வந்தான் சாத்தன்—தெரிநிலை வினைமுற்றுத்தொடர்.
6. பெரியன் சாத்தன்—குறிப்புவினைமுற்றுத்தொடர்.
7. மற்றென்று—இடைச்சொற்றொடர்.
8. நனி பேதை—உரிச்சொற்றொடர்.
9. பாம்பு பாம்பு—அடுக்குத்தொடர்.

வேற்றுமைவழி அல்வழி இரண்டிற்கும் பொது வாயும் வருவன சில உள.

உ-ம். புல் கொன்றது—புலியானது கொன்றது—புலியைக் கொன்றது—புலியால் கொல்லப்பட்டது எனப் பல பொருள் படுவதால் பொதுவழியாம்.

இக்கிணொழிகள் வருமொழிகளைப் பொருட்பொருத்தம் உறத் தழுவினமையால் இவைதழுவுதொடராம்; கிணொழியானது வருமொழியைப் பொருட்பொருத்தம் உறத் தழுவாதது தழுவத்தொடராம்.

உ-ம். தமிழைச் சாமிநாதன் வினங்கினான்—என்பதில் தமிழை என்பது வினங்கினான் என்பதைத் தழுவிச் சாமிநாதன் என்பதைத் தழுவாமல் தொடர்ந்ததனால் வேற்றுமைத் தழுவத்தொடராம்.

“கலை சூழ அம்மி மிதப்ப” என்பது கலாமிதப்ப அம்மி சூழ எனக் கூட்டப்படுதனால் அர்வழித் தழுவத்தொடராம்.

தொகைவகையில் வேற்றுமைத் தொகைக்கும் அல்வழித் தொகைக்கும் உள்ளபேதம்—ரீர் குடித்தான் என்ற இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை விரியின், ரீரைக்குடித்தான் என, உருபுவிரிந்த இரண்டாம்வேற்றுமை விரி என்ற பெயரைப் பெறும்; இவ்வாறே ஒவ்வொரு வேற்றுமையின் உருபும் விரியின், அவ்வப்பெயரையேபெறும். அல்வழித்தொகையே அவ்வாறல்ல. அநிகளிறு எவ்மு வினைத் தொகை-அட்டகளிறு, அநிகறகளிறு, அநிற்களிறு என இடைக்கி முதலியன விரிந்து பெயரெச்சத்தொடரென வேறுபெயரைப் பெறும். இவ்வாறே ஒழிந்த நான்கு தொகையும் விரியின் வெவ்வேறு பெயரைப்பெறும்.

பண்புத்தொகை, உவமைத்தொகை, உட்கமைத்தொகைகள் விரியின் உருபு முதலியவை இடைச்சொல்லாகையால், இடைச்சொற்றொடராம். உவமஉருபு முதலியவற்றை இடைச்சொல்லென்று கூறியிருக்க, மதியைப்போன்ற மூலம் என்ற உவமை விரியாகிய இடைச்சொற்றொடரை, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்கொடுக்க தொகையெனக் கூறுவதும் உண்டு.

அன்மொழித்தொகையானது வேற்றுமைத் தொகை, வினைத்தொகை முதலிய தொகைகளின் புறந்தேயிற்க்கும் என்றமையால், விரிந்துவரும் பொழுது வேற்றுமைவழியும், அனைத்திபுமாவிய பல்வாரும்,

சூ-ம். வேற்றுமை யைம்முத லாரும் அல்வழி
தொழில்பண் புவமை யும்மை யன்மொழி
எழுவாய் விளியீ ரெச்சமுற் றிடையுரி
தழுவு தொடாடுக் கெனவி ரேழே.

[தொகைநிலைத் தொடர் இத்துணையென்பது.]

(c) வேற்றுமைத்தொகை, வினைத்தொகை, பண்

புத்தொகை, உவமைத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை எனத் தொகைநிலை ஆறாம்.

சூ-ம். வேற்றுமை வினைபண் புவமை யும்மை
அன்மொழி யெனவத் தொகையா றுகும். 97.

[தொகைநிலைத் தொடரின் இலக்கணம்.]

உ. 3. பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லும்
வினைச்சொல்லும், வேற்றுமை வினை பண்பென வகுத்
துக்கமும் அறுவகைப் பொருட்புணர்ச்சியில், அவற்
றின் உருபுகள் இடையே தொக்குநிற்க, இரண்டு முத
விய பல சொற்கள் தொடர்ந்து ஒரு மொழிபோல் ந
டப்பவை தொகைநிலைத் தொடராம்.

சூ-ம். பெயரோடு பெயரும் வினையும் வேற்றுமை
முதவிய பொருளி னவற்றி னுருபிடை
ஒழிய இரண்டு முதலாத் தொடர்ந்தொரு
மொழிபோ னடப்பன தொகைநிலைத்தொடர்சொல்.

குறிப்பு. [வினைத்தொகை.]

4. இடைநிலையும் விருதியும் தொக்க பெயரெச்
சவினைகள் வினைத்தொகையாம்; அது முக்காலத்திற்
கும் பொதுவாயும், ஒவ்வொரு காலத்திற்குரியவாயும்
வந்து-செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்
பொருள் என்ற அறுவகைப் பெயரையுங்கொண்டு
முடியும்.

உ-ம். இ. வினை-தொ. நி. வினை-தொ. ஏ. வினை-தொ.
கேற்ற அடுகளிறு. இன்ற அடுகளிறு. காளை அடுகளிறு.
மூக்காலவினைத்தொகை. அடு-களிறு, அடு-வேல், அடு-
கனம், அடு-தொழில், அடு-பொழுது, அடு-கந்து, என
அதுவகைப் பெயரையுங்கொண்டது.

தா, வா, நட என்ற சிலபகுதிகள் விகாரப்பட்டு
வினைத்தொகையாகும்.

உ-ம். தரு-புளல், வரு-வழி, நடந்திடு-குதிரை.

சூ-ம். காலங் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை. ()

[பண்புத்தொகை.]

5. பண்புக்கும் பண்பிக்கும் உள்ள ஒற்றுமை
நயத்தைக்காட்டும் ஆகிய என்ற பண்புருபு தொக்க
தும், ஒருபொருட்கு இருபெயர் வந்தவும் பண்புத்
தொகையாம். அது வண்ணம், வடிவு அளவு, சுவை
என நான்கு வகையாம்.

உ-ம்.	தொகை.	விரி.
வண்ணப்பண்பு.	செந்தாமரை—செம்மையாகிய தாமரை.	
வடிவப்பண்பு.	வட்டக்கல் — வட்டமாகிய கல்.	
அளவுப்பண்பு.	ஒரு பொருள்—ஒன்றாகிய பொருள்.	
சுவைப்பண்பு.	ஆவர்க்காய்—துவர்ப்பாகியகாய்.	

இருபெயரொட்டிப்பண்பு. ஆயன் சாத்தன்-ஆயனாகியசாத்தன்.
பன்மொழிப்பண்பு. செந்நிறக்குலகை—செம்மையாகிய நிற
மாகிய குவளை என விரியும்.

பண்புக்குணம், பண்பிக்குணி. விருத்தம் என்ற வடமொழி
தமிழில் வட்டம் என வந்தது. ஆயன்—கோ-பாலன்.

சூ. பண்பை விளக்கு மொழிதொக் கனவும்
ஒருபொருட் கிருபெயர் வந்தவுங்குணத்தொகை.

[உவமத்தொகை.]

6. (8) வினை, பயன், மெய், உரு என்பவற்றைப்
பற்றி வரும் உவம உருபுகள், தொக்க தொடர்மொ
ழிகள் உவமத் தொகைகளாம்.

உ-ம். தொகை. விரி.

1. வினையுவமை புலிக்கொற்றன்-புலியைஉறழ்ந்தகொற்றன்.
2. பயன் உவமை. மழைக்கை—மழையைப் பொருத கை.
3. மெய்யுவமை. A துடியிடை—துடியைப்புணர்ந்த இடை.
4. உரு உவமை. பவளவாய்—பவளத்தை ஒத்த வாய்.
5. பன்மொழி உவமை. மரகதக்கிளிமொழி—மரகதம் அன்ன
கிளி அன்ன மொழி. A தடி—உடுக்கை.

வினையுவமை யிடைச்சொல்—அன்ன, ஆங்க, மான, இறப்ப,
என்ன, உறழ, தகைய, நோக்கு.

பயனுவமை யிடைச்சொல்—என்ன, விழைய, புல்ல, பொரு
வ, கள்ள, மதிப்ப, வெல்ல, வீழ.

மெய்யுவமையிடைச்சொல்—கடுப்ப, ஏய்ப்ப, மருள, புரைய,
ஒட்ட, ஒடுங்க, ஓட, நிரப்ப.

உருவுவமை இடைச்சொல்—போல, மதிப்ப, ஒப்ப, காய்த்த,
நேர, விடப்ப, கழிப்ப, கத்த.

அன்ற எந்த உருபு ஒத்தம் அன்ற உவமையிலும் வரும்.

சூ-ம், உவம வருபிலு உவமத் தொகையே.

[உவம உருபு.]

(b) போலப் புரைய வெர்ப்ப வுறழ்
 மானக் கடுப்ப வியைய வேய்ப்ப
 நேர நிகர வன்ன வின்ன
 என்பவும் பிறவும் உவமத் துருபே. 102.

[உம்மைத்தொகை.]

7. எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் நான்கு அளவைகளால் பொருளை அளக்கும் பொழுது, தொடரும் அவ்வளவைப் பெயர்களுள், உம் தொக்கு நிற்பன உம்மைத் தொகைகளாம்.

உ-ம். 1. எண்ணல். ஒன்றேகால்—ஒன்றும் காலும்.
 2. எடுத்தல். கழஞ்சேகால்—கழஞ்சும் காலும்.
 3. முகத்தல். கலனேதுணி—கலமுந்துணியும்.
 4. நீட்டல். சாலாங்குலம்—சாணும் அங்குலமும்.
 பன்மொழி. சேர சோழபாண்டியர்-சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும்.

நிறைப்பெயர். { கழஞ்சு—பவளம்.
 இரதி—பச்சை.
 மஞ்சாடி—வைரம்.

சூ-ம் எண்ண லெடுத்தல் முகத்த நீட்டல்
 எனுநான் களவையு ளும்மில தத்தொகை. ()

[அன்மொழித்தொகை.]

8. வேற்றுமைத்தொகை முதலிய ஐவகைத்தொ

கைநிலைத் தொடர்மொழிகளுக்குப் புறத்தே, அவை அல்லாத பிறமொழிகளும் உருபுகளும் தொக்கு வருவன அன்மொழித் தொகைகளாய்.

- உ-ம். 1. பூங்குழல்-இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது-பூவையணிந்த கூந்தலை உடையான்;
2. பொற்றொடி (பொன்-+தொடி) மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்தது-பொன்றாலாகிய தொடியினை உடையான்; (தொடி=வையல்.)
3. கலியிலக்கணம்-காந்தகாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது—கலிக்கு இலக்கணம்சொன்ன தால்;
4. பொற்றூலி-ஐந்தாம் வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்தது—பொன்னினாலாகிய தாலியை உடையான்; (மூன்றாம் வேற்றுமையாட்கூறல் சிறப்பு.)
5. கின்னிகுடி-ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்தது-கின்னியினது குடியிற்பிறந்தவன்-குடியிருக்கும் ஊர்; குடி=குலம் ஐ ஊர்; கின்னி=சோழன்.
6. கீழ்வயிற்றுக்கழலை-ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது-கீழ்வயிற்றின்கண் எழுந்தகழலை போல்வான்;
7. தாழ் குழல்-விணத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது-தாழ்ந்த குழலினை உடையான்; (குழல்=கந்தல்.)
8. கருங்குழல்-பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்தது-கருமையாகிய குழலினை உடையான்;

9. துடியிடை-உவமத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்தது-து
டி அன்ன இடையினை உடையாள்;
10. தகராஞாழல்-உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்தது-
தகரமும் ஞாழலும் கலந்த சாந்து;
தகர ஞாழல் மார்பு-தகரமும் ஞாழலும் கலந்த சாந்
தை அணிரத மாப்பினை உடையாள் எனவரும்.
தகரம்=வாசனைப்பொருள், ஞாழல்=குங்குமப்பூ.

ஞ. ஐந்தொகை மொழிமேல் பிறதொகலன்மொழி.

[இயல்பு புணர்ச்சி.]

9. மேல்வரும் விசாரவகை அனைத்தையும் அ
டையாதது இயல்பு புணர்ச்சியாம்.

ஞ-ம். விகார மனைத்து மேவல இயல்பே. 105.

10. விகாரமானது-புணர்ச்சி விகாரம், செய்புள்
விகாரம் என இருவகையாம்.

[புணர்ச்சி விகாரம்.]

மெய், உயிர், உயிர்மெய், சாரியை முதலியன
ஒன்றும், பலவும் தோன்றுதலும், திரிதலும், கெடுத
லும் புணர்ச்சி விகாரமாம்.

உ-ம். பூ +கொடி=பூங்கொடி; தோன்றல்.

பொன்+குடம் =பெரற்குடம்; திரிதல்.

மரம் +வேர் =மரவேர்; கெடுதல்.

பனை +காய் =பனங்காய்; தோன்றல், திரிதல்,
கெடுதல்.

சூ-ம். தோன்ற றிரிதல் கெடுதல் விகாரம்
மூன்று மொழிமு விடத்து மாறும். 106.

[செய்யுள் விகாரம்.]

M. 11. செய்யுளில் அடி தொடைமுதலியவற்
றை நோக்கி மெல்லொற்றை வல்லொற்றாக்கலும்,
வல்லொற்றை மெல்லொற்றாக்கலும், சூற்றெழுத்தை
நெட்டெழுத்தாக்கலும், நெட்டெழுத்தைக் சூற்றெ
ழுத்தாக்கலும், இல்லாத எழுத்தை வருவித்தலும்,
உள்ள எழுத்தை நீக்கலும்; மொழி-முதல், இடை,
கடை என்ற மூவிடத்தும் தொன்றுதொட்டுக் கு
றைந்து வருதலும் செய்யுள் விகாரமாம்.

உ-ம். 1. “குறுத்தாட் பூசஞ் சமந்த அறக்கிராழியெம்
மண்ணலைத் தொழினே.” குறுத்தான்-குறுத்தான்
என வந்தது வலித்தல்;

2. “தண்டையி வினாக்கினி கடிவேள் பண்டைய
ளல்லன் மானோக் கினனே.” தட்டை-தண்டை
என வந்தது மெலித்தல்;

3. “தித்தொழிலே கன்றித்திரிதந் நெருவைபோற்
போத்தரார் புல்லறிவினார்.”-பொத்தரார்-போத்
தரார் என வந்தது நீட்டல்;

எருவை=சுழுகு-உன்சீடில்லாக் கொறுக்கைத்தட்டை;

பொத்து=சூற்றம்-பொந்தி.

4. “யானை-யெருத்தத் திருந்த விலம்பிலைவேற் றென்
னன் திருத்தார் நன்மென்றேன் தீயேன்.”
தீயேன்-தீயேன் என வந்தது குறுக்கல்;

5. “சிறியிலை வெதிரி னெல்வினை யும்மே.”-வினை
யுமே-வினையும்மே என வந்தது விரித்தல்.”
வெதிரி=மூங்கில்.

6. சிறிய இலை-சிறியிலை என வந்தது தொகுத்தல்;

1. தாமரை—மரை: முதற்குறை;

2. ஒந்தி —ஒதி: இடைக்குறை;

3. நீலம் —நீல்: கடைக்குறை;

தொகுத்தலுக்கும் குறைக்கும் வேற்றுமை என்னை யெனின்-தொ
குத்தல் செய்யுளில், அடி நொடை போக்கி, சியதியின்றிச் செய்யுள்
செய்யுடாக் தொகுப்பதாம்; குறை-ஒருவொழியில் தொன்றுதொட்
டுக் குறைந்து வருவதாம்.

சூ-ம். வலித்தன் மெலித்த னீட்டல் குறுக்கல்
விரித்த நெருகுத்தலும் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுழி.

சூ-ம். ஒருமொழி மூவழிக் குறைதலு மனைத்தே.

மேற்கூறியவையன்றி நிலைமாறுதல் எனவும் ஒரு
விகாரம் உண்டு.

உ-ம். துறை-சுதை; வைசாதி-வைகாதி; நாளிகேரம்-நாளிகேளம்.

நிலைமாறுதலாவது—மொழியில், ஒரிடத்தான் எழுத்த வேற
இடத்தில் வேற்றுமையின்றி மாறிமருப்பதாம். 107.

[எல்லா நத்தின் முன்னும் மேல்லினழம்
இடைநினழம் புணர்தல்.]

(வருமொழி முதல் இயல்பு.)

12. (a) (எழுத்தியல். 30.) இருபத்து நான்கு

எழுத்துக்களையும் இறுதியிலுடைய மொழிகட்கு முன்
வரும் ஞ், ன், ம், ய், வ் என்ற மெய்கள் இருவழியிலும்
இயல்பாம்.

உ-ம். அல்வழி. வேற்றமைவழி.

விள + ஞான்றது = விளஞான்றது; விளஞாற்சி.

நீண்டது = விளநீண்டது; விளநீட்சி.

மாண்டது = விளமாண்டது; விளமாட்சி.

யாது = விளயாது; விளயாப்பு.

வலிது = விளவலிது; விளவன்மை.

[வநமொழி முதல் ஞாட்டல்.]

(b) சூற்றெழுத்தைச் சார்ந்த யகரத்தின் முன்
னும் தனி ஐ காரத்தின் முன்னும் வரும் ஞ், ன், ம்
என்ற மெய்கள் இருவழியிலும் மிகும்.

உ-ம். அல்வழி. வேற்றமைவழி.

மெய் + ஞான்றது = மெய்ஞ்ஞான்றது; மெய்ஞ்ஞாற்சி.

நீண்டது = மெய்நீநீண்டது; மெய்நீட்சி.

மாண்டது = மெய்ம்மாண்டது; மெய்ம்மாட்சி.

னக + ஞான்றது = எனக்ஞான்றது; எனக்ஞாற்சி.

நீண்டது = எனநீநீண்டது; எனநீட்சி.

மாண்டது = எனம்மாண்டது; எனம்மாட்சி.

(c) நொ, து என்ற விரிசெய்களின் முன்
வரும் ஞ், ன், ம், ய், வ் என்ற மெய்கள் அல்வழியில்
மிகும்.

உ-ம். நொட்டுஞள்ளா==நெட்டுஞள்ளா; துந்ஞுள்ளா.

நாகா ==நொந்நாகா; துந்நாகா.

மாடா ==நொம்மாடா; தும்மாடா.

யவனா ==நொய்யவனா; துய்யவனா.

வளவா ==நொவ்வளவா; துவ்வளவா.

இவ்வாற தனிக்குறிவியின் வருமொழி முதலில் வரும் மெய்
வினமெய் இடையினமெய்கள் இரட்டின், இவ்வினமெய் கொள்க.

உ-ம். அ+முதல்==அம்முதல். ப+வ==பவ்வ.

சூ-ம். எண்மு வெழுத்தீர் நெவ்வகை மொழிக்கும்
முன்வரு ஞாய வக்க வியல்பும்
குறில்வழி யத்தனி வாய்நொது முன்மெய்
மிகலாமாம் ஈனாளால் வழிநத் திரியும்.

* உதாரணம் மெய்யிறும் புணரியில் கூறப்படும். 108.

[பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பெயர்
வருமொழியோடு பணர்தல்]

(நிலைமொழி சுறு இயல்பு.)

13. (a) பொதுப்பெயர்க்கும் உயர்திணைப்பெயர்க்
கும் ஈறுன ண், ன், ல், ன் என்ற மெய்கள் வருமொழி
முதலில் வல்லினம் வரின், திரியாது இயல்பாம்.

உ-ம். அல்வழி. வேற்றுமைவழி.

ஆண் +கடியன் ==ஆண்கடியன்; ஆண்கை.

கொற்றன்+சிறியன் ==கொற்றன்சிறியன்; கொற்றன்செவி.

தோன்றல்+பெரியன்==தோன்றல் பெரியன்; தோன்றல்
பெருமை.

வேள் +கொடியன்==வேள்கொடியன்; வேள்கொடுமை.

உயர்திணையாயினும் லகர ளகரங்கள், தாம் வரு
மாயின் விகாரப்பட்டே வரும்.

உ-ம். தோன்றல் + தியன் = தோன்றலியன்; தோன்றலிமை.
வேள் + தியன் = வேடயன்; வேடிமை.

[வருமொழி முதல் இயல்பு.]

(b) உயிரையும்; ய், ர் என்ற மெய்களையும் இறு
தியில் உடைய பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பெயர்க
ளுக்குமுன், வருமொழி முதலில் வரும் க, ச, த, பக்
கள் இருவழியிலும் இயல்பாம்.

உ-ம். அல்வழி. வேற்றுமைவழி.
சாத்தி + துறியன் = சாத்திதுறியன்; சாத்தினக.
நம்பி + திரியன் = நம்பித் திரியன்; நம்பிச்செலி.
நாய் + தந்தான் = நாய்ச்சந்தான்; நாய்ச்சீல.
புலவர் + பெரியர் = புலவர் பெரியர்; புலவர் பெருமை.

இங்ஙனம் பெயர்க்குக் கூறப்பட்டிள்ள விதியை
(ஒப்பின் முடித்தல் என்னும் உத்தியோகம்) உயர்திணை
வினைக்கும் கொள்க.

உதாரணம்.

வந்தாள் + பொன்னன் = வந்தான பொன்னன். } நிலைமொழி
வந்தாள் + பொன்னி = வந்தாள் பொன்னி. } இயல்பு.
வந்தார் + புலவர் = வந்தார் புலவர்; வருமொழி இயல்பு.

ஒப்பின் முடித்தலையது ஒரு சொல்லுக்குச்சொல்லும் விதி
மற்றொரு சொல்லுக்கும் ஒத்திருத்தால் சேர்த்த முடிப்பதாம்.

சில இடத்தில் இகரத்தையும் உகரத்தையும் இறுதியாக உடைய பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பெயர்களுக்குமுன் வரும் வல்லினம் மிகும்; (b-க்கு விரோதம்.)

உ-ம். சாத்தி + பெண் = சாத்திப்பெண்.

நம்பி + கொற்றன் = நம்பிக்கொற்றன்.

ஆடு + கை = ஆடுகை.

(c) உயர்திணைப் பெயர்கள் நாத்கணங்களிலும் புணரும்பொழுது சில விகாரத்தை அடையும்.

உ-ம். வாசுதேவன் + கோட்டம் = வாசுதேவகோட்டம்-வே.

அரசன் + வள்ளல் = அரசவள்ளல்.

கபிலன் + பரணன் = கபிலபரணன். } அல்வழி.

நாத்கணம் = வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், உயிரினம்.

ரு-ம். பொதுப்பெயருயர்திணைப் பெயர்களிற்றுமெய்வலிவரினியல்பா மாவியரமுன்

வன்மை மிகாசில விகாரமா முயர்திணை. 109.

[வினாப்பெயர் விளிப்பெயர் முன் வலி இயல்பு.]

14. ஆ, ஏ, ஒ என்னும் சுற்று வினாமுன்னும், யா என்னும் வினாப்பெயர் முன்னும், உயிரும் ஒற்றும் ஈராகிய விளிப்பெயர் முன்னும் வரும் வல்லினம் இயல்பாம்.

உதாரணம்.

நம்பியா + கொண்டான் = நம்பியாகொண்டான்-ஆ

நம்பியே + கொண்டான் = நம்பியேகொண்டான்-ஏ

நம்பியோ + கொண்டான் = நம்பியோகொண்டான்-ஒ

யா + குறியன் = யாகுறியன்

} வினா
-யா

நம்பி + கொள் = நம்பிகொள். உயிர்நா
நாய் + கொள் = நாய்கொள். மெய்யிற் } விளி.

கு-ம். சுற்றியா வினாவிலும் பெயர்முன் வலியியல்பே.
முன்னிலை வினை, ஏவல்வினையோடு வல்லினம் புணர்தல்.

15. உயிரையும் ம், ர், ம் என்ற மூன்று ஒற்றையு
யும் இறுதியாக உடைய முன்னிலைவினை முன்னும்,
ஏவல்வினை முன்னும் வரும் வல்லினம் இயல்பாயும்,
பிசுந்நம் பிகாமதும் (விசற்பமாயும்) வரும்.

(முன்னிலை வினைமுன் வலியியல்பு.)

உ-ம். உண்டனை + கொற்று = உண்டனைகொற்று.

உண்டாய் + சாத்தா = உண்டாய்சாத்தா.

உண்டனார் + தேவா = உண்டனார்தேவரே.

உண்டனார் + பூதரே = உண்டனார்பூதரே.

முதல இது, முன்னிலை வினைக்கு இன்மைமை விசுந்வால் அழிக.
(18-ஈ. 19-உ பதவியால்.)

(ஏவல்வினைமுன் வலியியல்பு.)

உ-ம். வா + கொற்று = வாகொற்று.

பாய் + சாத்தா = பாய்சாத்தா.

சேர் + தேவா = சேர்தேவா.

வாழ் + பூதா = வாழ்பூதா.

(விசற்பம்.)

நட + கொற்று = நடக்கொற்று-நடகொற்று. } இவ்விசற்பம்
எய் + கொற்று = எய்க்கொற்று-எய்கொற்று. } இக்காலத்து
அருமை.

சூ-ம். ஆவி யாழ விறுதிமுன் னிலைவினை
யேவன்முன் வல்வின மியுல்பொடு விகற்பே.

[உயிர்முன் உயிர் புணர்தல்.]

16. (a) இ, ஈ, ஐ களுக்கு முன் உயிர் வரின், யக
ரம் உடம்படுமெய் (உடன்படுமெய்) பாக இடையில்
வரும்.

உ-ம். அவ்வழி. வேற்றமைவழி.

மணி + அழகிது = மணியழகிது; மணியழகு.

நீ + அழகிது = நியழகிது; நியழகு.

பனை + அழகிது = பனையழகிது; பனையழகு.

(b) அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ கட்டுமுன் உ
யிர் வரின், வகர உடம்படுமெய் தோன்றும்.

அவ்வழி. வேற்றமைவழி.

உ-ம். விள + அழகிது = விளவழகிது; விளவழகு.

பலா + அழகிது = பலாவழகிது; பலாவழகு.

கடு + அழகிது = கடுவழகிது; கடுவழகு.

பூ + அழகிது = பூவழகிது; பூவழகு.

நொ + அழகிது = நொவ்வழகிது; நொவ்வழகு.

கோ + அழகிது = கோவழகிது; கோவழகு.

கௌ + அழகிது = கௌவழகிது; கௌவழகு.

(c) இடைச்சொல்லாகிய ஏகாரத்தின் முன் யகர
மும், ஓரொழுத்து ஒருமொழியாகிய ஏகாரத்தின் முன்
வகரமும், சே என்றதற்கு முன் யகரமும் வகரமும்,
உயிர்வரின் உடம்படு மெய்ப்பாக வரும்.

உ-ம். அவனே + அழகன் = அவனேயழகன்—ய்.

எ + எலாம் = எவெலாம்—வ்.

சே + உழவு = சேயுழவு—சேவழவு—ய்: வ்.

உடம்படுமெய் = வருமொழி உயர்க்கு உடம்பாகப்பொருந்தம்
மெய்; உடன்படுமெய் = இரண்டு உய்களையும் உடன்படுத்தம்மெய்.
எ = பாணம்; சே = இடபம்.

சூ-ம். இஈ ஐவழி யவ்வு மேனை

உயிர்வழி வவ்வு மேமுனிவ் விருமையும்

உயிர்வரி னுடம்படு மெய்பென் சூகும். 112.

எகரவினாழன்னும் சுட்டோன்னும் நாற்கணழம் புணர்தல்.

17. (a) எகரவினா முன்னும் அ, இ, உ என்னும்
முன்று சுட்டின்முன்னும், உயிரும் யகரமும் வந்தால்
வகரம் தோன்றும்.

உ-ம். எ + அணி = எவ்வணி . இ + அணி = இவ்வணி.

எ + யாணை = எவ்யாணை . இ + யாணை = இவ்யாணை.

அ + அணி = அவ்வணி . உ + அணி = உவ்வணி.

அ + யாணை = அவ்யாணை . உ + யாணை = உவ்யாணை.

(b) ஒழிந்த மெய்கள் (க், ச், த், ந், ப், ம், வ், ஞ், ங்)
வரின், அம்மெய்களே மிகும்.

உ-ம். எ + நுகிரை = எந்நுகிரை. அ + மனை = அம்மனை.

அ + சாலை = அச்சாலை . இ + வழி = இவ்வழி.

இ + தனை = இத்தனை . உ + ஈ லம் = உஞ்ஞாலம்.

உ + படை = உப்படை . எ + நகல் = எவ்வகல்.

எ + நாடு = எந்நாடு . ஒழிந்தமெய்கள் இரட்டின,

(c) செய்யுளில் சுட்டெழுத்து நீண்டொலித்தால் உயிர்வரின் வகரம் பெறாது யகரம் தோன்றுதலும், தனிக்குறிலைச்சார்ந்த மெய், உயிர்வரின், இரட்டாது, இடையே வகரம்(எழுத்துப்பேறம்) வருதலும் உண்டு.

உ-ம். ஈ-ஆ+இடை=ஆயிடை.

வீண்+அத்து=வீண்வத்து. (எழுத்துப்பேறு.)

எழுத்தப்பேறு என்பது—விதிப்படி ஒரேழுத்து வரவேண்டிய இடத்த வராத, வேறொருழுத்து வருவதாம்.

சூ-ம். எகர வினாமுச் சுட்டின் முன்னர்
உயிரும் யகரமும் மெய்தின் வவ்வும்
பிறவரி னவையுந் தூக்கிற் சுட்டு
நீளின் யகரமுந் தோன்றுத னெறியே. 113.

[குற்றியலுகர முற்றியலுகாங்கள் முள்
உயிரும் யகரமும் புணர்தல்.]

18. (a) குற்றியலுகரம் உயிர் முதன்மொழி வந்தால், தனக்கு ஆதாரமான மெய் நிற்கத், தான் கெடும்.

உ-ம். காகு+அரிது=காகரிது.

காடு+அலர்த்து=காடலர்த்து.

புருசி, உகரம்செடாது உடம்படுமெய் பெறுதலும் உண்டு.

உ-ம். கெடுப்பது+ஏ=கெடுப்பதுவே.

(b) குற்றியலுகரம் யகரமுதன் மொழிவந்தால்
இகரமாய்த் திரியும்.

உ-ம். நாது + யாது = நாகியாது.

வரது + யாது = வரகியாது.

(c) முற்றியலுகரமும் ஒவ்வோரிடத்து இவ்விரு
விதியையும் பெறும்.

உ-ம். சதவு + விதரு = சதவழரு . உ-கெட்டது.

கதவு + யாது = கதவியாது. இகரமாய்த்திரிந்தது.

சூ-ம. உயிர்வரி னுக்குறண் மெய்விட் டோடும்
யவ்வரி னிப்பா முற்றுமற் றோரோவழி. 114.

[உயிர்முன் வல்லினம் புணர்தல்.]

(பொதுவீதி.)

19. (a) இயல்பினும் விதியினும் இறுதியாக
நின்ற உயிர்களின் முன் வரும் க, ச, த, பக்கள் பெ
ரும்பாலும் இரட்டும்.

உதாரணம்.

ஆடி + கொண்டான் = ஆடிக் கொண்டான். } இயல்பினு.

கங்கை + சடை = கங்கைச் சடை.

மரம் + கட்டை = மரக்கட்டை.

வட்டம் + கல் = வட்டக்கல்.

} விதியினு.

சூ-ம். இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன்
கசதப மிகும்வித வாதன மன்னே.

கச்சத்தப்ப என (எ. 35-ன்படிவரும்) சாரியை—இடைச்சொல்
லாகையால் திவ்விதிப்படியிரட்டவில்லை. மெய்-பு. 13-உ.

(b) வேற்றுமைவழியில் சில உயிரிற்று மரப் பெயர்முன வரும் வல்லினம் மிகாமல், மெல்லினத் தோன்றும்.

உ-ம். பா+காய்	= மாங்காய்.
பழம்	= மாம்பழம்.
கொட்டை	= மாங்கொட்டை.
விள+காய்	= விளங்காய்.
பழம்	= விளம்பழம்.

சூ-ம். மாப்பெயர் முன்ன ரினமெல் லெழுத்து வரப்பெறு னவுமுள வேற்றுமை வழியே. (1)

[அகரத்தின்புல வலியியல்பு.]

(சிறப்புவிதி.)

20. செய்யிய என்னும் வினையெச்சம், அகர வீற்றுப் பெயரெச்சம், அகரவீற்றுமுற்று, ஆறாம் வேற்றுமை அகர உருபு, அஃறிணைப் பன்மைப்பெயர், அம்ம என்ற முன்னிலை உரையசை இடைச் சொற்களுக்கு முன் வரும் வல்லினம் இயல்பாம்.

உதாரணம்.

உண்ணிய+கொண்டான்	= உண்ணியகொண்டான்; வி-எ.
உண்ட +குதிரை	= உண்டகுதிரை; பெ-எ.
உள +பன்றி	= உளபன்றி; முற்று.
தன +கைகள்	= தனகைகள்; 6-வே.
பல +சென்றன	= பலசென்றன; அ-பெயர்.
அம்ம +கொற்றா	= அம்மகொற்றா; இடைச்சொல்.

சூ-ம். செய்யிய வென்னும் வினையொச்சம்பல்வகைப்
பெயரி னெச்சமுற ருற னுருபே
யார் வினைப் பன்மை யம்முன் னியல்பே. ()

[இகா விற்றேடு புணர்தல்.]

21. அல்வழியில் அ, மா என்ற இருபெயர்க்கும், மியா என்ற முன்னிலையாக இடைச்சொல்லுக்கும், ஆகா விறறு அஃறிணைப்பன்மை எதிர்மறை முற்றுக்கும் அசெட்ட வினையெச்சத்திற்கும் முன் வரும வல்லினம் மிகாவாம்.

ம். ஆ - குறிது - துருதி. } எழுவாய்-தொ.
மா + குறிது - மாகுறிது. }
சேன்மியா + கொற்று = சேன்மியாகொற்று. இடை.
- ண்ணு + குதிரைகள் = ண்ணுகுதிரைகள். முற்று.
தோன்ற + கெடும் = தோன்றுகெடும்: தோன்றாமல்.

செய்யா என்ற வாய்பாட்டு வினையொச்சத்தின் முன்னும், ஈறுபெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சத்தின் முன்னும் வருவான் மிகும்.

உ-ம். பெய்யா + கொடுக்கும் = பெய்யாக்கொடுக்கும்: பெய்துகொடுக்கும்.

உண்ணை-உண்ணு + குதிரை = உண்ணுக்குதிரை: ஈறுபெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.

சூ-ம். அல்வழி யாமா மியாமுற்று முன்மிகா. 117.

[இகா விற்றேடு புணர்தல்.]

22. அன்றி, இன்றி என்ற வினையெச்சக் குறிப்புச் சொற்களின் ஈற்று இகாம், செய்யுளில் உகாமாய் வரின், வருமொழி முதலில் வரும் வல்லினம் இயல்பாம்.

உ-ம். நாகு +கொடிது. நாகுகொடிது:—மெய்.
 எக்கு +சிறிது = எக்குசிறிது:—ஆய்தம்.
 வாகு +சீது =வாகுசீது:—உயிர்.
 குரங்கு+பெரிது = குரங்குபெரிது:—மெய்.
 தென்கு+சிறிது =தென்குசிறிது.—இடை.

வங்குருடா மெய், விடாச்சொலகமூன் வன் மகாவாம்.

உ-ம். கடம்பு+தரம்=கடம்புதரம்.
 காட்டி+புசுந் =காட்டிபுசுந்.
 சட்டு+தனம்=சட்டதனம்.

கு-உ. வங்குருட மன்னா முன்மிகா வல்லாதி. 123.

26. வேற்றுமையில் இடைத்தொடர் முன்னும், ஆர்த்ததொடர் முன்னும், ஒன்று இடைத்த மிகாத நெடிற்றொடர் முன்னும் உயிர்த்தொடர் முன்னும் வரும் வல்லினம் மிகாவாம்.

உ-உ. தென்கு+கால் =தென்குகால்—இடை.
 எக்கு +சிறுமை = எக்குசிறுமை—ஆய்தம்.
 நாகு +கால் =நாகுகால்—மெய் (நாகு=இரமை)
 வாகு +சுதிர்=வாகுசுதிர்—உயிர்.

கு. இடைத்தொடர் மாதத் தொடரொற் நினைவினை மிகாவிடினுயிர்த்தொடர் முன்மிகா வேற்றுமை.

[துந்நுகாம் மாவும் வரலாறு.]

27. நெடிற்றொடர், உயிர்த்தொடர்ச் சூற்றுநா மொழிகளுள், உகரம் ஏறிகின்ற டகர நகர மெய்கள்

பெரும்பாலும் வேற்றுமைமீல் இரட்டும்; சிறுபான்மை அம்மெய்கள் அல்வழியிலும், ககர தகர மெய்கள் இருவழியிலும் இரட்டும்.

உ-ம். வேற்றுமைவழி.

அல்வழி.

ஆடு + சால் = ஆட்டெச்சால். காடு + அரன் = காட்டரன்.

பாடு + கால் = பாடுதக்கால். ஏடு + எனம் = ஏற்றேனம்.

முருடு + கால் = முருட்டுக்கால். குருடு + கோழி = குருட்டுக் கோழி.

முயிலு + கால் = முயிலுதக்கால். களித = யானை களிந்தியாமை. (யானை = பருக்க.) (எனம் = மன்ற.) (முருடு = ஒருவாத்தட்டம்.)

(ககர தகரம் இரட்டல்.)

வெருடு + சால் = வெருடுதக்கால் = த. } (வெருடு = பூண்டு.)

எருது + கால் = எருதுதக்கால் = த. } வேற்றுமைவழி.

எருது + சால் = எருத்துமாவை = த. அல்வழி.

உ-ம். செழுவொடுநிர்த்தொடர்த் குற்றுகாங்காளுட்
உறவொடுநிர்த்தொடர்த் வேற்றுமைக்கனோ. (1)

28. மென்ருடர்க் குற்றுகா மொழிகளுள் சில, வேற்றுமைமீல், தமக்கு இனமான வன்ருடராகும்.

உதாரணம்.

சுருத்து + டை = மருத்துப்பை. கருத்து + டில் = கருப்பில்.

சுன்று + ஆ = சுன்று. செம்பு + குடம் = செப்புக்குடம்.

சூ-ம். மென்ருடர் மொழியுட் சிலவேற்றுமைமீற்
றயின வன்ருடராகா மன்னே. 124.

29. சில குற்றுகாம் ஐகாரச்சாரியையை இய
கியிலே பெற்றுவரும்.

உ-ம். பண்டு+காலம் == பண்டைக்காலம்.

இன்று+நாள் == இற்றைநாள்.

அன்று+கூலி == அற்றைக்கூலி.

நெற்று+பொழுது == நேற்றைப்பொழுது.

சூ-ம். ஐயீர் றுடைக்குற் றுகரமு முளவே. 125.

30. திசைச்சொல்லோடு திசைப்பெயரும் பிற பெயரும் புணரின், நிலைமொழி சுற்றில் நின்ற உயிர் மெய்யும், அதன்மேல் நின்ற ககர ஒற்றும்-கெடுதலும், அங்ஙனம் நின்ற தகர ஒற்று-னகர ஒற்றாயும் லகர ஒற்றாயும் திரிதலும் ஆம்.

உ-ம். வடக்கு+கிழக்கு==வடகிழக்கு--க்கு-கெட்டது.

தெற்கு+கிழக்கு==தென்கிழக்கு:--ந்-ன்-திரிந்தது.

மேற்கு+பால் ==மேல்பால்:--ந்-ல்-திரிந்தது.

சூ-ம். திசையொடு திசையும் பிறவுஞ் சேரின் நிலையீற் றுயிர்மெய் கவ்வொற்று நீங்கலும் தகரம் னலவாத் திரிதலு மாம்பிற. 126.

31. காய் என்னும் சொல் வருமாயின், தெங்கு என்னும் நிலைமொழி முதல் நீண்டு, சுற்றுயிர் மெய் கெடும்.

உ-ம். தெங்கு+காய்==தேங்காய்; தென்கங்காய் எனவும்வரும்.

சூ. தெங்குநின் டுற்றுயிர் மெய்கெடுங் காய்வரின்.()

உ. 32. எண்ணுப்பெயரும், நிறைப்பெயரும், அளவுப்பெயரும், பிறபெயரும் வரின், நிலைமொழியாக

நின்ற ஒன்று முதல் எட்டறாகிய எண்ணுள், ஒன்று இரண்டு என்னும் இரண்டெண்ணும் முதல் நீளும்; மூன்று, ஆறு, ஏழு முதல் குறுகும்; ஆறும் ஏழும் அல்லாத ஆறு எண்களின் (1, 2, 3, 4, 5, 8.) சுற்று உயிரமெய்யும், ஏழு என்னும் எண்ணின் சுற்று உயிரும் கெடும்.

உ-ம். ஆறு+ஆயிரம்=ஆறுபதம். }
ஏழு+ஆயிரம்=ஏழுபதம். } உயர்முன் குறுகாது.

ஆறு+பத்த = அறுபது. }
ஏழு+பத்த = எழுபது. } மெய்முன்குறுகும்.

ஏழு+பதல் = ஏழ்பதல்=உயர்கெட்டது.

(ஒழிந்த உதாரணம் பின்வரும்.)

கு-ம். எண்ணிறை யளவும் பிறவு மெய்தின்
ஒன்று முதலெட்ட டொ மெண்ணுள்
முதலீ ரென்முத னீளு மூன்றா
தேற்குறு கும்மா தேழல் வைத்தின்
சுற்றுயிர் மெய்யு மேழ னுயிரும்
ஏகு மேற்புழி யென்மொர் புலவர். 128.

M. 33. இறுதி உயிர் மெய்க்கெட நின்ற ஒன்றினது
ளகாமெய்-ரகாமெய்யாகத்திரிந்து, வருமொழி முதலில்
மெய்வரின், உகாம்பெறும்; இரண்டினது ணகாமெய்
யும் அகர உயிரும் கெட்டு, மெய்வரின் நின்ற ரகா
மெய்-உகாம்பெறும்; உயிர்வரின் முதல் நீண்டேவரும்.

உதாரணம்.

ஒன்று+பத்த=ஒருபது; ஒன்று+ஆயிரம்=ஒராயிரம்.

இரண்டு+பத்த=இருபது; இரண்டு+ஆயிரம்=இராயிரம்.

யகர மெய்ம்முன், ஒன்று முதல் நீளும் வரும்.

உ-ம். ஒன்று+யானை=ஒர்யானை—ஒருயானை.

சூ-ம். ஒன்றன் புள்ளி ரகர மாக

இரண்ட னொற்றுயி ரேகவுவ் வருமே. 129.

M. 34. இறுதி உயிர்மெய் கெட்டுநின்ற மூன்று என்னும் எண்ணினது நகர ஒற்றுக்-கெடுதலும், வரும் ஒற்றாகத் திரிதலும் ஆம். (முதல் சூறுகல். 32.)

உ-ம். மூன்று+ஒன்று=மூவொன்று:--ன்-கெட்டது.

மூன்று+தூறு=மூந்தூறு:-ன்-நகரஒற்றாகத்திரிந்தது.

சூ-ம். மூன்றனுறுப் பழிவும் வந்தது மாகும். 130.

M. 35. இறுதி உயிர்மெய்கெட்கின்ற நான்கு என்னும் எண்ணினது நகர ஒற்று-உயிர்முன் லகர ஒற்றாயும், வல்லினத்தின்முன் நகர ஒற்றாயும் திரியும்.

உ-ம். நான்கு+ஒன்று=நாலொன்று:-ன்-ல் ஆயிற்று.

நான்கு+பத்த=நாற்பது:-ன்-ற் ஆயிற்று.

சூ-ம். நான்கன் மெய்யே லறவா கும்மே. 131.

M. 36. இறுதி உயிர்மெய்கெட்டு நின்ற ஐந்து என்னும் எண்ணினது நகரமெய்-வரும் ஒற்றாகியும், அதற்கு இலமாகியும், கெட்டும் முடியும்.

உ-ம். ஐந்து+முன்று==ஐம்முன்று:-வருமொழிஒற்றாயிற்று.
ஐந்து+பத்து==ஐம்பது:-இனமாய்த் திரித்தது.
ஐந்து+எடை==ஐயெடை:-செட்டது.

ஞ-ம். ஐந்தொன்றை மடைவது மினமும் கேடும். ()

M. 37. இறுதி உயிர்மெய்கெட்டு நின்ற எட்டு என் னும் எண்ணினது டகர ஒற்று-ணகர ஒற்றும்.

உ-ம். எட்டு+பத்து==என்பது:-ட்-ண் ஆயிற்று.

ஞ-ம். எட்ட லுடம்புணர்வாகு மென்ப. 133.

M. 38. ஒன்பதுடனே பத்து என்பதும் நூறு என் பதும் புணரின், அந்நிலைமொழி வருமொழிகளுள், முன்னதாகிய நிலை மொழியினின்றும் மற்றைய வரு மொழிகளாகிய பத்தையும், நூற்றையும், முறையே நூறெனவும், ஆயிரம் எனவும் திரித்து, நிலைமொழி முதலிலுள்ள ஒகர உயிரோடு தகரமெய்யை அதற்கு ஆதாரமாக நிழுத்தி, அந்நிலைமொழியிலுள்ள பத் தைக்கெடுத்து, அம்மொழிமுதற்கு அடல் நின்ற ணகர மெய்யை முறையே ணகர மெய்யாகவும் ளகர மெய்யாகவும் திரித்தல் வேண்டும்.

உ-ம். ஒன்பது+பத்து==ஒன்பது-நூறு-தொன்பது-நூறு—
தொன்-நூறு-தொன்-நூறு-தொண்ணூறு.

ஒன்பது+நூறு==ஒன்பது-ஆயிரம்-தொன்பது-ஆயி

ரம்-தொன்-ஆயிரம்-தொன்-ஆயிரம்-தொண்ணாயிரம்.

தொனாயிரம் எனக்கூறுவது இக்கால வழக்கம்.

தொண்ணுறு=பத்துத்-தொன்னலாகிய (குறைந்த) நூறு;

தொன்னாயிரம்=நூறு-தொன்னலாகிய(குறைந்த) ஆயிரம், என்பன பொருளாம்.

சூ-ம். ஒன்பா னொடுபத்து நூறு மொன்றின்
முள்ளதி 'னேனைய முரணி யொவ்வொடு
தகா' நிதீப்பீழ் தகற்றி நங்வை
நீரலே னளவாத் திரிப்பது நெறியே. 134.

M. 39. ஒன்று முதலாகிய எட்டு எண்களின் முன்னும் வருகிற பத்து என்னும் எண்ணினது நடுநின்ற தகர மெப் கெடுதலும், ஆய்தமாகத் திரிதலும் ஆம்.

உ-ம். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு+பத்து=ஒருபது—ஒருபஃது; இருபது—இருபஃது; மூப்பது—மூப்பஃது; நார்பது—நார்பஃது; ஐம்பது—ஐம்பஃது; அறுபது—அறுபஃது; ஏழுபது—ஏழுபஃது; எண்பது—எண்பஃது.

சூ-ம். முதலிரு நான்கா மெண்முனர்ப் பத்தின்
இடையொற் றேக லாய்த மாகல்
எனவீரு விதியு; மேற்கு மென்ப. 135.

M. 40. ஒன்று முதலாகிய பத்து எண்களும், ஆயிரமும் கோடியுமாகிய எண்ணுப்பெயரும், நிறைப்பெயரும், அளவுப்பெயரும், பிறபெயரும் வந்து புணரின், நிலைமொழியாகிய பத்தினது சுற்றியுள்ள, து

-கெட்டு, இன் அல்லது இற்றுச்சாரியை ஏற்றுவரும்;
ஒன்பதும் இவ்வாறே வருமொழியோடு புணரும்.

உ-ம். பத்து+ஒன்று=பதினொன்று—பத்தும் ஒன்றும்:—
உம்மைத்தொகை, இன்=+ஈட்டல்.
பத்து X ஒன்று=பதின்னொன்று—பத்தாகிய ஒன்று:—
பண்புத்தொகை, இற்று=Xபெருக்கல்.

சூ-ம். ஒன்றுமுத லீரைந் தாயிரங் கோடி
எண்ணிறை யளவும் பிறவரிற் பத்தின்
சுற்றுயிர் மெய்கெடுத் தின்னு மிற்றும்
ஏற்ப தேற்கு மொன்பது மினைத்தே. 136.

M. 41. இரண்டு என்பது வருமொழியாய் வரின்,
பத்து என்னும் நிலைமொழியிலுள்ள, து-கெட்டு தகர
மெய் னகர மெய்யாகத் திரியும்.

உ-ம். பத்து+இரண்டு=பன்னிரண்டு.

சூ-ம். இரண்டு முன்வரிற் பத்தினிற் றுயிர்மெய்
கரந்திட் வொற்றுனவ் வாரு மென்ப. 137.

M. 42. ஒன்பது ஒழிந்த (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8,
10.) பத்து என்னும் இரட்டித்துவரின், நிலைமொழி
யிலுள்ள முதலெழுத்து ஒழிந்தவைகெட்டு, வருமொ
ழிமுதலில் உயிர்வரின் வகாமும், மெய்வரின் வந்த
மெய்யும் மிகும்.

உ-ம்: ஒன்று + ஒன்று = ஒவ்வொன்று.
 இரண்டு + இரண்டு = இவ்விரண்டு.
 மூன்று + மூன்று = மூழ்மூன்று.
 நான்கு + நான்கு = நான்கு.
 ஐந்து + ஐந்து = ஐவ்வைந்து.
 ஆறு + ஆறு = ஆவ்வாறு.
 ஏழு + ஏழு = ஏவ்வேழு.
 எட்டு + எட்டு = எவ்வெட்டு.
 பத்து + பத்து = பப்பத்து.

இவை போலவே வேறு-வேறு, பையம்-பைய என்பன—வெவ்
 வேறு, பையம், எனவரும்.

சூ-ம். ஒன்பதொழித்த வெண் ணொன்பது மிரட்டின்
 முன்னதில் முன்னல வேட வுயிர்வரின்
 வவ்வ மெய்வரின் வந்தது மிகனெறி. 138.

[உளகா லீறு.]

43. பூ என்னும் பலபொருள் குறித்த பெயர்ச்
 சொல் முன்வரும் வல்லினம்-மிகுதலையன்றி, அவற்
 றிற்கு இனமாகிய மெல்லினமும் தோன்றும்.

உ-ம். பூ + கொடி = பூக்கொடி—பூங்கொடி.
 பூ + சோலை = பூக்கோலை—பூஞ்சோலை.
 பூ + தோட்டம் = பூத்தோட்டம்—பூந்தோட்டம்.
 பூ + பனை = பூப்பனை—பூம்பனை.

சூ. பூப்பெயர் முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்.()

[ஏகார ஒகார வீறு.]

44. இடைச்சொல்லாகிய ஏகார ஒகாரங்கட்கு, முன்வரும் வல்லினம் இயல்பாம்.

உ-ம். அவனே+கொண்டான்=அவனேகொண்டான்.

அவனே+கொண்டான்=அவனேகொண்டான்.

சூ-ம். இடைச்சொல் லேயோ முன்வரி ரியல்பே. ()

[ஐகார வீறு.]

45. ஐகார வீற்றுச்சொற்கள்-வேற்றுமைவழி யில் வருமொழியோடு புணரும்பொழுது ஐ கெட்டும், கெடாது; அம்முச்சாரியை பெறும்.

உ-ம். எலுமிச்சை+காய்=எலுமிச்சங்காய்:—ஐ கெட்டு, அம் தோன்றிற்று.

புன்னை+கானல்=புன்னையங்கானல்:—ஐ கெடாது, அம் தோன்றிற்று.

சூ-ம். வேற்றுமை யாபினைகா னிறுமொழி ஈற்றழி வோமெம் மேற்பவு முளவே. 141.

உயிரீற்றுப் புணரியன் முற்றிற்று.

4. மெய்யீற்றுப்புணரீயல்.

[மெய்முன் உயிர் புணர்தல்.]

1. நிலைமொழி யிற்பில் நின்ற மெய்யின்மேல் வருமொழிமுதல் உயிர்வந்து இணங்கி நிற்பது இடப்புணர்ச்சியாம்.

உ-ம். வேல்-+ எறித்தான் = வேலேறித்தான்.

சூ-ம். உடன்மே லுயிர்வக் தொன்றுவ திப்பல்பே. ()

[தனிக்குறிலைச் சார்ந்த மெய் உயிருடன் புணர்தல்.]

2. தனிக்குறிலைச் சார்ந்த மெய், உயிர் வரின் இரட்டும்.

உ-ம். மண் + அரிது = மண்ணரிது.

மண் + அகம் = மண்ணகம்.

சூ-ம். தனிக்குறின் முன்னொற லுயிர்வரி ரிரட்டும்.

[ணகர ணகர வி.ப.]

(பொது விதி.)

3. (அ) ணகர ணகரங்கள், வேற்றுமை வழியில் வல்லினம் வந்தால் முறையே டகரமும் நகரமும் ஆம்; அல்வழியில் இயல்பாம்.

உ-ம்.	சிறுகண் + களிறு = சிறுகட்களிறு.	} வேற்றுமைவழி.
	பொன் + பாளை = பொற்பாளை.	
	மண் + கடிது = மண்கடிது.	} அல்வழி.
	பொன் + கடிது = பொண்கடிது.	

[சிறப்புவிதி.]

(b) சிறுபான்மை ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையில் திரியாது இயல்பாம்.

உ-ம். மண புருந்தும்; விண்பறந்தும்.

சூ. ம. னனவல் னினம்வரட் டறவும் பிறவரின்
இயல்பு மாகும் வேற்றுமைக் கல்வழிக்
கனத்துமெய் வரினு மியலபா கும்மே.

(c) தன், என் என்பவற்றிலுள்ள னகரம்-வல்வி
ளம் வரின், ிரிந்தும திரியாமலும் (உறழ்ந்தும்), நின்
பற்றுமெய் திரியாமலும், செயின் என்ற வாய்பாடெச்
சத்து ிற்றுமெய் திரிதகும் வரும்.

உதாரணம்.

தன் + பகை = தற்பகை-தன்பகை.
என் + பகை = ஏற்பகை-என்பகை. } வேற்றுமைவழி.
நன் + பகை = — — — — — நன்பகை.

வரின் + கொள்ளும் = வரிந் கொள்ளும்—அல்வழி.

சூ. தன்னென் னென்பவற தீற்றுனல் வன்மைபோ
றெழு நின்னீ றிடல்பா முறவே. 44.

4. தனிக்குறிலணையாத னகர னகரங்கள், வரு
மொழி முதலில வந்த நகரம் திரிந்த விடத்துக்கெடும்.

உதாரணம். அல்வழி. வேற்றுமைவழி.

தான் + நன்று = தானன்று; தானன்மை. } இருவழியும்
நான் + நல்லன் = நானல்லன்; நானன்மை. } கெட்டன.

சூ-ம். குறியினை வில்லா ணனக்கல் வாந்
கதத் திரிந்துழி மண்ணும் கேட்கும். 145.

[மகர ஈறு.]

5. (8) மகர விற்புசொற்கள், இவ்விதமகரம் கெட்டு
உயிரிசூட் நின்று, இயம்புயிரிதுபோலப் புணாவன
வும், வல்லினம் வரின் கெட்டது, அவற்றிற்கினமாய்த்
திரிவனவுதாம்.

உதாரணம். அல்குழி. கெற்றனாவதி.

உட்டம்+ஆழி--உட்டவாழி. மரமம். கெட்டுயிர் தோன்றல்
உட்டம்+உல்--உட்டக்கல், மருக்கோழி. கெட்டுவல் பக்கது,
நிலம் +திது--நிலந்திது, அகிலை. துனமாய்த்திரிக்ருது.

சூ-ம். மவ்வி நெற்றநிற் குயிரி நெருப்பவும்
வலமைம் கினமாய்த் திரிபவு மர தும்.

[சிறப்புவிதி.]

(11) வேற்றுமைமயில் சில விடத்தில் மகரம்கெட்டு
வலியாவது மெலியாவது வரும்.

உ-ம். குளம்+கரை--குளங்கரை-குளங்கரை: உறழ்ந்தது.

சூ-ம். வேற்றுமை மப்போம் வலிமெலி புதழ்வும்
அல்குழி யயிரிடை வரினியல் புழமுள. 146.

6. புறம், தம், எம், நம் என்னும் இந்நான்கு வி
கார மொழிவீற்று மகரம், வருமொழி முதலில் வரும்
கு, நக் களாகத் திரியும்.

உ-ம். தம்+ஞாண்=தந்ஞாண்; தந்தால்: நீர்.
தம்+ஞாண்=தந்ஞாண்; தந்தால்: நாம்.
எம்+ஞாண்=எந்ஞாண்; எந்தால்: யாம்.
நம்+ஞாண்=நந்ஞாண்; நந்தால்: நாம்.

N. B. நன்னூலெனின், உன்மையாகிய நூலாம்.
உன்மை-நல்+நூல்=நன்னூல்.

சூ-ம். நும், தம்,—

எம்நம் மீறு மவ்வரு ஞாவே.

147.

[யாழ ஈறு.]

7. (a) ய, ர, ழ என்ற ஒற்றுக்களுக்கு முன்வரும்
க ச த பக்கள்-அல்வழியில் இயல்பாதலும், மிகுதலும்
ஆம்.

உதாரணம்.

இயல்பு.

வேய்+கடிது =வேய்கடிது.
வேர்+சிறிது =வேர்சிறிது.
வீழ்+பெரிது=வீழ்பெரிது. } எழுவாய்த்தொடர்.

பேய்+பூதம் =பேய்பூதம்.
நீர்+கனல் =நீர்கனல்.
இகழ்+புகழ் =இகழ்புகழ். } உம்மைத்தொகை.

செய்+கடன் =செய்கடன்.
தேர்+பொருள்=தேர்பொருள்.
வீழ்+பொருள்=வீழ்பொருள். } வினைத்தொகை.

மிகுதி.

மெய்+கீர்த்தி =மெய்கீர்த்தி.
கார்+பருவம்=கார்ப்பருவம்.
யாழ்+கருவி =யாழ்க்கருவி. } பண்புத்தொகை.

கார் + குழல் = கார்க்குழல்—உவமைத்தொகை.
 போய் + கொண்டான் = போய்க்கொண்டான்—வினையெச்சம்.

(b) வேற்றுமைவழியில் வளி மிகுதலும், இரு வழியிலும் வளியாவது மெலியாவது மிகுதலும் (உறழ்வு) ஆம்.

உ-ம்.

வேற்றுமைவழி.

நாய் + கால் = நாய்க்கால். } மிகுதி.
 தேர் + கால் = தேர்க்கால்.
 யாழ் + கால் = யாழ்க்கால்.

வேய் + குழல் = வேய்க்குழல்—வேய்க்குழல். } உறழ்வு.
 ஆர் + கோடு = ஆர்க்கோடு—ஆர்க்கோடு.

அவ்வழி.

பாழ் + கிணறு = பாழ்க்கிணறு—பாழ்க்கிணறு—உறழ்வு.

(c) மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகையில் சிறு பான்மை வளி-மிகுந்தும் மிகாமலும் (உறழ்ந்தும்), ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையில் இயல்பாயும் வரும்.

உதாரணம்.

பேய் + கோட்பட்டான் = பேய்க்கோட்பட்டான்: உறழ்வு, 3.
 வாய் + புருவதெனினும் = வாய்புருவதெனினும்—இயல்பு, 7.

சூ-ம். யரழ முன்னர்க் கசுதப வல்வழி.

இயல்பு மிகலு மாகும் வேற்றுமை

மிகலு மினத்தோ டெறழ்தலும் விதிமேல். (1)

[லகர ளகர ஈறு.]

(டொதுவிதி.)

8. (a) லகர ளகரங்கள் வலவினம் வரின் வேற்
அமையில் முறையே நகர டகரங்களாம்.

உதாரணம்.

கல்+குறை=கங்குறை; முள்+குறை=முட்குறை திரிபு.

(b) அல்வழியில ஒரே இடத்தில் திரிந்தும் திரி
யாமலும் (உறழ்ந்தும்) வரும.

உதாரணம்.

கல் + குறிது = கங்குறிது — கல்குறிது.
முள் + குறிது = முட்குறிது — முள்குறிது. } உறழ்ந்தது.

(c) இருவழியிலும் ல, ள க்கள்-மெல்வினம் வ
ரின் ன, ணக் களாய்த் திரியும்.

உதாரணம்.

அல்வழி.

வேற்றமைவழி.

கல் + குெரிந்தது = கல்குெரிந்தது; கன்மலை.
முள் + குெரிந்தது = முட்குெரிந்தது; முண்முடி. } திரிபு.

சூ-ம. லளவேற் றுமையிற் றடவு மல்வழி
அவற்றோ டெழ்வும் வலிவரி னுமெலி
மேவி னணவு மிடைவரி னியல்பும்
ஆகு மிருவழி யானு மென்ப.

149.

[சிறப்புவிதி]

9. தனிக்குறியின் பின்னின்று லகர ளகரங்கள்
அல்வழியில் தகரம் வரின், நகர டகரங்களாய்த் திரித
லே யன்றி, ஆய்தமாகவுந் திரியும்.

உ-ம்: கல் + தீது = கந்தீது; கலீதீது.
முள் + தீது = முடீது; முளீது.

கு-ம். குழில்வழி வளத்தவ் வீடுவழி இயற்கம்
ஆகவும் பெறுவ மல்வழி என்னே.

150.

10. (a) தனிக்குழிலே அனையாதல், வாக்கள்-அல்வழியில் வரு
மொழி முதலில் வந்த தகராமானது திரியின் கெடும்.

உ-ம். தோன்றல்+தீயன்--தோன்றதீயன். வேன்+தீயன்--வேனயன்.
(b) இருவழியிலும் வருமொழிமுதலில் வந்த தகரா
னது திரியின் (வள்ள) கெடும்.

உதாரணம். அவ்வழி. (வேற்றுமையவழி.

தோன்றல்+கல்லன்--தோன்றனல்லன்; தோன்றன்னம்.

வேள்+கல்லன்--வேனல்லன்; வேனன்னம்.

(c) அவ்வழியில் (b-b-யில், மசால்விருக்கிறபடி) உறு
ழாது, சிலவிடத்தில் திரிந்தும், சிலவிடத்தில் திரியாதும் வரும்.

உதாரணம்.

வேல்	+படை	=வேற்படை.	பண்புத்தொகை.	திரிபு.
வாள்	+படை	=வாற்படை.		
வேல்	+புருவம்	=வேற்புருவம்.	உவமைத்தொகை.	திரிபு.
வாள்	+புருவம்	=வாற்புருவம்.		
சூல்	+கடிது	=சூல்கடிது.	எழுலாம்.	திரிபு.
மரங்கள்	+கடிது	=மரங்க்கடிது.		
கொல்	+களிற்	=கொல்களிற்.	வினைத்தொகை.	திரிபு.
கொள்	+கொழுந்து	=கொள்கொழுந்து.		

(d) வேற்றுமைவழியில் (8. உ-யில். சொல்லிய பொது விதிப்படி) திரியாது, சிலவிடத்தில் இயல்பாம்.

உதாரணம்.

கால் + குதித்து = கால்குதித்து-காலால். } வேற்றுமை-
வாள் + போழ்த்து = வாள்போழ்த்து-வாளால். } இயல்பு.

சூ-ம். குறில்செறி யாலள வல்வழி வந்த
தகரந் திரிந்தபிற் கேடுமீ ரிடத்தும்
வருநத் திரிந்தபின் மாய்வும் வனிவரின்
இயல்புந் திரிபு மாவன வுளபிற. 151.

[வகர விநு]

x. 11. அவ், இவ், உவ் என்னும் அஃறிணைப் பன்மைச் சுட்டுப்பெயரீற்று வகரம்-வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் வர, முறையே ஆய்தமும், மென்மையும், இயல்புமாகும்.

உ-ம். அவ் + கடிய = அஃகடிய.

இவ் + ஞானம் = இஃஞானம்.

உவ் + யாவை = உவ்யாவை.

N B. அவ் + ஞானம் = அஞ்ஞானம்; அம் + ஞானம் = அஞ்ஞானம் (6th.); அ + ஞானம் = அஞ்ஞானம் (உ-பு-17-b.) ; அஞ்ஞானம் = அஞ்ஞானம் (வடமொழித்திரிபு) எனப்-பலவாரும், நோற்றமாதலின் இங்வுதாரணம் கொடுக்கப்பட்டதில்லை.

சூ-ம். சுட்டு வகரமு வினமுற முறையே
ஆய்தமு மென்மையு மியல்பு மாறும். 152.

[வருமொழித் தகரா நகரத் திரிபு]

12. (a) ன, லக் கருத்து முடிக் குடிக் குத, க ட்கள்-
ற, னக களாத்திரிபு ம.

உதாரணம். அல்வழி. மெற்றமைபழி
பொன்+திது--பொன்றிது, பொன்+கீமை--பொன்றமை,
நன்--பொன்னன்று, நன்மை--பொன்னன்மை.
கல்+தீது--கற்றது; கல்--கருமை--கற்றமை
நன்று--கன்னன்று; நனமை--கன்னன்மை.

(b) ன, ளக் கள் முன்வருப த, க ட்கள்-ட னத்
காராய்க் திரிபும்.

உதாரணம். அல்கழி மெற்றமைபழி.
மண்+திது--மண்ணது, மண்--கீமை--மண்மை.
நன்று--மண்ணன்று; நன்மை--மண்ணன்மை.
முள்+தீது--முட்டிது; முள்+தீமை--முட்டிமை.
நன்று--முன்னன்று; நன்மை--முன்னன்மை
சூ-ம். னலமுன் தனவாய னாமுன டனவு, ம
ஆகுந தகரா ளாடி, வ் காலை. 155.

[புணரியல்கட்துப் புறநடை.]

13. (a) இடை, உரி, வட சொற்களில்--புணரியலில் கூறப்பட்டுள்ள தொன்றல், திரிதல், கெடுதல், இயல்பு என்ற விதியுள் வேறுபாடு வருவனவற்றைப் புறம்; இலக்கணப்போலி மொழிகளும், மருஉ மொழிகளும் இருவகையாகுகிலும் முறைமைப்படி பொருள் துதலையும் அறிந்து, புணர்த்தல் வேண்டும்.

உதாரணம்.

ஆன் + கன்று = ஆன்கன்று - இடைபியல்பு. 3 உக்குவிரோதம்.

மழ + கன்று = மழகளிறு - உரியியல்பு. } உயி-பு-
ஆதி + பகவன் = ஆதிபகவன் - வடமொழியியல்பு. } 19. உ-வி.

இவ் + முன் = முன்றில் - இலக்கணப்போலி,
அருமை + மருந்து + அன்ன + சினை = அரு }
மந்தபிள்ளை. } மருஉ மொழி
கள்.
சோழன் + கரு = சோனாடு.
றும (உன்) + தந்தை = தந்தை.
பூதன் + தந்தை = பூந்தை.
முகடு (மூடு) + பூச்சி = மூட்டுப்பூச்சி.
பறை + அலகு = பலகறை.

இருவகை வழக்கு = உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு; உலகவழக்கு என்பது - உயர்ந்தோர் வழக்கு.

(b) தீர்க்ககூந்தி, குணசுந்தி, விருத்திசுந்தி, என வடமொழிச்சுந்தி மூவகையாம்.

[1. தீர்க்ககூந்தி.]

அ, ஆ முன் அ, ஆ வரின் இரண்டுங்கேட ஆ வும்;
இ, ஈ முன் இ, ஈ வரின் இரண்டுங்கேட ஈ யும்;
உ, ஊ முன் உ, ஊ வரின் இரண்டுங்கேட ஊ வர்
தோன்றும்.

உ-ம். பத + அம்புயம் = பதாம்புயம். } ஆ-தோன்றிற்று.
சிவ + ஆலயம் = சிவாலயம்.
சேனா + அதிபதி = சேனாதிபதி.
சதா + ஆரத்தம் = சதாரத்தம்.

கிரி + இந்நிரன்	=	கிரீந்நிரன்.	} ஈ-தோன்றிற்று.
கிரி + ஈசன்	=	கிரீசன்.	
மகி + இந்நிரன்	=	மகீந்நிரன்.	
நதி + ஈசன்	=	நதீசன்.	

குரு + உபதேசம்	=	குரூபதேசம்.	} ஊ-தோன்றிற்று.
மேரு + ஊர்த்துவம்	=	மேரூர்த்துவம்.	
வன + உத்துவாகம்	=	வனூத்துவாகம்.	
வன + ஊரு	=	வனூரு.	

[2. குணசந்தி.]

அ, ஆ முன் இ, ஈ வரின் இரண்டுங்கெட ஏ யும்,
உ, ஊ வரின் இரண்டுங்கெட ஓ வுந்
தோன்றும்.

உ.-ம். நர + இந்நிரன்	=	நரேந்நிரன்.	} ஏ-தோன்றிற்று.
சுர + ஈசன்	=	சுரேசன்.	
தர + இந்நிரன்	=	தரேந்நிரன்.	
மகர + ஈசன்	=	மகேசன்.	

பாத + உதகம்	=	பாதோதகம்.	} ஒ-தோன்றிற்று.
ஞான + ஊர்ச்சிதன்	=	ஞானோர்ச்சிதன்.	
காய்கா + உற்பத்தி	=	கங்கோற்பத்தி.	
தயா + ஊர்ச்சிதன்	=	தயோர்ச்சிதன்.	

[3. விருத்திசந்தி.]

அ, ஆ முன் ஏ, ஐ வரின் இரண்டுங்கெட ஐ யும்,
ஒ, ஒள வரின் இரண்டுங்கெட ஒள
வுந் தோன்றும்.

உதாரணம்.

லோக	+சுகநாயகன்	=லோகசுகநாயகன்.	} ஜ-தோன்றிற்று.
சிவ	+சுககியம்	=சிவசுககியம்.	
தார	+சுககிரன்	=தாரசுககிரன்.	
மகா	+சுகசுவரியம்	=மகாசுகசுவரியம்.	

கலச	+ஒதனம்	=கலசௌதனம்.	} ஒள-தோன் நிற்று.
திவ்விட	+ஒளடதம்	=திவ்வியேளடதம்.	
கங்கா	+ஒகம்	=கங்கௌகம்.	
மகா	+ஒளதாரியம்	=மகாசௌதாரியம்.	

உதகம்=ஜீர்த்தம்; ஒகம்=வெள்ளம். திவ்வியம் என்ற வடமொழி-தென்மொழியில் திவ்வியம் என வழங்கும்.

சூ-ம். இடைபுரி வடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்
பொலிபு மருஉவும் பொருந்திய வாற்றிற்
சியையப் புணர்த்தல் யாவர்க்கு நெறியே. ()

மெய்யிற்றுப்புணரியன் முற்றிற்று.

5. உருபு புணரியல்.

[சாரியைகள்.]

ம. 1. அன், ஆன், இன், அல், அற்று, இற்று
அத்து, அம், தம், நம், நும், ஏ, அ, உ, ஐ, கு, ன்-முத
லியவை-பதத்தின்முன், விசுதி பதம் உருபு என்ற
முன்றும் புணரும் பொழுதும், தனிமொழியிலும்
வருதலின் பொதுச்சாரியைகளாம்.

உதாரணம்.

ஒன்றுள் கூட்டம்-அன்.	எல்லாநம்மையும்-நம்.
ஒருபாற்ரு-ஆன்	எல்லாநம்மையும்-நம்
வெட்டிக்-கின்.	ஒருகால-ல்
சொடையல்-அல்.	நடத்த-அ
பலவற்றை-அற்று	சாத்தனுக்கு-உ.
பதற்றுப்பதது-இற்று.	ஒறறை-இ
மாதநிலை-அத்து	செயதுவாய-கு.
கெஞ்சம்-அம்.	கோன்-ன்;எனச்
எல்லாநம்மையும்-தம்.	சாரியைகள் முறையே வந்தன.

சூ-ம. அன்ஆன் இன்னல் அற்றிற தத்தம்
தம்நம் நமய அஉ ஐகுன
இன்ன பிறவும் பொதுசசா ரியையே. 155.

[சாரியைவருமாறு.]

M 2. பதத்தின் முன் விசுத்தியேனும், பதமேனும்,
உருபேனும், புணரின-சாரியை ஒன்றேனும், பலவே
னும் வருதலும், வராதொழிதலும், இவ்விரண்டு மாத
லுமாய்.

உதாரணம்.

விசுதிப்புணர்ச்சி.	பதப்புணர்ச்சி.	உருபு புணர்ச்சி.
நடந்தனன்.	புளியங்காய்.	அவற்றை: வருதல்.
நடந்தான்.	புளிக்கறி.	தன்னை: தவித்தல்.
நடந்தன.	கெல்லிக்குப்பை.	ஆனை: } விசைப்பம்.
நடந்த.	கெற்குப்பை.	ஆவை: }

ஆவினுக்கு, மாதநிலைக்கு-சாரியை பலவந்தன.

ரு-ம. பதமுள் விசுவதியும் பதமு முருபும்
புணர்வழி யொன்றும் பலவுஞ் சாரியை
வருதலுந் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும் 156.

[தாள்முதலிய பெயர்க்துவிதி.]

தான், தாம், நாம்; யான், யாம், நீ, நீர் என்ற
இருத்தனைப் பொதுவாகிய முவிடப்பெயர் ஏழோடும்
ஆறு உருபும புணரின்-தான், தாம், நாம் என்ற
புன்மை முதல்குறுகி,முறையே தன்னை தம்மை நம்
மை என வரும்; யான், யாம், நீ, நீர் என்ற நான்கும்
என்னை, எமமை, சின்னை, நுமமை என விகாரப்பட்டு
வரும்; இவ்வேழுபெயரோடும் கு உருபு புணரின், இ
டையே அகராச்சாரியைவரும்; அகராச்சாரியை வரி
னும், ஆறும் உருபு உயிர்கள் (அது, ஆது, அ) வரி
னும், இவ்விகார மொழிகளின் இறுதியவாய் தனிக்கு
றிலைச்சார்த்த ஒற்றுக்கள் இரட்டாவரம்.

உதாரணம்.

தான் + ஐ = தன்னை.	} யான் + ஐ = என்னை. யாம் + ஆல் = எம்பால். நீ + இன் = நிண்ணின். நீர் + இல் = நம்மில்	} திரித்தன.
தாம் + ஆல் = தம்மால்.		
நாம் + இன் = நம்மின்.		
முதல்குறுகின.		

தன் + அ + கு = தனக்கு; தன் + அது = தனது; தன் + ஆது =
தனது;

தன் + அ = தன் எனத்-தனிக்குறிலைச்சார்த்த ஒற்றுக்கள், உரு
புகள் இடைச்சொல்லாகையால் (மெய்-பு-உ. படி.) இரட்ட
விலை.

நீ, நீர் என்பன உன், உம் என்றத்திரிவதும் உண்டு.

சூ-ம். தான்தாம் காமந்தல் குறுகும் யான்யாம்
நீநீர் என்எம் நின்னு மாம்பிற
குவவி வவ்வரு நான்கா நிரட்டல. 157.

[ஆ, மா, கோ என்ற கோற்கள்.]

4. ஆ என்னும் பசுவின் பெயரும், மா என்னும்
விலங்கின பொதுபெயரும், கோ என்னும் இறைவ
னை உணர்த்திநிற்கும் பெயரும் உருபுகள் புணரின்,
னகரச்சாரியையைப் பெற்றும பெருமனும் வரும்.

உ-ம். ஆ + ஐ = ஆனை-ஆவை. } விகற்பித்தன.
மா + ஐ = மானை-மாவை.
கோ + ஐ = கோனை-கோவை.

சூ-ம். ஆமா கோனவ் வணையவும் பெறுமே. 158.

5. அஃறிணைப்பன்மையான வகர வீற்று மூன்று
சட்டுப்பெயருக்கும் வினாவுக்கும் அற்றுச்சாரியை
வரும்.

உ-ம். அவ் + ஐ = அவற்றை; இவ் + ஐ = இவற்றை;
உவ் + ஐ = உவற்றை; எவ் + ஐ = எவற்றை.

அற்றுச்சாரியையோடு இன்சாரியையும், உகரச்
சாரியையும் பெற்று வருவது முண்டு.

உ-ம். அவ் + அற்று + இன் + ஐ = அவற்றினை.
அவ் + அற்று + இன் + உ + கு = அவற்றினுக்கு.

சூ-ம். வவ்விது சுட்டிற் கற்றுறவ் வழியே. 159.

[அஃது முதலிய சுட்டுப்பெயர்.]

6. அஃது, இஃது, உஃது என்ற மூன்றுபெயர் களோடு உருபுகளபுணருமிடத்து இடையே அன் சாரியை வரின், சுட்டெழுத்துக்கு முன்னின்ற ஆய்தம் கெடும்.

உ-ம். அஃது+அன்+ஐ=அதனை.

இஃது+அன்+ஐ=இதனை.

உஃது+அன்+ஐ=உதனை-எனவே,

ஏனைய உயிர்முதன்மொழி புணரின், ஆய்தம் கெடாதாம்.

உ-ம். அஃது+அரங்கம்=அஃதரங்கம்.

உயிர்முன் கெடாதெனவே, வருமொழி முதல் மெய்யாயின், ஆய்தம் கெட்டே வரும்.

உ-ம். இஃது+குடந்தை=இதுகுடந்தை.

சூ-ம். சுட்டின் முன்னாய்த மன்வரிற் கெடுமே. 160.

[அத்துச்சாரியை முதல் கெடுதல்.]

7. அத்துச்சாரியையின் அகர உயிர், அகரவீற்றின்முன் வகர உடம்படுமெய் பெறுது கெடும்.

உ-ம். மரம்+அத்து+குறை=மர+அத்து+குறை என (மெய்-பு-5-உ-யின்படி) ம் கெட்டு, மர+அத்து=மரவத்து என (உயிர்-பு-16-ஹபடி) வகரம் தோன்றது, சாரியையின் அகரங்கெட்டு, மரத்துக்குறை எனமுடிந்தது.

சூ-ம். அத்தி அகர மகரமுனை யில்லை.

161.

[இரண்டாம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி.]

3. இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியானது வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கு விதித்த பொதுவிதியோடு ஒப்பமுடிதலேயன்றி, (அங்ஙனம் விதித்த) இயல்பில் விகாரமாகியும், விகாரத்தில் இயல்பாகியும், உயர்திணையில் (ஐ) உருபு விரிந்துந், தொக்கும், பொதுப்பெயரில் விரிந்துந், விரிதலொழிந்துந் வருகும்.

உ-ம். நின்+புறம் = நிற்புறம் என இயல்பில் விகாரம்.

(மெய்-பு-3 உ-க்கு விரோதம்.)

மன் + கொணர்ந்தான் = மன்கொணர்ந்தான் என விகாரத்திடல்பு. (மெய்-பு-3 உ-க்கு விரோதம்.)

நம்பியைக்கொணர்ந்தான் என-உயர்திணையில் ஐ உருபு விரிந்து வந்தது: அவ்வுருபு-தொகின், எழுவாயோ என்ற மயக்கம் உண்டாகும்.

நான்முதற்றொழுது என உயர்திணையிற்றொக்கது. கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் எனப் பொதுப்பெயரில் விரிந்து வந்தது. ஆண் பெற்றான் எனப் பொதுப்பெயரிற்றொக்கது.

சூ-ம். இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்தியல்பும் உயர்திணை யிடத்து விரிந்துந் தொக்கும், விரவுப் பெயரின் விரிந்து நின்றும்

அன்ன பிறவு மாகுமை யுருபே.

162.

உருபு புணரியன் முற்றிற்று.

2. சொல்லிலக்கணம்.

பெயரியல்.

பொருண் முதலியவற்றின் பெயரை உணர்த்தி,
வேதனுமை உருபையேறகும் ஆற்றலுடைய சொல்
பெயாச்சொல்லாம்.

[சொல்.]

1. ஒருமொழியும், தொடாமொழியும், பொது
மொழியும் என மூவகையினதாம், இருதிணை ஐம்பாற்
பொருளையும், அப்பொருளையன்றித் தன்னையும், மூன்
றிடத்தும், வழக்கிலும், செய்யுளிலும், வெளிப்படை
யினாலும், குறிப்பினாலும் விளக்குவது சொல்லாம்.

சூத்திரம்.

ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழி யென்ற
இருதிணை யைம்பாற் பொருளையும் தன்னையும்
மூவகை யிடத்தும் வழக்கொடு செய்யுளின்
வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே. 163.

[மூவகைமொழி.]

2. (a) ஒருமொழிகளாவன—பகாப்பதமேனும்
பகுபதமேனும் ஒருபொருளைத் தருவனவாம்.

- உ-ம். 1. நிலம்:- பெயர். 3. மன்:- இடை.
2. நடந்தான்:- வினை. 4. நனி:- உரி.

(b) தொடர்மொழிகளாவன—அவ்விருவகைப் பதங்களும் இரண்டு முதலியவாகத் தொடர்ந்து நின்று இரண்டுமுதலிய பலபொருளைத் தருவனவாம்.

உ-ம். நிலம் வலிது; அத் கொல்; சாலப்பகை; நிலங்கடத்த கொமால்.

(c) பொதுமொழிகளாவன—ஒன்றாய் நின்று ஒருபொருளைத் தந்தும், அதுவே தொடர்ந்து நின்று பலபொருளைத் தந்தும் இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாய் நிற்பனவாம்.

உ-ம். ஒருமொழி. தொடர்மொழி.
எட்டு=8. என்+து ==என்னை உன்.
தாமரை=மலர். தா+மரை==தாவுகின்ற மான்.
வேங்கை=புனி ராஒருவகைமரம். வேம்+கை==வேகிறகை.
எழுந்திருந்தான்=எழுந்தான் (இரு-ப. 33.) எழுந்து+இருந்
தான்=எழுந்தான்-உட்கார்ந்தான்.

சூ. ஒருமொழி யொருபொரு ளானவாற் தொடர்மொழி பலபொரு ளனபொது விருமையு மேற்பன. 164.

[இருநினை.]

3. மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணையாம்; அவரை ஒழிந்த விலங்குமுதலிய உயிருள்ளனவும், நிலம் நீர் முதலிய உயிரில்லாதனவும் அஃறிணையாம்.

உயர்-திணை = உயர்வாகிய ஜாதி. } பந்து-தொ,
அஃறிணை (அல் + திணை) உயர்வு அன்மையாகிய ஜாதி.

மண்ணுலகில் மக்களாய்ப் பிறந்தவர் புண்ணியமிகுதியால் நேரமாயும், பாஷுமிகுதியால் நாகராயுமாகிறார்கள்.

சூ-ம். மக்கட்கிடவர் நரஃருயர்திணை
மற்றுயி ருள்ளவு மில்லவு மஃறிணை. 165.

[ஐம்பால்.]

4. ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என்ற
மூன்றும் உயர்திணைக்குரியவாம்.

அறிவுமுதலியவற்றால் ஆண் சிறந்தமையின், ஆண்பாலை முன்னர்க்குறப்பட்டது; ஆண், பெண் இரண்டையும் பற்றிக் கூறாதலால், பலர்பாலைப் பின்னர்க் கூறப்பட்டது.

பால் = பகுப்பு — பிரிவு.

சூ-ம். ஆண்பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை.

N. B. ஆணுறுப்பு மிகுந்த அளியை ஆண்பாலென்றும், பெண்ணுறுப்புமிகுந்த அளியைப் பெண்பாலென்றும் கொள்ளவேண்டும். அதை அஃறிணையாகவுங் கூறலாம்; பேடுவந்தது. 166.

5. ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் என்ற இரண்டும் அஃறிணைக்கு உரியவாம்.

சூ-ம். ஒன்றே பலவென் றிருப்பாற் றஃறிணை. 167.

[சொல் உணர்த்துதல்.]

6. பாடர்க்கை வினைமுற்றுச்சொல்லும், பெயர்திணைச் சொல்லும்-இருத்திணைக்கும், ஐம்பாலுக்கும் உரியவாம்; ஒழிந்த தன்மைக்கும் முன்னிலைக்கும் உரியவாம்.

ஒருமை வினைமுற்றுச்சொல்லும், பெயர்ச்சொல்லும்-இருதினை ஆண், பெண், ஒன்று என்று என்ற மூன்று ஒருமைப்பாலுக்கும், பன்மைச்சொற்கள்-பலர், பல என்ற பன்மைப்பாலுக்கும் உரியன வாம்.

படக்கைவிடத்தில் பால் அறியலாம்; ஒழிந்த இடங்களில், ஒருமை பன்மையை மாத்திரம் அறியலாம்.

உ-ம்.	படர்க்கை.	வினை.	பெயர்.	
ஆண்பால்.	கடந்தான்.	அவன்.	அவன்.	} உயர்நினை.
பெண்பால்.	கடந்தான்.	அவன்.	அவன்.	
பலர்பால்.	கடந்தார்.	அவர்.	அவர்.	
ஒன்றன்பால்.	கடந்தது.	அது.	அது.	} அஃறினை.
பலவிற்பால்.	கடந்தன.	அவை.	அவை.	
தன்மை ஒருமை.	கடத்தேன்.	யான்.	ஆண், பெண், ஒன்று.	
பன்மை.	கடத்தோம்.	யாம்.	பலர், பல.	
முன்வரிசை ஒருமை.	கடந்தாய்.	நீ.	ஆண், பெண், ஒன்று.	
பன்மை.	கடந்தீர்.	நீர்.	பலர், பல.	

ரூ-ம். படர்க்கைவினை முற்று நாமங் குறிப்பின் பெறப்படுந் தினைபா லினைத்து மேனை யிடத்தவற் றொருமைப் பன்மைப் பாலே. 188.

[மூலிடம்.]

7. மூலிடமாவன—தன்மையும், முன்னிலையும், படர்க்கையுமாம்.

பேசுவோன் தன்மை; கேட்போன் முன்னிலை; பேசப் படுவோன் படர்க்கையாம்.

சூ-ம. தன்மை முன்னிலை படர்க்கை மூலிடனே. ()

[வழக்த.]

8. வழக்கானது இயல்பு, தகுதி என இரண் டாம்; அவை பின் வருமாறு மும்முன்றும்.

1. இயல்பு. இலக்கணமுடையது-இலக்கண நெறி யாவ் வருவதாம் or தொன்றுதொட்டு எழுத்து வேறுபாடின்றி வரும மொழியாம்.

உ-ம். நிலம், நீர்.

2. இலக்கணப்போலி-இலக்கணம் இல்லையாயினும் இலக்கணமுடையது போலத் தொன்றுதொட்டு (ஆதிமுதல்) வழங்கப்பட்டு வருவதாம்.

உ-ம். முன்றில் (இல்+முன்.) புறக்கர் (தகர்+புறம்.)

இப்போலி-மொழி முன்பின்னாக மாறி வரும்.

3. மருஉ—தொன்றுதொட்டு வருதலின்றி, இடை யிலே சில எழுத்துக்கெட்டிம், திரிதும், தோன் றியும் இலக்கணம் கெட்டு வழங்கிவருவதாம்.

உ-ம். மலாடு (மலையாளநாடு) கோனாடு (கோழன் நாடு).

இம்முன்றும் இப்பொருளுக்குச் சொல் அமைத்ததில் அப்பொருளை அச்செய்தொழுகுதலால் இயல்புவழக்கைப் பட்டல்.

தகுதி. 1. இடங்காடக்கல்-பெரிபொரிடம் சொல்லத் தராத சொல்லை மறைத்து வேறு சொல்லைக் கூறுவதாம்.

உ-ம். மல்குவி மருதம்; பரவீ.

2. மங்கலம்—மங்கலம் இல்லாததை ஒழித்து மங்கலமாகக் கூறுவதாம்.

உ-ம். திருநாம (நூல்); கச்சாடு (குளோடு).

3. குழுவக்குறி—ஒவ்வொரு கூட்டத்தார் யா நாயினும் ஒருகாரணம்பற்றி, ஒதுபொரு, ளினது பெயரை ஒழித்து, அப்பொருளை வேறொரு பெயரால் கூறுவதாம்.

உ-ம். சொல்லினம்பி—கள்; பறி—பொய்.

இம்முன்றும் இப்பொருளை அறிய இச்சொல்லைச் சொல்வது தகுதியன்று; வேறசொல்லைச் சொல்வது-தகுதி எனக் கூறுதலால் தகுதி உழக்காம்.

ரு-ம். இலக்கண முடைய நிலக்கணப் போலி மருஉவென் றாகு மூவகை யியல்பும் இடங்காடக்கல் மங்கலங் குழுவக்குறி எனமுத் தகுதியோ டாரும் வழக்கியல். ()

[செய்யுள்.]

M. 9. எழுவதைத் தானுக்களினால் உயிர்க்கு இட
ஒக இயற்றப்பட்டு உடம்புபோல-இயற்சொல், தனி
சொல், திணைச்சொல், வடசொல் என்னும் சொல்
வகைச்சொற்களால் பொருட்கிடனாகக் கல்வியறிவி
னால் செய்யுள் செய்யவல்லவர் அலங்காரம் பெறச்
செய்வன செய்யுளாம்.

எழுவதைத்தாது—சொல், இயற்றம், இமைச்சு, மேதை, என்பு,
மச்சைச்சுவைதலை, பொருள்—அகப்பொருள் எ அகத்தனை, புறப்
பொருள் ஸ புறத்தனை என இருவகையாம்.

அகப்பொருள் என்பது அறம், பொருள். இன்பம் என்ற பான்
மில், மனத்தின்சண் உண்டாகும் காமவின்பத்தைப்பற்றிக் கூறுவ
தாம். புறப்பொருள் என்பது புறம்பாயுள்ள அறத்தையும் பொரு
ளையும்பற்றிக் கூறுவதாம்.

குறிப்பு. பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
பொருட்கிடல் பெருங்கிட னாக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள். ()

[வேளிப்படை குறிப்பு.]

M. 10. இருதினை ஆண் பெண்ணுள் ஒன்றனை ஒ
ழிக்கும் பொதுச்சொல்லும், வலித்தல் முதலிய ஒன்
பது விகாரச்சொல்லும், மூவகைத் தகுதிவழக்குச்
சொல்லும், ஆகுபெயர்ச்சொல்லும், அங்மொழித்
தொகைச்சொல்லும், வினைக்குறிப்புச் சொல்லும் மு
தற்குறிப்புச் சொல்லும், தொழுவக்குறிப்புச் சொல்
லும், இவைபோன்ற பிறவும் குறிப்புச் சொற்களாம்.

- உ-ம். 1. பொதுச்சொல்—ஆயிர மக்கள் பொருதார் என்றதில்—மக்கள் என்ற பொதுப்பெயரும் பொருதார் என்ற பொதுவினையும் உயர்திணைப்பெண்பாலே மொழித்துப் பொருதற்கு உரிய ஆண்பலிக்குறிப்பாலுணர்த்தின.
2. விகாச்சொல்—மலர் என்றதில்—மலர் என்றது, மலர் என்றதால் தாமரையை உணர்த்திற்று.
3. ஆகுபெயர்ச்சொல்—புளிநீற்று என்றதில்—புளி என்றது, தின்றான் என்றதால் புளிப்பையுடைய பழத்தை உணர்த்திற்று.
4. அன்மொழித்தொகை—பொற்றொடி வந்தான் என்றதில்—வந்தான் என்றதால் பொற்றொடி என்றது, தொழிவினையுடைய அனை உணர்த்திற்று.
5. வினைக்குறிப்பு—இவள் இப்போது பொன் என்றதில்—இப்போது என்றதால் பொன்னையுடையவளுகயிருக்கிறாள் என்ற வினைக்குறிப்புப் பொருளை யுணர்த்திற்று.
6. முதற்குறிப்பு—ஆத்திரடி படித்தான் என்றதில்—ஆத்திரடி என்றது, இதனை முதலாக உடையதுலை உணர்த்திற்று.
7. தொகைக்குறிப்பு—ஐவரோடு குந்தி வந்தான் என்றதில்—ஐவர் என்றது, குந்தி என்றதால் பாண்டவரை உணர்த்திற்று.

8. பிறகுறிப்பு—கல்லைக்கடித்து நன்றாய்ச்சமைத்தாய்
என்றது, நன்றாய்ச்சமைக்கவில்லை என்றதையும்,
பாயாவேங்கை, பறவாக்கொக்குஎன்றன, பாயா
பறவா என்றமையால் மரத்தையும் உணர்த்தின.
கொக்கு—மாமரம்.

சூ-ம. ஒன்றொழி பொதுசொல் விகாரந் தருதி
ஆகு பெயரன் மொழிவினைக் குறிப்பே
முதறொகை குறிப்போ டின்ன பிறவுங்
குறிப்பிற் தருமொழி யல்லன வெளிப்படை.
[சொல்லினது வகை.]

11. சொல்லானது—பெயரியற்சொல், பெயர்
த்திரிசொல், வினையியற்சொல், வினைத்திரிசொல், இ
டையியற்சொல், இடைத்திரிசொல், உரியியற்சொல்,
உரித்திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் எனப்பத்
து வகையாம்.

சூ-ம். அதுவே,—

இயற்சொற் திரிசொல் இயல்பிற் பெயர்வினை
எனவிரண் டாகு மிடைபுரி யடுத்து
நான்கு மாந்திசை வடசொலனு காவுழி. 173.

[இயற்சொல்.]

12. கற்றூர்க்கும், கல்லார்க்கும் பொருளை வினக்
கும் உலகவழக்கஞ்சொல்லே இயற்சொல்லாகும்.

- உ-ம். 1. மண்—பெயர்; 3. அவினை—இடை.
2. நடந்தான்—வினை; 4. அழகு—உரி.

சூ-ம். செந்தமிழாகித் திரியா திரியாக்கும்
தம்பொருள் விளக்குந் தன்மை இயற்கொல்.

[தீர்ச்சொல்.]

13. ஒருபொருளைத்தருகிற பல சொல்லாகியும்,
பல பொருளைத் தருகிற ஒருசொல்லாகியும் கற்றார்
உணர்வருஞ்சொல் திரிசொல்லாகும்.

உ-ம். 1. (a) கிள்ளை, சுகம், தத்தை என்பன கிளி என்னும்
ஒருபொருள் குறித்த பலபெயர்த் திரிசொல்.

(b) வாரணம் என்பது—கோழி, சங்கு, யானை முதலிய
பல பொருள்களைக்காட்டும் ஒருபெயர்த்
திரிசொல்.

2. (a) படந்தான், சென்றான், என்பன—பொய்ஞன்
என்னும் ஒருபொருள் குறித்த பலவினைத்திரி
சொல்.

(b) வரைந்தான் என்பது—நீக்கினான், கொண்
டான் என்னும் பலபொருள் குறித்த ஒரு வி
னைத்திரிசொல்.

3. (a) சேறும், வருதும் என்பவற்றும், தும் என்
னும் விருதிகள்—தன்மைப்பன்மை தெரிக்கா
லமென்னும் ஒருபொருள் குறித்த பல இ
டைத்திரிசொல் (பதவியல் 17-6.)

(b) கொல் என்பது—ஐயமும், அசைநிலையுமாகிய பல பொருள் குறித்த ஒரிடைத்திரிசொல். (இடை. 11.)

4. (a) சால், உறு, தவ, நனி, கூர், கழி என்பன—மி குறி என்னும் ஒருபொருள் குறித்த பல உரித் திரிசொல். (உரி-12.)

(b) கம என்பது—சாப்பு, கூர்மை, அச்சம், கரிப் பு, விளக்கம், சிறப்பு, மணம் முதலிய பல பொருள் குறித்த ஒருரித்திரிசொல். (உரி-13.)

கு.உ. ஒருபொருள் குறித்த பலசொல் லாகியும் பலபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகியும் அரிதுணர் பொருளான திரிசொல் லாகும். ()

[திசைச்சொல்.]

M. 14. செநதமிழ் நிலத்தைச் சார்ந்த கொடுந் தமிழ்நிலங்களினின்றும், தென்மொழியும் வடமொழி யும் ஒழிந்த பாஷைகளினின்றும் தமிழில் வந்து வ ழங்குஞ் சொற்கள் திசைச்சொற்களாம்.

உ.ம். தமிழ்ச்சொல். திசைச்சொல். நாட்டின்பெயர்.

1. பசு	—	பெற்றம்	—	தென்பாண்டி.
2. தாய்	—	தள்ளை	—	குட்டநாடு.
3. தந்தை	—	அச்சன்	—	குடநாடு.
4. வஞ்ச(க)ர்	—	கைவர்	—	கற்காநாடு.
5. தோட்டம்	—	கொழார்	—	வேணாடு.

6. சிமகுளம் — பாழி — பூழிநாடு.
 7. வயல் — செம் — அருவாநாடு
 8. புளி — எகின் — அருவாவடதலை
 9. தோழி — இகுளை — சீதாநாடு.
 10. நீர் — வெள்ளம் — மலாடு.
 11. மாமரம் — கொக்கு — தூளுவநாடு.
 12. சொல்லுதல்—செப்புதல் — தெலுங்கு.
 13. அய்யோ — அத்தோ — சிங்களம்.

சூ. செகதமிழ் நிலநரசோ பன்னிரு நிலத்தினுட
 ஒன்பதிற றிரண்டினிற் றபிழொழி நீலத்தினுட
 தங்குறிப் பினவே திசைச் சொ லென்ப. 176.

[ஸடசொல்]

ஈ. 15. ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்
 தினாலும், ஆரியத்திற்கே உரிய நெறப்பெழுத்துத்திரிசு
 எழுத்தினாலும், இவ்விரண்டினாலும் வழங்குவன வட
 சொல்லாம்.

உ-ம். காரணம்—பொதுவெழுத்து.

ககி —சிறப்பெழுத்து. (ஸ-வி.)

அரன் —ஈரெழுத்து. (ஹ.)

சூ-ம. பொதுவெழுத் தானுந் சிறப்பெழுத் தானும்
 ஈரெழுத் தானும் இவைவன வடசொல். 177.

[பெயர்க்கொல்.]

16. இடுகுறிப்பொது, இடுகுறிச்சிறப்பு; கார
 ணப்பொது, காரணச்சிறப்பு; காரணவிடுகுறி; வினை

யாலனையும் பெயர் என அறுவகையினவாய், வேற்
றுமை சார்தறகிடத்தனவாய், இருதினை ஐம்பால் மூ
விடத்துள் ஒன்றனை யேற்றுவுருவன் பெயர்ச்சொற்
களும். வினையாலனையும்பெயர் ஒன்றுக்குங் கால
முண்டு.

வினா முறை வேறுபாடு மட்டுமேயே தவிர, மாறுபட்டும் வினா
பாணியும் பெயராம்

(வரலாறு.)

- 1 காரணம் பற்றாது வழங்குவது இடுகுறிப்பெயராம்.
(பகாப்பதமாயிநக்கீம்.)

மரம்-எல்லாமாதையுங் குறிததலால் இயிசுநிப் பொதுவாம்.

பனை—ஒருவகையைக் குறித்தலாற் சிறப்பாம்.

2. காரணமபற்றி வழங்குவது காரணப்பெயராகி.
(பதபதமாரிநகீதம்.)

அண்ணா-அணியப்படுகிங் காரணத்தால் எல்லா ஆபரணத்
தையும் குறித்ததால் காரணப்போதுவாம்.

முடி-முடியில் (தலையில்) கவிக்கப்படும் ஒரு அணியைக் குறித்தலால் காரணச்சிறப்பாம்.

3. காணாமாயும் இடுகுறியாயும் வழங்குவது காரண இடுகுறியாம்.

அநீதனை-காரணக்கருமபொழுது அழகியதன்மை
யை உடைய பல்வகையும், காரணக்கருதாதபொழுது
பிழாமையையும், அழிப்பும்காரணக்கருதிய பொழுது
நீலிப் முனைப்பனவு மன்றமும், காரணக்கருதாத பொழுது
தாமதமையுங் குறித்தவகை, காரண இருதியினை
அம்பு-ஐயம்; அம்-ஐயமில்லாத.

4. நடந்தான்—நடந்தானை: உருபையேற்ற வினையாலணையும்பெயர்.

நடத்தவன்: சொன்மாற்றப்பட்ட வினையாலணையும் பெயர்.

அன்றியும் இடுகுறிமரபு, காரணக்குறிமரபு, இடுகுறியாக்கம், காரணக்குறியாக்கம் என நால்வகைப்பெயராய்க் கூறுவதும் உண்டு.

உ-ம். மரம், பனை—இடுகுறிமரபு.

அவன், அவள், விலங்கு, பறவை-காரணக்குறிமரபு.

“பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறிபறக்குங் கானலிலே
யென்பேதை செல்லற் கியைத்தனளே—மின்போலு
மானவேன் முட்டைக்கு மாறாய் தெவ்வர்போங்
கானவேல் *முட்டைக்குங் காடு.”

என்றதில் லுமான் பெயரை முட்டை என்றது இடுகுறியாக்கம். (*முன் + ஈத்க்கும்.)

பொன்னான், பூணன்-காரணக்குறியாக்கம்.

நடத்தவனை, நடத்தோனை-வினையாலணையும் காரணக்குறியாக்கம்.

மாபெண்பது தொன்றதொட்டு வருவதாம். ஆக்கம் என்பது ஒருமால் இடைவினே ஆசைப்பட்டு வருவதாம்.

சூ-ம். இடுகுறி காரணப் பெயர்ப்பொதுச் சிறப்பின.

சூ-ம். இடுகுறி காரண மாபோ டாக்கங்
தொடர்ந்து தொழிலல காலங் தோற்று
வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைபாஸிடத்தொன
தேற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே. 173.

[தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கைப் பெயர்கள்.]

17. தன்மைப்பெயர்—யான், நான்; யாம், நாம் என்பனவாம்; முன்னிலைப்பெயர்—நீ; எல்லீர், நீவிர், நீவிர, நீர் என்பனவாம்; இவ்வொன்பதும் அல்லாதவை படர்க்கைக்குரியவாம்; (எல்லாம் என்ற ஒன்றும் மூவிடத்திற்கும் உரியதாம்.)

N. B. ஏடா, ஏடி என்றவை-முன்னிலைகுறித்த தோழன், தோழிக்குவரும் பெயர்களாம். அவை இக்காலத்து, அடா, அடி என வழங்குகின்றன.

கு-ம். தன்மை யானான் யானா முன்னிலை

எல்லீர் நீவிர் நீவிர நீர்நீ

அல்லன படர்க்கை எல்லா மெனல்பொது.()

[தொழிற்பெயர்க்கும் வினையாலணையும்பெயர்க்கும்

[இடங்கூறல்.]

18. தொழிற்பெயர் படர்க்கைக்கும், வினையாலணையும்பெயர் மூவிடத்திற்கும் உரியன.

தொழிற்பெயர் செய்கையை உணர்த்தும்; வினையாலணையும் பெயர் பொருளை உணர்த்தும். வினையாலணையும்பெயரைத் தொழிற்பெயரெனக்கூறுவது மூன்றோர்வழக்கு.

உ-ம். யான் உணவல்; நீஉணவல்; அவன் உணவல்-தொழிற்பெயர்; உண்டேனை; உண்டாடிய; உண்டானை-வினையாலணையும்பெயர்.

கு-ம். வினையின் பெயரே படர்க்கை வினையா

லணையும் பெயரே யான் உணவல்.

[பொதுப்பேயர்.]

19. தான், யான், நான், நீ என்னும் நான்கும் இருதினை முக்கற்று ஒருமைப்பெயராம்; தாம், பாம், நாம், ஏலாம் எல்லீர், நீயிர், நீர், நீயீர் என்னும் எட்டும் இருதினையிருக்கற்றுப் பன்மைப் பெயராம்.

(முக்கற்ற—ஆன், பெண், ஒன்ற.) (இருக்கற்ற—பலர், பல.)

சூ-ம். தான்யா னுனீ யொருமை பன்மைதாம்
யாநா மெலாமெலீர் நீயிர்நீர் நீயீர். 181.

20. ஒன்று என்னும் எண்ணால் ஒருவன் ஒருத்தி என வருவனவன்றி இரண்டு முதலாகிய எண்களால் பெயர்கள் வராவாம்.

சூ-ம். ஒருவ நெருத்திப் பெயர்மே லெண்ணில.()

21. ஒருவர் என வழங்குஞ்சொல் உயர்தினை ஆண்பால் பெண்பால் இரண்டிற்கும் பொதுவாய்ப் பலர்பால் வினையைக்கொண்டு முடியும்.

உ-ம். ஆடவருள் ஒருவர் அறத்தின்வழி நீற்பார்;
பெண்டிருள் ஒருவர் சொழுகன்வழி நீற்பார்.

சூ-ம். ஒருவ ரென்ப துயரிரு பார்த்துய்ப்
பன்மை வினைகொளும் பங்கிற் றென்ப. 183.

[ஆகுபெயர்.]

22. ஒருபொருளின் இயற்பெயரானது அப் பொருளுக்குச் சம்பந்தமாகிய பிரிதொரு பொருளுக்குத் தொன்மைதொட்டி வழங்கிவருவது ஆகுபெயராம்;

அது-பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், நாலவகையளவை, சொல், தாளி, கருவி, காரியம், கருத்தன், உவமைமுதலியவைகளின் காரணமாக வரும். ஆகுபெயர்க்கு வடமொழியில் இலக்கண என்று பெயர். (இலக்கண—லக்ஷண.)

உ-ம். 1. தாமரை போன்ற பாதம்:—தாமரை என்ற முதலின் பெயர் சினையாகிய மலருக்கு வந்தமையால் முதலாசு பெயராம் or பொருளாசுபெயராம்.

2. ஊர்வந்தது:—ஊர் என்ற இடத்தின்பெயர், இடத்திலுள்ள ஜனத்திற்கு வந்தமையால் இடவாசு பெயராம் or தானவாசுபெயராம்.

3. கார் அறுத்தது:—கார்என்ற காலத்தின்பெயர், அக்காலத்து விளையும் பயிர்க்கு வந்தமையால் காலவாசுபெயராம்.

4. வெற்றிலை கட்டான்:—வெற்றிலை பெயர் சினையின் பெயர், அதனை உடைய கொடியாகிய முதலுக்கு வந்தமையால் சினையாசுபெயராம்.

5. நீலம் குடிஞன்:—நீலம் என்ற நிறத்தின்பெயர், அந்நிறத்தை உடைய டுக்குவந்தமையால் குணவாசுபெயராம் or பண்பாசுபெயராம்.

6. வற்றலுண்டான்:—வற்றல் என்ற தொழிலின்பெயர், அத்தொழிலை அடைந்த பொருளுக்கு வந்தமையால் தொழிலாசுபெயராம்.

7. காலாலேகடத்தான்:—கால் என்ற எண்ண லளவைப் பெயர், அவ்வுளவைக்கொண்ட உறுப்பிற்கு வந்த மையால் எண்ணலளவை யாகுபெயராம்.
 8. விதைத்தான்:—வீசை என்ற நிறைப்பெயர், அவ்வுளவைக்கொண்ட பொருளுக்கு வந்தமையால் நிறுத்தலளவை யாகுபெயராம்.
 9. நாழி உடைத்தது:—நாழி என்ற முகத்தலளவைப் பெயர், மொண்டு அளக்கிரகருவிக்கு வந்தமையால் முகத்தலளவை யாகுபெயராம்.
 10. முழம் தத்தான்:—முழம் என்ற நீட்டலளவைப் பெயர், அவ்வுளவைக்கொண்ட பொருளுக்கு வந்த மையால் நீட்டலளவை யாகுபெயராம்.
 11. உரைசெய்தான்:—உரை என்ற சொல்லின் பெயர், அதன் பொருளுக்கு வந்தமையால் சொல்லாகுபெயராம்.
 12. விளக்கு முரிந்தது:—விளக்கு என்ற கூடரின் பெயர் அதற்கு இடமான தகழிக்கு வந்தமையால் தகழியாகு பெயராம்.
- தானி=தானத்தினுள்ள பொருள், தகழி—தகழி=அகல்.
13. திருவாரியமொழி படித்தான்:—மொழி என்ற கருவியின்பெயர், அதனொளிய தாலுக்குவந்தமையால் கருவியாகு பெயராம். கருவி=காரணம்: காரணத்தின் பெயர். காரியத்திற்கு வருவது காரணவாகு பெயராம்.

14. அலங்காரம் படித்தான்:—அலங்காரம் என்றகாரியத்தின் பெயர், அதையறிவித்தற்குக் காரணமாகிய தூலுக்கு வந்தமையால் காரியவாகு பெயராம்: காரியத்தின் பெயர் காரணத்திற்கு வருவது காரியவாகுபெயராம்.
15. கிருவள்ளுவர் படித்தான்:—கிருவள்ளுவர் என்ற கருத்தாவின் பெயர் அவரால் இயற்றப்பட்ட தூலுக்கு வந்தமையால் கருத்தாவாகுபெயராம்: செய்தவன் பெயர் அவனால் செய்யப்பட்ட தூலுக்கு வருவது கருத்தாவாகு பெயராம்.
16. பாவை வந்தான்:—பாவை என்ற உபமானத்தின் பெயர் அதுபோன்ற உபமேயமாகிய பெண்ணுக்கு வந்தமையால் உவமையாகுபெயராம்: உபமானத்தின் பெயர் உபமேயத்திற்கு வருவது உவமையாகு பெயர்.

இவ்வாகுபெயர் இருமடியாகுபெயர், மும்மடியாகுபெயர் அடைபடுத்தவாகு பெயரெனவும் வரும்.

உ-ம். புளி முனைத்தற என்றதில், புளி என்ற குணத்தின் பெயர் பழநாதிற்காய், பழத்தின்பெயர் மாத்திற்கு ஆனமையால் இருமடியாகு பெயராம்.

கார் அறத்தது என்றதில், கார் என்ற காரியநிறத்தின் பெயர், அங்கிறத்தை உடைய மோத்திற்காய், மோத்தின் பெயர் காலத்திற்காய், காலத்தின் பெயர் அலத்தில்தீயும் பயிடுக்கு ஆனமையால் மும்மடியாகு பெயராம்.

வேற்றிலை கட்டான்:—* வேறுமை என்ற அடைமொழியையடுத்த ஆகுபெயராம்.

இவ்வாகுபெயர் விட்டவாகுபெயர் விடாதவாகுபெயர் எனவும் பெயர்பெறும்.

உ-ம். ஊர்வந்தது என்னுமிடத்து-ஊர் என்பது, இடமாகிய தன்பொருளைவிட்டுத் தன்னிடத்தன்ன மனிதரை உணர்த்தலால் விட்ட ஆகுபெயராம்.

புளிதின்னான் என்னுமிடத்து-புளியாகியசுவையானது தன்பொருளை விடாதுநின்ற, தன்பொருளின் வேறல்வாதபொருளே உணர்த்தலால் விடாத ஆகுபெயராம்.

N. B. *மற்றைய ஒவ்வொரு இலக்கும் *அடைமொழி உண்டு என்பதையும், இவ்வினைக்கு அடைமொழி இல்லை என்பதையும் உணர்த்தற்கு, வேறுமை என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ஆகுபெயர் ஒருமொழியினதாகித் தொன்றுதொட்டு வருவது; அடைமொழித்தொகை இருமொழியினதாகிச் செய்யுள் செய்யவர் தம் மொழியினாலேனும் பிறர்மொழியினாலேனும் கூறுவதாம்.

(* புளியிலை, அரவிலை-இஃ.)

சூ-ம். பொருண்முத லாரோ டளவைசொற் றுணி கருவி காரியங் கருத்த னாதிபுள் ஒன்றன் பெயரா னதற்கியை நினைதத் தொன்முறை யுரைப்பன வாரு பெயரே. ()

[வேற்றுமை.]

23. பெயர்கட்கு இறுதியாய் அப்பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமைப்படுத்துவன வேற்றுமைபாடம்; அவ்வேற்றுமைகள் எட்டாம்.

சூ எர்கு மெவ்வகைப பெயர்க்குமீ ரூய்ப்பொருள்
வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை. ()

[வேற்றுமையின் பெயரும் முறையும்.]

24. எட்டே வேற்றுமை என்றவற்றின் பெய
ரும் முறையும் என்னையெனில்—பெயர், ஐ, ஆல், கு,
இன், அது, கண், விளி என்றவைபாம்.

சூ. ம. பெயரே ஐ.ஆல் குஇன் அதுகண்
விளிமென ரூகு மவற்றின் பெயர்முறை. ()

[உருபு ஏலப்பெயர்கள்.]

25. நீயிர், நீவிர், நான் என்ற மூன்றும் எழுவாய்
வேற்றுமை ஒன்றற்கே வரும்.

சூ-ம. நீயிர நீவிர்நா நெழுவா யலபெறா. 187.

[பெயர் வேற்றுமை.]

26. எட்டு வேற்றுமையுள் முதல்வேற்றுமை
யின் உருபாவது திரிபில்லாத பெயரேயாம். அதன்
பொருளாவது வினையையும், பெயரையும், வினாவ
யுங்கொள்ள வருவதாம். அத்திரிபில்லாத பெயரை
வேற்றுமை என்றது—தானே தன்பொருளை வினை
முதற் பொருளாய் வேறுபடுத்துதலாலேயாம். எழு
வாய், வினைமுதல், கருத்தா, செய்பவன் என்பன
ஒருபொருட் சொற்கள்

சு-ம். சாத்தன் வந்தான்—தெரிநிலைவினை.

ஆவள பெரியன்—குறிப்புவினை.

அது குதிரை —பெயர்.

அவன்யார் —வினா.

வினா முதற் பொருளாவது தொழிலில் சதந்தரமுடைய பொருளாம்; சாத்தன் வந்தான் என்றதில், சாத்தன் வருகைத் தொழிலிற் சதந்தரமுடையவன்.

எழுவாய்ச்சொல்லுருபுசன்—ஆனவன், ஆயின்றவன், ஆவான்; என்பவன் முதலிய ஐம்பாற் சொற்களுபாம்.

உருபு இல்லாதிருக்கச் சொல்லுருபு கூறியது உடமொழி வழக்கம்.

K. B. குறிப்பங்களைமுற்றும் பார்த்துக் பெயர்ப்பயனிலையும் சொல்லாவில் பெயர்ப்பு ? காலத்தைக்குறிப்பாக அல்லவோ கொள்ளவல்லாம்; பெயர் என்னையெனில், பெயர்ப்பருபத்தைக் குறிப்பங்களைமுற்றும் பயனிலை என்றும், பகாப்பதத்தைப் பெயர்ப்பயனிலை யென்றுக்கொள்க.

சு-ம். எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே

வினைபெயர் வினாக்கொள வதன்பய னிலையே,

[இரண்டாம்வேற்றுமை.]

27. இரண்டாம் வேற்றுமையின் உருபு ஐ, அன்பொருள் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், நீத்தல், ஒத்தல், உடைமை முதலியனவாம்.

உ-ம். குடத்தை வளைந்தான்—ஆத்தல்.
 கோட்டையை இடித்தான்—அழித்தல்.
 ஊரையடைந்தான்—அடைதல்.
 மனேவியைத் துறந்தான்—துறத்தல்.
 புலியை நிகர்த்தான்—ஒப்பு.
 பொன்னையுடையான்—உடைமை.

அன்றியும் கருத்தினைச் செய்வது, கருத்தோடு செய்வது என இருவகை உண்டு.

உ-ம். நெல்லையும் பதரையும் விலைக்கு வாங்கினான்—கருத் தினைச் செய்வது;

கொல்லையும் பதரையும் விற்கான்—கருத்தோடு செய்வது.

செயப்படு பொருளாவது கருத்தாவினது தொழிலின் பயனை அடைவது. செயப்படுபொருள்-செய்பொருள்-கருமம்-காரியம் என்பன ஒருபொருட்டுசொற்கள். குடத்தை வளைந்தான் என்புழி, மண்கூட்டுகை திரிகை சுழற்றுமை முதலியவை வளைமுதலினதுதொழில்; குடம்தோன்றுதல்-அத்தொழிலின் பயன்; அப்பயனை உறுவது குடமாதலால் குடம் செயப்படு பொருளாம்.

ஆக்கல்=மூன் இல்லாததை உண்டாக்குதல்.

அழித்தல்=மூன் உண்டதைச் சிதைத்தல்.

அடைதல்=இரண்டும் இன்றித் தொழிற்பயனை அடைய நிற்பல்.

N. B வேற்றுமை, கொண்டுமூடியும் சொல்லினது பொருளை அறிந்த, பொருள் கூறுக.

சூ-ம். இரண்டா வதனுரு பையே யதன்பொருள்
 ஆக்க லழித்த லடைத லீத்தல்
 ஒத்த லுடைமை யாதி யாகும்.

[மூன்றாம் வேற்றுமை.]

28. மூன்றாம் வேற்றுமையின் உருபு முன் கூறிய ஆல் அன்றி ஆன், ஒடு, ஒடுவுமாம்; அவற்றின பொருள்கள்—கருவி, கருத்தா, உடனிகழ்ச்சியாம். கருவி—முதற்கருவியும், துணைக்கருவியும்; கருத்தா—ஏவுதற்கருத்தாவும் இயற்றாதற்கருத்தாவும்; உடனிகழ்ச்சி—தலைமையுடனிகழ்ச்சியும், தலைமையில உடனிகழ்ச்சியும் என இவ்விருவகையாம்.

உடன்—கிழ்ச்சி யெனினும், ஒருவினையெனினும், கூடுவெனினும் ஒக்கும்,

உ-ம். 1. வானால்-வான் படைவனை வெட்டினான்-கருவி, கருவியாவது-கருத்தாவின் தொழிலுக்கு உதவியாயிருப்பது; வானாற் படைவனை வெட்டினான் என நதில்-வெட்டுதல் கருத்தானது தொழில்; அவ வெட்டுதலுக்கு உதவி வான்.

2. மண்ணுற் குடத்தை வனைந்தான்—முதற்கருவி. முதற்கருவியாவது—செயப்படுபொருள் தோன்றி அழியும்வரையில் உடனிருப்பது; குடம் செயப்படுபொருள், மண் உடனிருப்பது.

3. திரிகையாற் குடத்தை வனைந்தான்—துணைக்கருவி; துணைக்கருவியாவது செயப்படுபொருள் தோன்றும் அளவும் துணையாயிருப்பது.

4. அரசனாலாகிய கோயில்—ஏவுதற்கருத்தா; ஏவுதற்கருத்தாவாவது அங்ஙியற்றும் வினைமுதலினைத் தொழிலையுண்டாக்குத் தொழிலை உடையது.

5. தன்னாலாகிய கோயில்—இயற்றாதற்கருத்தா; இயற்றும் வினைமுதலாவது கருவியைத்தொழிற்படுத்தி வது; எழுவாய்கேற்றமையில் வரும் வினைமுதலானது தன் விருதிவினையினாலே முடியும்; மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும் வினைமுதல் செயப்படு பொருள் விருதிவினையினாலே முடியும்.
6. மன்னனோடு மன்னன் வந்தான்—உடனிகழ்ச்சி; உடனிகழ்ச்சிப் பொருளாவது—வினையொன்றிமுடியும் பொருளின்றொழுங்கைத் தன்னிடத்தும் உடனிகழ்வதாகவடைய பொருளாம்.
7. மன்னனோடு—னோடு மகதிரிவந்தான்—நலைமையுடனிகழ்ச்சி; தலைமையுடனிகழ்ச்சியாவது வினையொன்றிமுடியும் பொருளின் உயர்வையுடையது.
8. மன்கிரியோடு மன்னன் வந்தான்—தலைமையில் உடனிகழ்ச்சி; தலைமையில் உடனிகழ்ச்சியாவது—வினையொன்றிமுடியும்பொருளின் இதிகையுடையது.

அருகி இவ்வுடனிகழ்ச்சியானது—வேறுவினை உடனிகழ்ச்சிப் பொருள், வினையிற் பொருள், கலப்புதற்பொருள், ஒப்புப்பொருள், ஒப்பொலப்புப்பொருள், ஒற்றுமைப்பொருள், அடைமொழிப் பொருள் எனவும் வரும்.

உ-ம். தொடியோடு தொல்கயின் வாடியதோன்—தொடியெழுந்தல்; கயின் வாடுதலாகிய வேறுவினைப்பொருள். மலைப்பொருள் பொருதமால் பாண்டி—மலைக்குப்பொருதல் இங்கு, வினையில் பொருள்; பாண்டிதேன்கலைத் தற்று—கலப்புதற்பொருள்; மதியொடு ஒக்கும் முகம்—ஒப்புப்பொருள்; கிலக்கொடு மச்சனியார்—விவரிற், ஒப்பொலப்புப் பொருள், எழுத்தொடு புணர்த்தொல்க—எழுத்த, தொல்கொடு ஒற்றுமையுடையதாகலால், எழுத்த—ஒற்றுமைப்பொருள். கோபத்தொடு வந்தான்—வந்தவதற்கு விசேடனாம் கோபமாதலால்—கோபம் அடைமொழிப்பொருள்.

பெரும்பாலும் ஆல், ஆன் உருபிற்குக்கருவியும், கருத்தா
யும்; ஒடு, ஒய் உருபிற்கு உடனிகழ்ச்சியும் பொருளாகவரும்.

ஆல், ஆன் உருபிற்குக் கொண்டு என்பதும், ஒடு, ஒய்
உருபிற்கு உடன் என்பதும் சொல்லுருபுகளாக வரும்.

சூ-ம். மூன்றா வதனுந் பாலா னோடொடு
கருவி கருத்தா வுடனிகழ் வதன்பொருள். ()

[நான்காம் வேற்றுமை.]

29. நான்காம் வேற்றுமையின் உருபு று ஒன்
றுமேயாம்; இதன் பொருள்-கோடல், பகை, கேர்ச்சி,
தகுதி, அதுவாதல், பொருட்டு, முறை முதலியன
வாம்.

உ-ம். 1. இரவலர்க்குப் பொன்னைக்கொடுத்தான்-கோடல்;
கோடற் பொருளாவது கொடுத்தற்றொழிலின் செயப்
படுபொருளைத் தனக்கு உரியதாக்கிக் கொன்னுதலை
யுடைய பொருளாம். கோடல், கோனி எய்யபன ஒரு
பொருட்டுச்சொற்கள்.

2. பாம்புக்குப் பகை கருடன்—பகைதொடர் பொ
ருள்; பகை தொடர்பொருளாவது ஒருபொருளி
னிடத்துள்ள பகை தொடர்த்தற்கு இடமாகிய
பொருளாம்.

3. சாத்தனுக்குச் சிறகைக் கொற்றன்-நட்புத்தொடர்
பொருள் or கேர்ச்சி; நட்புத்தொடர்பொருளாவ
து ஒருபொருளினிடத்துள்ள நட்புத்தொடர்த்தற்கு
இடமாகிய பொருளாம்.

4. அரசாகது உரித்து அருங்கலம்-குதியுடன்பொருள்: கருதியுடன்பொருளாகத் தன்னேடு பொருத்ததற்குத் தருதீயாகிய பொருளையுடைய பொருளாம்.

5. குண்டலத்திற்றுப் பொன்-முதற்காரணகாரியம் ஓ அதவாதல், முதற்காரணகாரியப் பொருளாவது முதற்காரணத்தாலாகும் பொருளாம்.

இதை வேறு வேற்றுமைபாய் மாற்றவேண்டிமாறாது, மண்ணுலாகிய குண்டலத்திற்றுப் பொன்னுலாகிய குண்டலம் எனல் வேண்டும்.

6. கூலிக்குவேலை-நிமித்தகாரணகாரியம் ஓ பொருட்டி, நிமித்தகாரணகாரியப் பொருளாவது நிமித்தகாரணத்தாலாகும் பொருளாம்.

7. சாததனுக்கு மகன் கொற்றன்-முறைக்கிடைபொருள், முறைக்கியை பொருளாவது பிறப்பினால் ஒருபொருளின் முறைக்குத் தான் இயைந்து நிற்றும் பொருளாம்.

நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபுள்—பொருட்டு, நிமித்தம், ஆக என்பனவாம்; ஆக என்பது நவ்வைப்பெற்றவரும.

உ-ம். கூழின் பொருட்டு வேலைசெய்தான்.

கூலியினிமித்தம் வேலைசெய்தான்

கூலிக்காக வேலைசெய்தான்.

சூ-ம். நான்கா வதற்குரு பாகுங் குவ்வே

கொடைபகை நேர்ச்சி தகவது வாதல்

பொருட்டுமுறையாகிய நிதந்தெனல் பொருளை.

[ஐந்தாம் வேற்றுமை.]

30. இன்னும், இவ்வும் ஐந்தாம் வேற்றுமை யின் உருபாம்; அவற்றின் பொருள்களாவன--நீக்கல், ஒப்பு, எல்லை, ஏதுவாம்.

உ-ம். 1. மலையின் வீழ் அருவி—நீக்கல்; நீக்கப்பொருளாவது — பிரிவை உண்டாக்குத் தொழிலின்றிப் பிரிவை மாத்திரம் தன்னிடத்துடைய பொருளாம்.

2. காக்கை-யிற் (கையப்போல்)கரிது எனப் பழம்—
ஒப்பு; கரிது—வினை (37-b.)

யைக்காட்டிலும் (பார்க்கிலும்)

கரிது எனப் பழம்—எல்லை; கரிது-பெயர் (37-a)

ஒப்புப் பொருளாவது உபமேயப் பொருளிலும் தன்னிலும் இருக்கின்ற பொதுத்தன்மையால் உவமானமாகும் பொருளாம். (பொதுத்தன்மை-கருமை.)

3. மதுரையின் வடக்குச் சிதம்பரம்-எல்லை; எல்லைப் பொருளாவது அறியப்படாத திசையளவு, வழியளவு, கால அளவு, பண்பு முதலியவற்றைக் குறிப்பித்தற்கு எல்லையாக கிற்கும் பொருளாம்.

4. கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்—ஏது; ஏதுப்பொருளாவது ஒரு பொருளின் பெருமை முதலியவற்றிற்கு ஏதுவாகும் பொருளாம்.

நீக்கப்பொருளிலும் எல்லைப்பொருளிலும், இன் இல் உருபுகளின்மேல், நின்று இருத்து என்பவை-உம் பெற்றும் பெறுதும் சொவ்ந்துருபுகளாகவரும்.

உ-ம். ஊரின்னும் போயினான்—ஊரின்னும் போயினான்.
ஊரிலிருந்தும் போயினான்—ஊரிலிருந்து போயினான்.

காட்டிலும், பார்க்கிலும் என்றவை-எல்லைப்பொருளில்,
சொல்லுருபுகளாக வரும். (உதாரணம். 2.)

சூ-ம். ஐந்தா வதனுரு பில்லு மின்னும்
நீங்கலொப் பெல்லை யேதுப் பொருளே. ()

[ஆறாம் வேற்றுமை.]

31. ஆறாம் வேற்றுமையின் உருபு அது, ஆது, அ என்பனவாம்; அதுவும், ஆதுவும் அஃறிணை ஒருமைப் பெயரைக்கொண்டு முடியும்; அகரம் பன்மைப் பெயரைக்கொண்டு முடியும்; அவற்றின் பொருள்களாவன—குணமுந் தொழிலுமாகிய பன்மும், கிணயும், ஒருபொருட் கூட்டமும், பலபொருட் கூட்டமும், ஒன்று திரிந்து ஒன்றானதும் (திரிபிதாக்கம்) ஆகிய ஐந்து தற்கிழமைப்பொருளும்; பொருள், இடம், காலம் என்ற மூன்று பிரிதின்கிழமைப்பொருள்களுமாம்.

தற்கிழமை—தன்னின் வேறுகாத பொருளினது உரிமை.

பிரிதின்கிழமை—வேறுகிய பொருளினது உரிமை.

- உ-ம் 1. சாத்தனது கருமை—குணம். } பண்புத்
சாத்தனது வரவு —தொழில். } தற்கிழமை.
சாத்தனது கை —உறுப்புத்தற்கிழமை.
2. மாத்தனது தொகுதி—ஒன்றன் கூட்டத்தற்கிழமை.
3. படைகளது தொகுதி—பலவின் கூட்டத்தற்கிழமை.
4. கெல்லினது பொரி—திரியின் ஆக்கத்தற்கிழமை.
5. மாலது சக்கரம் —பொருட்பிரிவின்கிழமை.
6. மாலது மூலம் —இடப்பிரிவின்கிழமை.
7. மாலது வேலில் —காலப்பிரிவின்கிழமை.
தனது கை —ஆது; தன்னைக்கன்—து.

குறிப்புப் பெயரெச்சமாக வரும் உடைய என்பதைச் சொல்லுந்
பாகக் கூறுவதும் உண்டு.

உ-ம் முருகனுடைய குறிஞ்சி.

ஒற்றைமைப்பொருள் எண்ணம் ஒன்று உண்டு.

உ-ம். இராகுவினது தலை; எனதுயிர்;

இராகுவே தலையாதலாலும், என் என்பதற்கு விய்யம் உய்ரோ யாத
லாலும் ஒற்றைமைப் பொருளாயின.

இவ்வேற்றைமைக்குக் குறையெனவும் பெயர், மேலே கூறப் பட்டுள்ள
பொருள்களால் உருபு கொணர்முடியுஞ் சொல் அந்நினைச் சொல்லென அறிக.

சூ-ம. ஆற நொருமைக் கதுவு மாதுவும்
பன்மைக் கவ்வு முருபாம் பண்புறுப்
பொன்றன் கூட்டம் பலவி னீட்டம்
திரிபி னுக்க மாந்தற் கிழமையும்
பிறிதின கிழமையும் பேணுதல் பொருளே.()

[ஏழாம் வேற்றுமை.]

32. ஏழாம் வேற்றுமையின் உருபுகள் மேற் கூறிய கண் அலலாமல்—கால், கடை, இடை, தலை, வாய், திசை, வயின், முன், சார், வலம், இடம், மேல், கீழ், புடை முதலியனவாம்.

இவற்றின் பொருள்கள் — தம்மை யேற்ற பெயர்ப்பொருளாகிய பொருளரதியாறும் மேற்கூறிய இருகிழமைப் பொருட்கும் இடமாகி நிற்கலாம்.

உதாரணம்.

1. மணியின்கண் இருக்கின்றது ஒளி	—த.	} பொ-இடம்.
பனையின்கண் வாழ்கின்றது அன்றில்—பி.	—பி.	
2. ஊரின்கண் இருக்கும் இல்லம்	—த.	} இ-இடம்.
ஆகாயத்தின்கட் பறவை	—பி.	
3. காளின்கண் காழிசை	—த.	} கா-இடம்.
வேணிற்கட் பாதிரி பூக்கும்	—பி.	
4. கையின்கண் உள்ளது விரல்	—த.	} கை-இடம்.
கிரலின்கண் உள்ளது மோதிரம்	—பி.	
5. சிறப்பின்கண் உள்ளது அழகு	—த.	} ச-இடம்.
இளமையிற்கட் செவ்வம்	—பி.	
6. சூடற்கண் உள்ளது அபிசயம்	—த.	} சூ-இடம்.
சூட்டத்தின்கட் பாட்டு	—பி.	

அத்தில் ஒருவரைப் பறவை.

இவ்வுருபுகள் இணைத்துவரின் முன்னையது பெயராய்.

உ-ம், தலைக்—கட்ட சென்றான் இடைக்—கண் முரித்தார்.

இணைத்துவரலன்றி, உருப-பெயருக்குமுன் வருவதும் உண்டு.

உ-ம், உன்—நா. பி—கண், சீழ்—நீர், இவ்வாறு வருதல் இலக்கணப்போகிபின் அடங்கும்.

ரு-ம் ருட னுருபுகண் ணாதி யாகும்

பொருண்முத லாது மோரிரு கிழமையின்

இடனாய் நின்ற விதன்பொரு ளென்ப.

[உருபுகள்.]

ரு-ம். கண்கால் கடையிடை தலைவாய் திசையின்

முன்சார் வலமிட மேல்கீழ் புடைமுதல்

பின்பா டனாதே முழைவழி யுழியுளி

உள்ளகம் புறமில் விடப்பொரு ளுருபே. ()

[எட்டாம் வேற்றுமை.]

33. எட்டாம் வேற்றுமையாகிய ஈனரிக்கு வேறுருபு இல்லையாயினும் அவ்வினியடைந்த பெயரே திரிதல், செடுதல், மிகுதல், இயல்பு, சுற்றயல் திரிதல் முதலியன உருபுகளாம்; இவற்றின் பொருள் இவற்றினை யேற்ற படர்க்கைப் பெயர்ப்பொருளை ஒருவன் தனக்கு எதிர்முகமாக அழைக்கப்படுவதாக வேற்றுமை செய்தலாம்.

உதா. எ-ம்.

அம்மை—அம்மை;	கல்லை—கல்வாய்;	திரிபு.	} இவ்வேற்றுமை
அகன்—அக;	அவன்—அவன்;	கேடு.	
மகன்—மகனே;	தாய்—தாயே;	மிகுதி.	
கம்பி; பெருமான்; தோழி;	அகன்—அகன்;	இயல்பு.	
புலவன்—புலவன்;	மக்கள்—மக்கள்;	அயத்திரிபு—சம்போதனம்.	

N. B. அம்மா என்ற எட்டாம் வேற்றுமை—அம்மா வ
தான் என இக்காலத்து முதல்வேற்றுமையாக வழக்கில் வழக்கு
கொடுத்த.

ஒருமை வினியைச் சம்பந்தி என்றும், பன்மை வினியைச்
சம்போதனம் என்றும் வடமொழியில் கூறவர்.

சூ-ம். எட்ட னுருபே யெய்து பெயர்ந்தின்
நிரிபு குன்றன் மிகுந வியல்பயற
நிரிபு மும்பொருள் படர்க்கை போரைத்
தன்முக மாகத் தானழைப் பதுவே. 195.

[வீனி உத்புக்குப் புறநடை.]

34. அண்மைவினியில் இயல்பும், ஈறழிவும்; சேய்
மைவினியில் அளபும்; புலம்பல்லினியில் ஓவமாகும்.

உ-ம். தம்பி—இயல்பு; அரசு—ஈறழிவு; அண்மைவினி.
மாஅல்—சொருஅர்; அளபு; சேய்மைவினி.
அப்பாஹோ புலம்பல்லினி.

சூ-ம். அண்மையி னியல்புமீ தழிவுஞ் சேய்மைவினின்
அளபும் புலம்பி னோவு மாகும். 196.

[வீனி ளாப் பெயர்கள்.]

35. ன, எ, ர, என்ற ஒற்றுக்களையிதழியில்
உடைய துமன் முதலிய கிளைப்பெயரும், அவன்
முதலிய வினாப்பெயரும், அவன் முதலிய சுட்டுப்
பெயரும், தான், தாம் என்ற பொதுப்பெயரும், பிற
மற்று என்ற இடையடி யாகப்பிறக்கும் பிறன் மற்றை
யான் முதலிய பெயர்களும் வினிகேப்படாவினம்.

சூ-ம். துவ்வொடு வினாச்சுட் மற்ற னளர
வைதுத் தாந்தா னின்னன விளியா. 197.
[உருபு மயக்கம்.]

36. ஒரு வேற்றுமைப்பொருள் மற்றொருவேற்
றுமையாற் கூறப்பட்டதாயினும் பொருள் திரியாவாம்.
உதாரணம்.

“இந்நகர்க்கே வாழ்கின்றோம்”-இந்நகர்க்கண் வாழ்கின்றோம்.
“தவ்வையைச் காட்டிவிடும்”-தவ்வைக்குக் காட்டிவிடும்.
குவ்வைக் கண்ணாகவும், ஐயைக்குவ்வாகவுந் திரிக்க.

சூ-ம். யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்
பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்.()
[வேற்றுமை முடிக்குச் சொல்.]

37. (a) பெரும்பாலும் எல்லைப்பொருட்டாகிய
ஐந்தாம் வேற்றுமையும், ஆறாம் வேற்றுமையும்
பெயரைக்கொண்டு முடியும்.

உ-ம். மதரையின் வடக்குச் சிதம்பரம்—5-வே; எல்லை.
சாத்தனதுகை 6-ம் வேற்றுமை.

(b) ஒழிந்த எழுவாய் முதலிய வேற்றுமை
களெல்லாம் வினையைக்கொண்டு முடியும்.

உ-ம். 1. சாத்தன் வந்தான்; 2. குடத்தை வளைத்தான்;
3. வாளால் வெட்டினான்; 4. சாத்தனுக்குக் கொடுத்தான்;
5. நோயின் நீங்கினான்; 7. அவையின்கண் இருந்தான்; 8. கொற்றுகொன்.

(c) அவற்றுள் காலாகாம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும் வினாவையன்றி வினையொடு பொருந்தும் பெயரையுங்கொண்டு முடியும்.

உ-ம். பிணிக்கு மருந்து—பிணிக்குக் கொடுக்கும் மருந்து.
மணியின்சன் ஒளி—மணியின்சன் இரங்கின்ற ஒளி.

(d) சிறுபான்மை எழுவாயானது பெயரையும், வினாவையுங்கொண்டு முடியும். (பெய—25.)

உ-ம். சாத்தன் அவன்; அவன் யார்.

N. B. இவ்வேற்றுமைப் பெயரையுங்கொண்டு முடியின், காலகம் எனப் பெயர் பெறும்.

கு-ம். எல்லா யின்னு மதுவும் பெயர்கொளும்
அல்ல வினையொரு கான்கே ழிருமையும்
புல்லும்பெரும்பாது மென்மனூர்புலவர். 199.

N. B. இவ்வேற்றுமைப் பெயரின்—தத்தமக்கு உரிய வேற்றுமையை விட்டு, வேறு வேற்றுமையாகும் வரும்.

வரலாறு.

- கு-ம். (1) ஒன்று மூன்றுகூட கடந்து வருபொருள்
வருமே வினாமுத லெனவருத் தனவே.
(2) எல்லா வருபொருள் செயப்படு பெருகெழும்.
(3) ஒன்று மூன்றுகூட கடந்தா தருபொருள்
வருவி வருமொளக் கருதினப் பெரிபொருள்.
(4) எல்லா வருபொருள் கொன் கொன்மொழி.
(5) இவ்வினையின் கனகொடு மெருமே நீதகம்.
(6) கான்வயம் தடுத்த தொழுகுறை கனகும்.
(7) ஒன்று மூன்றுகூட கடந்து வருபொருள்.

பெயரியல் முத்திரை.

2. வீணையியல்.

வேற்றுமை உருபை ஏலாது பொருளின் தொழிலை உணர்த்தித், தெரிநிலையாயேனும் குறிப்பாயேனும் காலத்தை யேற்றுவருவது வினைச் சொல்லாம்.

[தெரிநிலை வினைச்சொல்.]

1. கருத்தா, கருவி, இடம், செயல், காலம், செயப்படுபொருள் என்ற அறுவகைப் பொருளையும் தருவது தெரிநிலை வினைச்சொல்லாம். செயப்படு பொருளுக்குன்றியவினை, ஐந்து பொருளைத்தரும்.

உ-ம். வீணைந்தான் என்புழிக் குயவஞ்சிய செய்பவனும், மன்னஞ்சிய முதற்காரணமும், தண்டசக்கரங்களாகிய துணைக்காரணங்களும், வளைதற்கு ஆதாரமாகிய இடமும், வளைதற்கு முதற்காரணமாகிய செயலும், இறந்த காலமும், குடம் முதலிய செயப்படுபொருளுந் தோன்றுதல் காண்க.

கொடி ஆடிற்று—செயப்படுபொருள் குன்றியவினையாதலால், அது ஒழிந்த ஐந்து பொருளும் தோன்றுதல் காண்க.

பகுதி, வீகுதி, இடைநிலைகளால் முறையே செயலும், செய்பவனும், காலமும் வெளிப்படையாகத் தோன்றும்; வினையை குறிப்பாய்த் தோன்றும்.

சூ-ம். செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலஞ் செய்பொரு ளாதுத் தருவது வினையே. 200.

[குறிப்பு வினைச்சொல்.]

2. பொருளாதி ஆறும் அடிபாகத்தோன்றி கருத்தா முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறனுள் விருதிடால் கருத்தா ஒன்றையுமே விளக்குதல் வினைக்குறிப்புச் சொல்லாம்.

உதாரணம்.

1. குழையன்:—பொருள். 4. கண்ணன்.—சினே.
2. அகத்தன்:—இடம். 5. கரியன்:—ருணம்.
3. ஆதியையான்:—காலம். 6. நடையன்:—தொழில்.

குத்திரம்.

பொருண்முதலாதி ஆறும் அடிபாகத்தோன்றி கருத்தா முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறனுள் விருதிடால் கருத்தா ஒன்றையுமே விளக்குதல் வினைக்குறிப்புச் சொல்லாம்.

[வினைச்சொற்களை வகுத்தல்.]

3. தெரிநிலையாயும் குறிப்பாயும் வரும் வினைச் சொற்கள்—முற்றுவினை, பெயரசொச்சவினை, வினையெச்சவினை என மூவகையினதாகி, திணை பாடிடத்து ஒன்றற்கு உரியவாகியும் பொதுவாகியும் வரும்.

உ-ம். நடத்தான்—தன்வினை; நடத்தினான்—பிறவினை; வெகுத்தான்: பொதுவினை.

உடத்தான்—விதிவினை; உடவான்:—மறைவினை; வெவ்வான்:—பொதுவினை.

உண்டான்:—பெய்வினை; உண்ணப்பட்டான்:—செய் பாட்டுவினை; முதுகை உண்டான்:—பொதுவினை.

எண்ணம்:—பலர் ஒத்ததாங்கு பாங்குக்கும், மிகத் தாமதமாகியதால் இரண்டிற்கும் உரிய முறையே.

தேடியதுதான்; தேடிய சாத்தன்!—பொதுவெச்சம்.

இங்ஙனம் கூறியவண்ணம் வினை ஒர்வொன்றும் தவ்வினை--பிறவினை விதிவினை--மறைவினை, செய்வினை--செயப்பாட்டுவினை என இவ்விநுதலாகையாம்.

சூ-ம் ஆவைதாம்,—

முற்றும் பெயர்வினை செச்சமுறமாய்

ஒன்றற் குரியவும் பொதுவு மாயும். 262.

[முற்றுவினை.]

4. செப்பவன் நடத்திய ஆற்றவும் தெய்த வித்துத் தினை, பால், இடத்துதர்காடும் முற்றுவன்கு தியோடு உடி, பொருட்டுபெயர் நடத்திய ஆற்றவும் கொண்டு முடியது முற்றுவனையாம்.

உதாரணம்.

தெற்குவினை

சூறிப்பு.

1. செய்தால் அவன்:	பெரியன் அவன்:	பெருஞ்.
2. குவிர்த்தது நீலம்:	வலியது நீலம்:	இடம்.
3. வந்தது கார்:	சரியது கார்:	காலம்.
4. குவித்தது கை:	பிறியது கை:	கினை.
5. வந்தது நன்மை:	உள்ளது நன்மை:	குணம்.
6. ஒழித்தது பிறப்பு:	கொடியது பிறப்பு:	தொழில்.

சூத்திரம்.

பொதுவியல் பாறையுக் தோற்றிப் பொருட்பெயர்
முதலறு பெயரால் தேற்பில முற்றே. 203.

[இருதினைப் பொதுவினை.]

5. தன்மைவினைமுற்றும் முன்னிலைவினைமுற்
றும், வியங்கோள்வினைமுற்றும், வேறு-இல்லை-உண்டு
என்ற மூன்று சூழிப்பு வினைமுற்றும், பெயரெச்சங்
களும் வினைபெச்சங்களும் இருதினைக்கும் பொது
வினையாம்.

N. B. வேறு, இல்லை, உண்டு என்ற மூன்றும் பகர்ப்பதம். இல்லை
என்றது இல் என இறு குடிமத்தாருவதம் உண்டு, உண்டு என்
ததை உண்மை+டு எனப்பிரிக்கின் ஒன்றும்பால் படர்க்கை
வினைமுற்றும். (பதவியல்—14. உண்மை=இருத்தல்.) உண்+டு
எனப்பிரிக்கின் தன்மை ஒருமை வினைமுற்றும். (பதவியல்—16.
உண்டு=உண்டென்.) உண்+ட+உ எனப்பிரிக்கின் இறந்தகால
வினைபெச்சமாம். (பதவியல்—14. உண்டு=சாப்பிட்டு.) வேண்டிம்,
தரும், பரிம் என்ற சொற்களும் மூவிடத்திற்கும் உரியனவாம்.

சூ-ம். தன்மை முன்னிலை வியங்கோள் வேறிலை
உண்டெ ரெச்ச மிருதினைப் பொதுவினை. 204.

[பெயரெச்சம்.]

6. தினை, பால், இடத்தைக்காட்டும் முதலறு
விருதிபெழுத குறைச்சொல்லாய், செய்பவன் முத
லிய அறுபெயரையுங் கொண்டுமுடியும்வினை—பெயர்

ரேச்சுமாம்; செய்த, செய்கின்ற, செய்யும் என்றபூர்வம் முறையே முக்காலங்கட்கும் உரிய வாய்பாட்டாம்; தெரிநிலையில் செயலுங் காலமுந்தோன்றும்.

N. B. குறிப்பெச்சத்தில் பகுதி-பெயராலகபால் பொறும். இஃத நிகழின்மையால் காலமுந் தோன்றுவாம். இஃத வினைபெச்சத்திற்குங் கொண்க.

உதாரணம்.

உண்ட—உண்கின்ற—உண்ணும் சாத்தன்:—யினை முதல்.

கலம்:—கருவீ.

வீடு:—நிலம்.

கூண்:—செயல்.

பகல்:—காலம்.

சோறு:—செய்பொருள்.

குறிப்பெச்சம், உன்ன, பெரிட, நல்ல, முகத்த—உளியு.

ஞம். செய்த செய்கின்ற செய்யுமென் பாட்டிற் காலமுந் செயலுந் தோன்றிப் பாலொடு செய்வ தாநி யறுபொருட் பெயரும் எஞ்ச நிற்பது பெயரெச் சம்மே.

ஞம். காலமும் வினைபுத் தோன்றிப்பா டுமுஞது

பெயர் கொள்ளும்மது பெயரெச் சம்மே.

205.

7. செய்யும் என்ற வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சத்தின் இறுதி உயிர்மெய்கெடுதலும், செய்யுளில், அதன் இறுதி உம் உந்து எனத்திரிதலும் ஆம்; அது முற்றாயின், இறுதி உயிரோனும் உயிர்மெய்யேனும் கெட்டு வருதலும் உண்டு.

உதாரணம்.

ஆதும் பொருள்—ஆம்பொருள்,	}	உயிர்மெய் கெட்டது.
வாவும் புரவி —வாம்புரவி,		
பாயும் —பாயந்து,		—உம்—உந்த ஆயிற்ற.
போலும் —போனம்,	}	முற்றில் உயிர் கெட்டது.
மருளும் —மருண்ம்,		
ஆதும் —ஆம்,	}	உயிர்மெய் கெட்டது.
முடியும் —முடிமே,		
உரையும் —உரைமோ,		

சூ-ம். செய்யுமே னெச்சவிற் றுயிர்மெய் சேறலுஞ்
 செய்யுளு ளும்முந் தாகலு முற்றேல்
 உயிரு முயிர்மெய்யு மேகலு முளவே. 206.

[வினையேச்சம்]

8. திணை பால் இடத்தைந்காட்டும் முற்றாக்ருதி
 பெருத குறை சொல்லாய், வினையைக்கொண்டமுடி
 வது வினையெச்சமாம்.

தெரிநிலை.

இறந்தகாலம்.	உண்டி.	}	பேணான்.
நிகழ்காலம்.	உணன்.		
எதிர்காலம்.	உண்ணின்.		
குறிப்பு.	அன்றி.	}	டேனான்.
	இன்றி.		

இக்குறிப்பெச்சம் பண்படிபாகத் தேனானும்.

வினையானது குறைந்துநிற்பது வினையேச்சம்.

சூ-ம். தொழிலுங் காலமுந் தோன்றற் பால்ன்கா
ஒழிவ் திற்பது வினையெச் சமமே. 207.

[வினையெச்ச வாய்பாடுகள்.]

9. இறந்தகால வாய்பாடு—செய்து, செய்தி,
செய்வா, செய்நூ, செய்தேன;

நிகழ்கால வாய்பாடு—செயு;

எதிர்கால வாய்பாடு—செயின், செய்வின, செய்
வினார் என்பனவும்; வான், பான், யாகுத என்ற விசுநி
க்ளை யுடையனவும், இவை போன்ற பிறவுமாகும்.

உ-ம். இறந்தகாலம். நிகழ்காலம். எதிர்காலம்.

1. நடந்துவந்தான்.	1. நடக்கவல்லன்.	1. காதிக்கொன்றோடி.
2. உன்குடிபோனான்.		2. அடிமடத்தான்.
3. பெய்யாக்கொடுக்கும்.		3. உண்ணியார் வருவார்.
4. காணா மகிழ்த்தான்.		4. கொல்லான் சென்றத.
5. உண்ணைப்போனான்.		5. திர்பான் புகுந்தது.
		6. செய்வாக்கு வந்தான்.

N.B. செய் என்ற வாய்பாட்டெச்சம் காரணப்பொருட்டால்
இறந்த காலத்தையும், காரியப்பொருட்டால் எதிர்காலத்தையும்
இடையிலும் அகலாமல் வரும்பொழுது நிகழ்காலத்தையும் உ
ணர்த்தவதால், அதை முக்காலத்திற்கும் பொதுவாகப் வினையெச்
சம் எனக்கூறுவதும் உண்டு. காரணப்பொருட்டில் வரும்பொழுது
செய்து என்றதின் திரிபாகிய செய் என்றும், காரியப்பொருட்டில்
வரும் பொழுது செயின் என்றதின் திரிபாகிய செய் என்றும், வாய்
பாடு கூறுக.

உதாரணம்.

1. மழை பெய்ய செல வினைசெய்து தேர்த்தகாலம். (காரணம்)
2. செல வினைய மழை பெய்தது — ஏதிகாலம். (காரியம்)
3. குரியன் உதீக்கச் சாத்தன வாதான — நிச்சலாட. (நூலாடு மீலலை.)

சூத்திரம்.

செய்து செய்பு செய்வாச செய்யுச்
செய்தனை செயசெய்வா செய்வா செய்வா
வாச பான பாசனை வினைமெச சமபிற
இதெனான் முறுமுக் காலமு முறைதரும. 208.

[வினையெச்சங்களின் முடிபு]

10. மேற்கூறிய செய்து, செய்பு, செய்வா, செய்பு என்ற வான்கும், வான் பான் பாசு என்ற முன்றும், வன்-வினைமுதல் வினையைக்கொண்டு முடியும். இடைநின்ற செய்தனை, செய, செயின், செயிய, செய்வா என்ற ஐந்தும், இவை போன்ற பிற வினையெச்சங்களும்-தன்—வினைமுதல் வினையையும், பிற-வினைமுதல் வினையாக,க்கொண்டு முடியும்.

உதாரணம்.

தான்-நடத்து வந்தான்—உ. கொய்வான் சென்றான்-வான்.
உண்டபு பிழைந்து-பு. அன்பான் புருந்தான்-பான்.
வ்வாக் கழிந்தான்-து. தருபாக்கு வருவான்-பாக்கு.
காணு மறிந்தான்—உ. என்ருவை, வினையுதலின்
வினையுக் கொள்ளு.

தான்-பிறன் உண்டென மகிழ்ந்தான்—என.
 உண்ண வருகிறான் —அ.
 உண்ணின் மகிழ்வான் —இன்.
 உண்ணிய வருவான் —இய.
 உண்ணியர் போவான் —இயர்.

தன்வினைமுதல் வினைமையும் பிறவினைமுதல் வினையையும்
 கொண்டன.

சூ.ம். அவற்றுள்,—

முதவி னான்கு பீற்றின் முன்னும்
 வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவு மேற்கும்பிற.()

[வினையெச்சம் தீர்தல்.]

11. ஒருகால வினையெச்சம் மற்றொருகால
 வினையெச்சமாகத் திரியினும் பொருள் திரியாவாம்.

உ.ம். மழைபெய்த செல் வீணத்தது;
 யான் கொங்கான் பொன் கொடுத்தான்;
 வேறு வினைகொள்ள ஏலாமையின், பெய்ய—கொள்ள
 எனத்திரிக்க. (பெய்தல்-மழை; வினைதல்-கொள்.)(10.)

சூ.ம். சொற்றிரி யினும்பொரு டிரியா வினைக்குறை.

[பாற்பொதுவினை]

12. வினாப்பொருளைத்தரும் யார் என்னும் வினைக்
 குறிப்பு முற்று, உயர்தினை முப்பாலுக்கும் உரிய
 பொதுவினையாம்.

உ-ம். அவன், அவள், அவர்—யார்.

என யார், ஈ யார் என ஆற்றினைவிருபாலிதம் (புதியன புருத லாய) வருதல் இக்கால வழக்கம். ஆர் என மருவியும் உதும்.

சூ-ம். யாரென் வினாவனைக் குறிப்புயர் முப்பால் ()

13. வினாப்பொருளைத்தரும் அவன் என்னும் வினைக்குறிப்பு முறையு-அற்றினை விருபாற்கும் பொது வினையாம்.

உ-ம். அஃது எவன்; அவை எவன்;

இது—என், என்ன, என்னை என மருவி வருவதும் உண்டு.

சூ-ம். எவனென், வினாவனைக் குறிப்பிழி விருபால். ()

[வினைமுற்று வேறுபடுத்தல்.]

14. தெரிநிலை வினைமுற்றும் குறிப்புமுற்றும் வினையெச்சமுடிகியும் பெயரெச்சமாகியும் வரும்.

உ-ம். கண்டனன் வணங்கினான்-கண்டி வணங்கினான்: தெரி நிலை வினையெச்சம்.

படித்தான் உத்தமதானத்தான் * பஞ்சகாவியத்தை விளக்கினான்-படித்த உத்தமதானத்தான் விளக்கினான்: தெரிநிலைப்பெயரெச்சம்.

அவன் வில்லின்ன் வந்தான்—வில்கினானுவி வந்தான்: குறிப்பு வினையெச்சம்.

குழையினன் கொற்றன் வந்தான்—குழையினானுவி கொற்றன் வந்தான்: குறிப்புப் பெயரெச்சம்.

N. B. இங்கனம்-எச்சமாய் வருகிறதை முற்றெச்சம் எனவும், எச்சமாய் நிற்கவென்பது சொல் முற்றும் வந்தமைமால், எச்சமற்றதென்றங் கூறுவர். குறிப்புமுற்று, பெயரைக்கொண்டு முடிபின், பெயரெச்சமும்; வினையைக்கொண்டு முடிபின், வினைபெச்சமுமாகும்.

* பஞ்சகாவியம்—சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, தண்டலங்கேசி.

சூ-ம் வினைமுற் றேவினோ பெச்ச பாகுதலங்
குறிப்புமுற் றீரெச்ச மாகலு முளவே. 213.
வினையியல் முற்றிற்று.

3. பொதுவியல்.

[பெயரினும் வினையினும் ஈற்றாயல் தீர்தல்.]

1. செய்யுளில் பெயரினும் வினையினும் எனக, ளகர, ரகர, யகர ஈற்றிற்கு அயவில் சின்ற (விசுறி முதல்) ஆகாரம் ஓகாரமாகும். (ஆன், ஆன், ஆர், ஆய்.)
உ-ம். வில்லோன், தொடியோன், கல்லோர், கொடுத்தோம்.
—பெயர்.

படைத்தோன், கல்லோன், சென்றோர், உத்தோய்—வினை.
சூ-ம். பெயர்வினை விடத்து னளைய ளிற்றாயல்
ஆவே வாசுலுஞ் செய்யுளு னுரித்தே. 214.

[உருபும் வினையும் அடுக்கி முடிதல்.]

II. 2. வேற்றுமை உருபுகள் விரிந்தும் தொக்கும் ஒன்றும் பலவும் அடுக்கி வரினும், மூவகை வினாச் சொற்களும் ஒன்று பல அடுக்கி வரினும், அவை தம்மை முடித்ததற்குரிய ஒரு சொல்லிக்குகொண்டு முடி
உ-ம்.

1. சாத்தனையும் கொற்றனையும் வாழ்த்தினான்;
சாத்தனாகும் கொற்றனுக்கும் தகதை;
சந்தான சப்பதது உடையன்-உருபுகள் விரிந்தும்
மறைத்தும் ஒன்ற பல அநிச்சி வினையையும் பெய
ரையும் கொண்டன.
2. அரசன் பகைவனை வானாக் கெட்டினான்.
அரசன் வான் கைகொண்டான்—உருபுகள் விரி
தும் மறைத்தும் பல அநிச்சி முடிந்தன.
3. ஆடி ஏன் பாடினான் கண்ணன்;
இனையன் மெல்லியன் இவற்றையி—தெரிநிலை முற
தும் குறிப்புமுற்றும், ஒன்று பல அநிச்சி முறைமே
ஒவ்வொரு பெயர் கொண்டன.
4. சற்றே கேட்ட பெரியோர்;
செடிய பெரிய மனிதன்—தெரிநிலைப் பெயரேச்ச
மும் குறிப்புப்பெயரேச்சமும், ஒன்று பல அநிச்சி
முறையே ஒவ்வொரு பெயர்கொண்டன.
5. சற்றே கேட்ட அறிந்தார்;
விரும்பினி வெறுப்பினி இருதரம்—தெரிநிலை
வினையேச்சமும் குறிப்புவினையேச்சமும், ஒன்று
பல அநிச்சி முறையே ஒவ்வொரு வினையெண்
டன.

கு-ம். உருபுபல அநிச்சினும் வினையே நடுக்கினும்

ஒருதம் மெச்சியிதர முடியும்.

[இடைப் பிற வால்.]

3. வேற்றுமை உருபுகளும், முற்றுக்களும், பெயர் சொச்சங்களும், வினையெச்சங்களும்-கொண்டு முடியும் பெயர்க்கும் வினைக்கும் இடையே பொருந்தி வரும் சிறு சொற்கள்--இடைப்பிறவாவாம்.

உதாரணம்.

1. சாத்தன் (வயிறுநீரம்ப) உன்--தான்.
கூறத்தை (அழகுபெறச்) செய்தான்.
வானால் (மாய; வெட்டிநான்.
தேவர்க்குச் (செல்வம்(வகாமி) சிறப்பெடுத்தான்.
மலையினின்று (உருண்டு, விழுந்தான்.
சாத்தனது (பருங்கை) யானை.
ஊர்க்கண் (உயர்ந்த ஓள்) மடம்.
சாத்தா (வினாநீது ஓடி) வா--வேற்றுமை உருபு.
2. வந்தான் (அவ்வூர்க்குப்போன) சாத்தன்-வினாமுற்று.
3. வந்த (வடகாசி) மன்னன்--பெயர்சொச்சம்.
4. வந்து (சாத்தன் அவ்வூர்க்குப்) போயினான்-வினையெச்சம்.

கு-ம், உருபு முற்றி சொச்சங் கொள்ளும்

பெயர்வினா விடைப்பிற வாலுமா மேற்பன.

[முடிக்கீழ் சொல் தீர்த்தும் இடம்.]

4. உருபுகளும், முற்றுக்களும், பெயர்சொச்சங்களும், வினையெச்சங்களும் கொண்டுமுடியும் எச்ச

மாசிட பெயரும், வினையும்—ஆவற்றிற்கு சாத்தினும்
முதலினும் வரும்.

எ-ம்.

சா.

முதல்.

சாத்தன் வந்தான் வந்தான் சாத்தன்.
மாத்நாநக்குளறத்தான் குளறத்தான் மாத்நாத்.
சாத்தனாள் வந்தாள் வந்தாள் சாத்தனாள்.
சாத்தனாக்குக்கொடுத்தான்-கொடுத்தான் சாத்தனாக்கு.
சாத்தனின் நீங்கினான் நீங்கினான் சாத்தனின்.
சாத்தனது ஆடை
சாத்தன் வந்தென்றான் வந்தென்றான் சாத்தன்.
மணியில் ஒளி
சாத்தா வ வ சாத்தா.
எச்சவான் சரித்தும் வந்தன.
வந்தான் சாத்தன் சாத்தன் வந்தான்.
வந்த சாத்தன்
வந்து போயினான் போயினான் வந்து.

முற்றெச்சங்களின் எச்சங்கள் சரித்தும் வந்தன. ஆதலுரு
பின் எச்சமும் ஏழனுருபின் எச்சப்பெயரும் பெயரெச்சத்தின்
எச்சமும் முதலில் வராவாய்.

ஏனெனின்—

ஆடை சாத்தனது என மாதின், குறிப்புவினமுற்றே என்றும்,
சாத்தன் வந்த எனின், பாகவழுவாவில் வினமுற்றே என்றும், மயக்
கம் உண்டாகும். ஏழாம் வேற்றமைவானது வினமொடு பெருந்
தவரும் பெயராகக்கொண்டு முடியுமாய்வாக மாதியாவதாம்.

கு-ம். எச்சப் பெயர்வினை பெய்து மீற்றினும். 217.

[ஒருமொழி வேறென்றை யமைத்தல்.]

5. பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் நால வகைச் சொற்களுள் ஒவ்வொன்று, எஞ்சிநின்ற தற் றன் இனங்களைத் தெரிவிக்கும்.

உதாரணம்.

சோற்றை நான் உண்டான் என்றபொழுது, கறி முதலியவற் றை நனி தின்றான் என்ற தன்னினம் எஞ்சி நின்றன.

சூ. ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் றுரித்தே.

[சினைபால் இடப்பொதுமை நீங்கும் நேறி.]

ம. 6. பொதுப்பெயரினுடையவும், வினையினு டையவும் பொதுத் தன்மையை, மேலே வரும் சிற ப்புப்பெயரும் வினையும் நீக்கும்.

உ-ம். சாத்தன் இவன்; சாத்தன் இது—பெயர்த்தினைப்பொ துமையைச் சிறப்புப்பெயர் நீக்கிற்று.

சாத்தன் வந்தான்; சாத்தன் வந்தது—பெயர்ப்பொது மையை வினை நீக்கிற்று.

வாழ்க அவன் —வினைப்பொதுமையைப் பெயர் நீக் கிற்று.

உண்டு வந்தான் —வினைப்பொதுமையை வினை நீக் கிற்று.

சூ. பொதுப்பெயர் வினைகளின் பொதுமை நீக்கும் மேல்வருஞ் சிறப்புப் பெயர்வினை தாமே. 219.

[எச்சங்களின் முடிபு.]

ஈ. 7. பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும், உம்மை
யெச்சமும், சொல்லெச்சமும், பிரிநிலையெச்சமும்,
எனவெச்சமும், ஒழியியெச்சமும், எதிர்மறை
யெச்சமும், வினையெச்சமுமாகிய சொல்லெச்சம் ஒன்
டதும், குறிப்பெச்சம் ஒன்றும் தத்தம் எச்சங்களைக்
கொள்ளும்.

உ-ம். 1. செய்த சாதனை—பெயரெச்சம், பெயரைக்கொ
ண்டது.

2. செய்து உத்தான்—வினையெச்சம், வினைமுற்றைக்
கொண்டது.

3. சாதனையி உத்தான்—உம்மையெச்சம், முன்னே
கொற்றனும் உத்தான் ஓர் உருவான் என்ற எச்சத்
தைக்கொண்டது.

4. கல்லகன் எய்தான் என்னுஞ் சொல்லெச்சம்—
கல்லகன் மன்று கொள்ளுன் எனச், சொல் என
னும் தன் எச்சத்தைக்கொண்டது.

5. சாதனே கொண்டான்—என்னும் பிரிநிலையெச்
சம்—பிரிர் கொண்டால் எனத், தன்னைச்சம் கொ
ண்டது.

6. கடல் ஒயிலேன ஒலித்தது என்னும் எனவெச்
சம்—தன் எச்சமாகிய வினையெச்சங்கொண்டது.
என—பிரிபு.

7. உண்ணுதற்கோ வந்தான் என்னும் ஒழிபிசையெச்சம்—கலகம் செய்யவந்தான் என்னும் தன் எச்சம் கொண்டது.

8. பாடுதென் என்னும் எதிர்மறையெச்சம்—யான் செய்திலேன் என்னும் தன் எச்சம்கொண்டது.

9. இசையெச்சமாவது வாக்கியங்களில் அங்கங்கிடத்திற்கேற்ப ஒருசொல்லும் பல சொல்லுமாக வருவீற்று உரைக்கப்பட்டு வருவதாம். இசை—சொல். “கற்றதனாலாய பயன் என்” என்புழி ஊலக கற்றதனான் என ஒருசொல்லும்; “அந்தாமரை யன்னமே நின்றன யானகன் றுற்றவனே” என்புழி என்னுயிரினுஞ் சிறந்த நின்றையெனப் பல சொற்களும் வருவிக்கப்பட்டன.

N. B. ஒருசொல் எஞ்சிற்றாகச் சொல்லெச்சமென்றும், பல சொல் எஞ்சிற்றாக இசையெச்சம் என்றும் உறதுமுண்டு.

10. குறிப்பெச்சமாவது பெயரியலின் உறப்பட்டுள்ள ஆயிரமக்கள் பொருடார் முதலியன.

சூத்திரம்.

பெயர்வினை யும்மைசொற் பிரிப்பென லொழியிசை எதிர்மறை யிசையெனுஞ் சொல்லொழி பொன்பதும் குறிப்புந் தத்த மெச்சம் கொள்ளும்.

[தொகைநிலைத் தொடரில் பொருள் சிறக்கும் சூடம்.]

உ. 8. தொகைநிலைத்தொடர் மொழிகளில முன் மொழியிலேனும் பின்மொழியிலேனும் அனைத்துமொழியிலேனும் புறமொழியிலேனும் தொகைப்பொருள் சிறந்து நிற்கும்.

உ-ம். 1. குடம் வணந்தான்; செந்தாமரை—குடம் முதலிய முன் மொழிகள்—பாண, வென்னை முதலிய தம் இனத்தை விவக்கி நிற்கலால், முன்மொழியில் பொருள் சிறத்தன.

2. நிலம் உழுதான்; புலி பாயத்தான்—உழுதான், பாயத்தான் என்ற மொழிகளைக்கூறிய மாத்திரத்தில்—நிலம், புலி என்ற முன்மொழிகள் தாமே வந்த இடைதலால், பின்மொழியில்பொருள் சிறத்தன.

3. கயிலபாணர்; சோசோழபாண்டியர் என்ற உம்மைத்தொகைகளில், எல்லா மொழிகளிலும் பொருள் சிறத்தன.

4. பூங்குழல்; உலிர்மெய் என்ற அன்மொழித்தொகைகளில், இவ்விரு மொழிகளிலும் ஆகாமல்—உடை யான், உடிப்பிறந்த எழுத்து என்ற புறமொழிகளில் பொருள் சிறத்தன.

சூத்திரம்.

முன்மொழி பின்மொழி பன்மொழி புறமொழி
எனானான் இடத்துஞ் சிறக்குத் தொகைப்பொருள் (1)

[இடத்தொகை பெயர்த்தொகை வரிதற்.]

9. வல்லொற்று இடையே வரின், இடத்தொகையாம்; மெல்லொற்று இடையே வரின், பெயர்த்தொகையாம்.

உதாரணம்.

வகைக்கண்ணன்-வகைநாட்டிற் பிறந்த கண்ணன்; வே. தொ. வகைக்கண்ணன்-வகைநாட்டிய கண்ணன்; பண்புத்தொகை.

சூத்திரம்.

வல்லொற்று வரினே இடத்தொகையாகும்
மெல்லொற்று வரினே பெயர்த்தொகையாகும். 222.

10. உயர்நிலை ஒருமைப்பாஸில் வரும் உம்மைத்தொகைகள், அவ்விதம் உள்ளிதுமாகிய பலப்பால் விசுவயைக்கொண்டு முடியும்.

உ-ம். சேர சோழ பாண்டியர்; கல்பரணர்.

சூ-ம். உயர்நிலை புழைமைத் தொகைபலர்தே. 223.

[தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகள் பலபொருள் படுதல்.]

11. வேற்றுமை யுருபு முதலிய உருபுகள், தொக்குகின்றவழி மயங்குந் தன்மையவாகிய தொடர்மொழிகள்-இரண்டுமுதல் ஏழ்நூறிய பொருள்களால் மயங்கும்.

உ-ம். தெய்வ வணக்கம்-தெய்வத்தை வணங்கும் வணக்கம்; தெய்வத்திற்கு வணக்கம்-2.

தற்சேர்த்தார்-தன்னைச்சேர்த்தார்; தன்னைச் சேர்த்தார்; தன்சேர்த்தார்-3.

சொல்லிலக்கணம்—சொல்லினது இலக்கணம்; சொற்கு இலக்கணம்; சொல்ல்க்கண் இலக்கணம்; சொல்லினது இலக்கணஞ் சொல்லுதல்—4.

பொன்மணி—பொன்றவையெ மணி; பொன்னிய மணி; பொன்வரிக்கரிமணி; பொன்னெழுத சேர்த்த மணி; பொன்னுயர் மணம்—5.

மாடுமேல்—மாடுதாசக்காக்கும் மேல்; மாத்திற்குமேல்; மாத்தினது மேல்; மாத்தின் புறத்து மேல்; மாத்தலாகிய மேல், மாமாகிய மேல்.—6.

சொற்பொருள்—சொல்லால் அறியப்படுங் பொருள்; சொல்லினது பொருள்; சொற்குப் பொருள்; சொல்லிலக்கற்பொருள்; சொல்லுடையொருளும்; சொல்லாகியபொருள்; சொல்லானது பொருள்—7.

கு-ம். சொக்குழி * மயங்குத லீண்டு முதலெழ்
எல்லெப் பொருளின் மயங்கு மென்ப. 224.

* மயங்குதல் மயங்குகின்றவைகள்; காரணம் நிகழ்கிறது.

[வழக்கம்.]

12. திணை, பால், இடம், பொழுது, வினா, விடை,
மாபு-இவ்வேழும் மாறி வரிச் வழுவாம்.

- உ-ம். 1. அவன் வந்தது திணைவழு.
2. அவன் வந்தான் பால்வழு.
3. யான் வந்தான் இடவழு.
4. நாளை வந்தான் வகைவழு.

5. கறக்கின்ற எருமை பாலோ சினையோ? வினாவழு.
6. பட்டுக்கோட்டைக்கு வழி எது? என்றால் கொட்டைப்பாக்கு எட்டுப்பணம் என்பது—விடைவழு.
7. யானை மேய்ப்பானை இடையன் என்பது—மாபு வழு; பாகன் என்பது—மாபு.

சூ-ம். தினையே ஸாஸிடம் பொழுது வினாவிறை
மாபா மேழு மயங்கினும் வழுவே. 225.

[வினாவிடைகள் தினையால்களில் வழுவாமை.]

உ. 13. தினை ஐயத்தினை அவற்றின் பொதுச் சொல்லானும் பால் ஐயத்தினை அவற்றின் பொதுச் சொல்லானும் துணிக்த பொருண்மேல் அல்லாத தன்மையினை வைத்துக் கூறவேண்டும்.

1. வினா—தினையில் ஐயந்தோன்றியபோது, குற்றியோ மா.னோ அங்விடத்துத் தோன்றிற உரு எனப் பொதுச்சொல்லால் வினாவுக.
(குற்றி=கட்டை.) தோன்றிறெது, தோன்றிறவன் எனச் சிறப்புச் சொல்லாற் கூறின் தினைவழுவும் வினாவழுவாமாம்.
2. (உ) உயர்தினையில் பாலையத் தோன்றியபோது, ஆன்மகனோ, பெண்மகனோ அங்கே தோன்றிறவன் எனப் பொதுச்சொல்லால் வினாவுக.
தோன்றிறவன், தோன்றிறவன் எனச் சிறப்புச் சொல்லாற் கூறின் பால்வழுவும் வினாவழுவாமாம்.

(b) அந்நிலையில் பாங்குப் தோன்றியபோது, ஒன்றோ பலவோ இவ்வயலில் புருந்த மாரி எனப் பொதுச்சொல்லால் வினாவுக.

புக்கது, புக்கன எனச் சிறப்புச் சொல்லாததின் பால்வழுவும் வினாவழுவமாம்.

1. விடை—குற்றியோ மகனோ என்ற ஐயப்பட்டி வினாவியபோது, துணிந்த பொருள் குற்றியாயின் மகன் அன்று என்றும், மகனாயின் குற்றியல்லன் என்றும் துணிந்த பொருளின்மேல் அல்லாத தன்மையை வைத்துக் கூறுக.

2. (க) ஆண்மகனோ, பெண்மகனோ என்று ஐயப்பட்டி வினாவியபோது துணிந்தபொருள் ஆண்மகனாயின் பெண்மகனல்லன் என்றும், பெண்மகனாயின் ஆண்மகனல்லன் என்றும் துணிந்த பொருள்கூடல் அல்லாத தன்மையை வைத்துக் கூறுக.

(ங) ஒன்றோ பலவோ என்ற ஐயப்பட்டி வினாவியபோது துணிந்த பொருள் ஒன்றாயின் பல அன்று என்றும், பலவாயின் ஒன்று அல்ல என்றும் துணிந்த பொருள்கூடல் அல்லாத தன்மையை வைத்துக் கூறுக.

கு. ஐயக் கிளைபா லவ்வப் பொதுவினாம்

மெய்தெரி பொருண்மே லன்மையும் வினம்புப.()

[திணை வழுவமைதி.]

ஈ. 14. உயர்திணை எழுவாயைத் தொடர்ந்து வந்து தானும் எழுவாயாக நிற்கிற அஃறிணையாகிய பொருள் முதலிய ஆறும்-அவ்வுயர்திணையோடு சேர்த்து முடிக்கப்பட்டால் அவ்வுயர்திணை முடிபைப் பெறுவனவாம்.

உ-ம். நம்பி பொன் பெரியன் பொருள்.
 நம்பி றோடு பெரியன் இடம்.
 நம்பி வாழ்காள் பெரியன் காலம்.
 நம்பி முக்குர் கூரியன் திணை.
 நம்பி குடிமை கவ்வன் குணம்.
 நம்பி கடை கடியன் தொழில்.

சூ-ம். உயர்திணை தொடர்ந்த பொருண்முதலானும் அதனோடு சார்த்தி னத்திணை முடிபின. 227.

[திணை, பால், மாபு வழுவமைதி.]

ஈ. 15. சிறப்பினதும், மிகுதினதும், இழிபினதும்; திணையும், பாலும், வேதுவினைப் பல பொருள்களும் விரவிநின்றவழி, அவைபலவும் ஒருமுடிபினவாம்.

உ-ம். 1. திணை. " திரங்கும் சான்றோருக் ஒப்பன் " — இஃ திணை விரவிச் சான்றோர் என்ற உயர்வு புற்றித், திரங்கு என்ப அஃறிணை, உயர்திணை முடிபைப் பெற்றத- சிறப்பு.

2. “ பார்ப்பார் தவறே நமத்தார் பிணிப்பட்டார் மூத்
தாரிணையர் பசுப்பெண்டி சென்றிவர்கட்கு ” என்
ததில்-இருநிணையர் கலந்து பசு என அறிவினைப்
பொருள் ஒன்றாயிருக்க, பார்ப்பார் முதலிய உயிர்தி
ணைப்பொருள் பலவாதலால், மிகுதிபற்றி இவர்கன்
என்னும் உயர்நிண முடிபைப் பெற்றனம்-மிகுதி.

3. “ மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா ”-என்
ததில் இருநிணையர் கலந்து இழிவிறால் விடா என
அறிவினை முடிபைப்பெற்றமை-இழிவு.

4. “ தானும் தன்னைதவறும்-ஆண்டவனே ” -என்றதில்
ஆண்பாலும் பெண்பாலுக்கலந்த பெண்ணினும் ஆண்
சிறந்தமையால் ஆண்பால் முடிபைப்பெற்றமை-சிறப்
பு. தைவல்=உமாதேவி-பார்வதி.

கலப்பில்லாமல் வருங்காலத்தி ஒருமை முடிபைப்பெறும்.

5. தோழனும் தானும் வந்தான்; தோழியும் தானும் உன்
தான் எனவரும்.

6. கறியுஞ்சோறு முண்டான்; மாலையும் முடியுக்கவித்
தான் என்புழி, வேறுவினைப்பலபொருள்கள் கலந்து
சிறப்பினால் உண்டான் “ கவித்தான் ” என ஒரு பொ
ருட்டுரிய வினைமுடிபைப் பெற்றன. உண்டல் என
னும் வினைக்கு உரிய சோறு தின்றல் என்னும் வினைக்
கு உரிய கறியினும் தலைமைமுடைமையும், கவித்தல்
என்னும் வினைக்குரிய முடி-குறிதல் என்னும் வினைக்
கு உரிய மாலையினும் தலைமைமுடைமையும்-சிறப்பு.

சூ-ம். திணைபால் பொருள்பல விரவின சிறப்பிது
மிகவினு மிழிபிது மொருமுடி பினவே. 228.

[திணை, பால் வழுவமைதி.]

உ. 16. உவப்பு, உயர்வு, சிறப்பு, செறல், இழி
ப்பு என்ற இவ்வைகதினும் பாலுந் திணையும் வழுவி
வருதலும் உண்டு.

உ-ம். பால். 1. தன் புதல்வனை- 'என் அம்மை வந்தான்'
என்பது, உவப்பினால் ஆண்பால பெண்பா
லாயிற்று.

2. ஒருவனை- 'அவன் வந்தார்,' என்பது, உயர்
வினால் ஒருமைப்பால் பன்மைப்பாலாயிற்று.

3. "நாதராய் மூலே முலகுக்குந் தாயே"
என்பது, சிறப்பினால் ஆண்பால் பெண்பா
லாயிற்று.

4. "எனைத்துணைய காலினும் என்னுந் திணை
த்துணையுந், தேரகன் பிறனில் புலன்" என்
பது சேர்ப்பத்தினால் பன்மைப்பால் ஒருமை
ப்பாலாயிற்று.

5. பெண்வழிச் செல்வனை- 'இவன் பெண்'
என்பது இழிவினால் ஆண்பால் பெண்பா
லாயிற்று.

திணை. 1. ஒரு பகைவ- 'என் அம்மை வந்தான்' என்
பது உவப்பினால் அகிறினை உயர்திணையா
யிற்று.

2. “ பகல்கினியார் சென்றிடுகு ” என்பது உயர்வினும் அஃறிணை புயர்திணையாயிற்று.
3. “ தம்பொருளே என்ப தம்மங்கன் ” என்பது, சிறப்பினும் உயர்திணை அஃறிணையாயிற்று.
4. “ எவவுஞ் செய்கலாள் தான்றோர் னவ்வுயிர், போழ்மனவுடையோர் கோய் ” என்பது, கோபத்தினும் உயர்திணை அஃறிணையாயிற்று.
5. ‘ நாம் அரியுடைமை ’—என்பது, இழிவினும் உயர்திணை அஃறிணையாயிற்று. மகளை ‘ அப்பன் ’ என்பதும், மகளை ‘ அம்மை ’ என்பதும், மாபுகழ்.

குத்திரம்.

உலபபித்த முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவினும். இழிப்பினும் பாறவினை விழுக்கினு மிடல்பே. 229.

[பால் இட வழு.]

உ. 17. ஒருமைப்பாடில் பன்மைப்பாற் சொல்லியும், பன்மைப்பாடில் ஒருமைப்பாற் சொல்லியும் நிரிபுத்தில் பிறவிடச் சொல்லியும் கூறுதலும் உண்டு.

உ-ம். பாடல். 1. ‘ வெயிலெல்லாம் மறைத்தது மேகம் ’—என்பதில், வெயில் என்னும் ஒருமைப்பாடில் எல்லாம் என்னும் பன்மைப்பாற் சொல் செறித்துச் சொல்லப்பட்டது.

2. 'இரண்டேதன்னுஞ் சீவந்தது' என்பதில், இரண்டு என்னும் பன்மைப்பாவில் சிவந்தது என்னும் ஒருமைப்பாற்சொல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது.

இடம். 1. 'சார்த்தன் நாய் இடை. செய்கேனோ' என்பதில் நாய் எனச் சொல்லவேண்டுமெனத் தன்மையில் நாய் எனப்படர்களுக்கச்சொல்சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது.

2. "எம்பியை யிங்கும்பெற்றேன்" என்பதில் தன் தம்பியை முன்னிலைப்படுத்தி அவளை யே கோதிக்கூறதலால், நினை பெண்சொல்லவேண்டும் முன்னிலையில், எம்பியை எனப் படர்க்கைகளால் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது.

சீயோ அவனோயார் இது செய்தார் எனக் கலந்து ஒருடத்தில் பிறவிடம் வருதலும் உண்டு.

சூத்திரம்.

ஒருமைநிற் பன்மையும் பன்மைநி னொருமையும்
ஒரிடம் பிறவிடங் தழுவலு முளவே. 230.

[கால வழி.]

18. முக்காலத்திலும் ஒருதன்மையாய் உள்ளபொருள்களின் தொழிலை நிகழ்காலத்தார் கூறவேண்டும்.

உ-ம். தெய்வம் இருக்கிறது; மலைநிற்கிறது; பறவை பறக்கிறது.

த-ம். முக்கூலத்தினு மொத்தியல் மொருகோ
செப்புவா நிரழம் காலந் தானே. 231.

19. வினாவு, மிகுதி, தெனிய என்னும் முதலா
காலத்தினாலும், இக்காலனம் இன்றியும், முக்கூ
லமகனும், ஒன்றை யொன்றாகக் கூறப்படும்.

உ-ம். 1. சொற வேலாதிதக அதுவாயுண்டு போதற்கு ஒருபா
லா மகையிற் உடன்கொண்டு போகவேண்டிய மற்
ருருவல் பார்த்த இன்னும் உண்டுகொண்ட மன்றல்
உண்டேன் உண்டேன் என்பான், உட்கின்று
அவ்வாறு வினாவினாலும் உண்டேன் உண்டேன் என
டான்-இங்கே வினாவுபற்றி எதிர்காலமும் சித்தகால
மும் இறந்தகாலமாயின.

2. கனவுசெய்ய வினாவின் கையறுப்புண்டான், கைய
றுப்புண்டிருள்—மிகுதிபற்றி எதிர்காலம், இறந்த
காலமும் சித்தகாலமுமாகச் சொல்லப்பட்டது.

3. எதம்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேயின் மறை
பெய்தது, பெய்கின்றது — இங்கே தெனியினால்
எதிர்காலம், இறந்தகாலமும் சித்தகாலமுமாகச்
சொல்லப்பட்டது.

4. யாம் பண்டு வினாவாகுது இச்சோலை, வினாவாகி
றது இச்சோலை-இங்கே இடம்பெறும் இறந்தகாலம்,
எதிர்காலமும் சித்தகாலமுமாயிற்று.

ஞ. வினாவினு மிகவினும் தெனியினு மியல்பினும்
பிறழவும் பெதாஉம்முக காலமு மேற்புழி. 232.

[அறுவகை வினா.]

20. அறிவு, அறிபாமை, யோதல், கொளல், கொடை, ஏவல் என வினா ஆறாம்.

- உ-ம். 1. ஆசிரியன் இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருள யாத? என்பது—அறிவினா.
 2. மாணக்கன் யுங்நாறு ஆசிரியனைக் கேட்பது—அறிபாவினா.
 3. குற்றியோ மகனோ? என்பது—ஐயவினா.
 4. படமுளதோ? உணிகீர் என்பது—கொள்ளுதல் வினா.
 5. சாத்தனுக்கு ஆகையில்லையா? என்பது—கொடை வினா.
 6. சாத்தா உண்டாயா? என்பது—ஏவல் வினா.

கு-ம். அறிவறி பாமை பையுதல் கொளல் கொடை எவற்றையு வினா வாறு பிறுக்கார். 233.

[விடை எட்டுவகை.]

21. சுட்டு, எதிர்ப்புத்தல், உடன்படல், ஏவல், வினாத்தல், உற்றதானாத்தல், உறுவதுகூறல், இனத்ததச் சொல்லுதல் என விடை எட்டிடாம்.

- உ-ம். 1. தில்லைக்கு வழி யாத? எனின் — இது என்பது சுட்டு.
 2. சாத்தா இது செய்காயா? என்றபோது செய்வேன் என்பது மறை.
 3. செய்வேன் என்பது—உடன்படல்.
 4. நீ செய் என்பது—ஏவல்.

5. செங்கேடு என்பது—வினா.

6. உடம்பு கொடுத்த என்றது—உற்றதுரைத்தல்.

7. உடம்பு கோம என்றது—உறுதுரைத்தல்.

8. மற்றையது செய்வேன் என்பது—இனமொழி.

முதல் மூன்றாம் வெளிப்படையின; பின்னந்தம் சூத்புலியை.

சூ-ம். சட்டு மறைகே கோவல் வினாதுல்

உற்ற துரைத்த ஹுவது கூறல்

இனமொழி யெனுமெண் ஐரிதையு ளிதறி

நிலவிய வைத்துவர் பொருண்மை கிணைப்ப.

[மடி]

22. எப்பொருளை எச்சொல்லால் அறிவுடை
யோர் சொன்னார்களோ அப்பொருளை அச்சொல்
லால் சொல்லுதல் மரபாம்.

உ-ம். குறிரைக்குட்டி; யாரைக்குட்டி; லாழைக்கன்று; மடி.
குறிரைக்கன்று; யாரைக்கன்று; லாழைக்குட்டி; மழு.

சூ-ம். எப்பொரு ளெச்சொலி எவ்வாறு தயர்ந்தோர்
செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே. 235.

[சிறப்புள்ள மடி வழாநீல.]

23. குறித்தபொருளை யினக்கும் வினையும்
சார்பும் இனமும் இடமும் பொருத்தி யினங்காத பல
பொருள் ஒருசொல்லைச்-சிறப்புச் சொல்லோடு கூட்
டிச் சொல்லல் வேண்டும்.

1. மா என்பது-மாமாத்திற்கும் வண்மற்கும் குதிரைக்கும் திருமகனுக்கும் பொதுவாகிய பல பொருள் குந்தத் துரு சொல். இப்பொருள்களுள் 'மாப்பூத்தது' என்ற விடத்து, மாம் என்பது வினையால் விளக்கிற்று.

'மாவீழ்மவர்' என்ற விடத்து, வண்டு என்பது சார்பால் விளக்கிற்று.

தேர்கரிமுகி காலால் என்றவிடத்து குதிரை என்பது இனத்தால் விளக்கிற்று.

'மாவாழ் மார்பன்' என்றவிடத்து, திரு என்பது இடத்தால் விளக்கிற்று.

2. இனி மா-எறிஞன், மா யாது என்றவிடத்து, குந்தப்பொருள் விளங்காமையால், வினாகுதற் பொருட்டிற் றால் மா எறிஞன், மாமாம் எறிஞன்; பாம்மா யாத, மாமாம் யாது எனச் சிறப்புச்சொல்கோடு கூட்டிக்கூறுவர்.

குந்தியம்.

வினையார் பினபிட மேலி விளங்காப்

பலபொரு ளொருசொற் பணிப்பர் சிறப்பெடுத்தித.

[தோடர்மொழிகள் இசை வேறுபாட்டால் பொதுள் துணியப்படுதல்.]

24. எழுத்தினியல்பு வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்டிச் சொல்லும் பொருளும் ஐயுற நீற்கும் தோடர்மொழிகள், அங்கனங் கூறுஞ் சொற்களின் இயதிரும் முதலுச் தோன்ற, இசையறுத்துக்கூறும் வேறுபாட்டால் பொருள் துணியப்படும்.

- உ-ம். 1. செம்போன்பதிற்பலம்—செம்பு ஒன்பது பலம்;
செம்போன் பத்துப்பலம்.
2. குறம்பாம்பு—குறும் பாம்பு; குறும்பர் அம்பு;
3. புத்தியில லாசகன்—புத்தியில் ஆசகன்;
புத்தி—இல்வாதகன்.
4. கல்விக்ஞாநம்—கல்வி ஞாநம்; கல் விக்ஞாநம்.
5. பனிக்ஞாலம்—பனிக்ஞ ஆலம் கல்வியா;
(துண்பிசீத்தவர் கூறு.)
பனிக்ஞாலம் கல்வது; (கூடினவர் கூற்று.)
6. குன்றேருமா—தூன்று சமா ஆமா; துன்றேரு மா.
பாம்பு=தென்கிருதகம் பசுபா; குறம்பா=கிந்தகர்.
கூலக=கூரி. ஊ. ஆலக=கிஷம்.

கு-ம். எழுத்தின் மிரியாப் பொருட்கு புணர்மொழி
இசைத்திக் பாற்றென வையது மென்ப. 237
[அகீக்துத்தேடர்.]

உ. 25. அனுகூலிக்கும், விரைவு வெகுளி உவரை
அசசம் அகலம் முதலிய பொருணிலக்கும், இசை
நிறைக்கும், ஒரு சொல் இரண்டு முன்று காண்களவு
முறையே வரும.

உதாஹம்.

அன்றையன்றே அனுகூலி.
உண்டோ உண்டேன்; போ போ போ விரைவு.
எய் எய்; எறி எறி எறி வெகுளி.
வருக வருக; வாழ்க வாழ்க வாழ்க அகலம்.
பாம்பு பாம்பு; நீத் நீத் நீ அசசம்.
உய்யேன் உய்யேன்; வாழேன் வாழேன் வாழேன் அகலம்.

ஏ யே... .. } இசைநிறை.
 கங்குமே கங்குமே கங்குமே... ..
 பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ

அசைநிறைக்கு இரண்டும், பொருணிலைக்கு இரண்டும் மூன்றாம், இசைநிறைக்கு இரண்டுமுதல் எங்கும் வரும்.

சூத்திரம்.

அசைநிலை பொருணிலை இசைநிறைக் கொருசொல் இரண்டு மூன்றுநான் கெல்லைமுறை யடுக்கும். 238.

[இரட்டைச் சொற்கள்.]

26. இரட்டைச்சொற்கள் பிரித்து ஒலியாவாம்.

உ-ம். சைசை; கைகை; டைபை; கைகை.

N. B. அகேகைப் பிரித்தால் பொருள் கொடுக்கும்; இரட்டைச்சொற்கைப் பிரித்தால் பொருள் தராவாம்.

சூ-ம் இரட்டைக் கிணவி பிரித்திதழிநிக் திசைபா. ()

[ஒருபொருள் நிதித்துவதும் பல சொற்கள்]

27. ஒருபொருளைக் குறித்துவரும் பல சொற்கள் அவ்வாறு வருதற்கு ஓர் காரணம் இன்றேனும் தெத்து நிற்றலின் அவை வருவலாவாம்.

உ-ம். தாக்கைக் கழகு; உயர்ந்தோக்கு பேருவரை;

சூ புனிதநிலை என்பது.

சூ-ம் ஒருபொருட் பன்மொழி தெப்பி விளங்குதல். ()

[முற்றும்வை வேண்டும் சூடம்.]

28. இத்துணைத்து என்று வரையறை யுணரப் படும் பொருளையும், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் இவ் வாத பொருளையும் வினைப்படுத்துரைப்பின் முற்றும் வை வேண்டும்.

உ-ம். தமிழ்காட்டு முயேத்தநீ வந்தார்.

தனிமுன் இருசெய்த மீலலை.

சூ. இனைத்தென் றறிபொரு ளாகவி னிலாப்பொருள் வினைப்படுத் துரைப்பி னும்மை வேண்டும். 241.

[செயப்படுபொருளைக் கந்தநாவாகக் கூறல்.]

ஈ. 29. வழக்கில் செயப்படுபொருள் முதலியவற்றைக் கந்தநாவைப்போல வைத்துக் கூறதலும் உண்டு.

உ-ம். இம்மாதே யான் கொண்டது } செய்பொருள்.
இச்சேது யான் கொடுத்தது

இவ்வெழுத்தாணி யான் எழுதியது கருவி.

இவ்விதி அவன் திருத்தது கீழம்.

இத்தொழில் நீ செய்தது செயல்.

இவ்வன் அவர் பிறத்தது எனம்.

சூ. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத் தொழிற்படக் கிணத்தலும் வழக்கினு ளுரித்தே.

[மரபுவழுவாயற் கந்தலும், மரபுவழுவழியும்.]

ஈ. 30. பொருள், இடம், காலம், வினை, சூனம், தொழில் என்ற ஆறும் இனமுள்ளவைவாளுக்குத் தகுதி

பற்றியும், இனமில்லாதவைகளுக்குச் சிறப்புப் பற்றி
பும் அடைமொழிகளாய் வரும்.

உ-ம். இனமுள்ளன. இனமில்லன.
நெய்க்குடம். உப்பளம்—பொருள்.
குளசெல். ... ஊர்மன்ற—இடம்.
கார்த்திகை விளக்கு. .. காரனும்பு—காலம்.
பூமாம். இலமாம்—இன
செந்தாமரை. செம்போத்து—ருணம்.
சூரோம்பு. தோய்தவர்—தொழில்.

N. B. இனமுள்ளவற்றை அடைமொழி கூறும், குறித்த
பொருள் விளக்காவாம்; இனம் இல்லவற்றைச் சிறப்பிப்பதற்
அடைமொழித் கூற்றும் வழுதாம்.

கு. பொருண்முத லாகு மடைசேர் மொழியினம்
உள்ளவு மில்லவு மாமிநு வழக்கினம். 243.

[விடை ஈர்பு வழவாய் காத்தல்.]

ஈ. 31. வினாவதனும் செப்புதனுமாகிய சொற்
கள் கருங்குதற்பொருட்டு ஒருவன் வினவியது தம்
மிடம் இல்லையாயின், அதனை யில்லையெனதுறின், அ
வன் வினவியதற்கு இனமாய்த் தம்மிடம் உள்ளத
னைக்கறி, அக்கற்றாலே யதனை யில்லையென்றும், உள்
ளதாயின் இத்துணையுண்டு என்றுங் கூறுவர்.

உ-ம். பயறண்டோ யணிநீர்? என்றவருக்கு அஃதே இல்லை
யென்பார் 'உழுத்தணி, உழுத்தத் தவையாழ்ந்து' ;
என்கொண்டுவர்; உண்டென்பார், 'இருகலுண்டு,'
' இருதாணியுண்டு' என்பர்.

சூ-ம். தம்பா வில்ல தில்லெனி னினனும்
உள்ளது கூறி மாற்றியு முள்ளது
கட்டியு முரைப்பர் சொற்கருவ் குதற்கே.()

[ச, தா, கோடு என்பன.]

M. 32. ஈ என்பது இழித்தோன் உயர்த்தோனிடம்
இரக்குஞ் சொல்லாம்; தா என்பது ஒப்போனிடம்
இரக்குஞ் சொல்லாம்; கோடு என்பது உயர்த்தோன்
இழித்தோனிடம் இரக்குஞ் சொல்லாம்.

உ-ம். அசனே ஈ; தோழா தா; மைந்தா கோடு; முறையே
என்க.

சூ-ம். ஈதா கொடுவெனு முன்று முறையே
இழித்தோ ஒப்போன் மிக்கோ னிரப்புகை.

[அஃறிணையை உயர்த்தினையப்போல எவத்துக்கூறல்.]

M. 33. கௌதனவற்றைக் கேட்கின்றன போல
வும், சொல்லாதனவற்றைச் சொல்கின்றன போல
வும், எடவாதவற்றை எடக்கின்றன போலவும்,
இத்தொழில்கள் அல்லன பிற செய்யாதனவற்றைச்
செய்கின்றன போலவும் அஃறிணைத் துஞ் சொல்
லப்படும்.

உ-ம். 1. "அன்னை வாழி அனிக்கமே"—கேட்கின்ற
போலச் சொல்லப்பட்டது.

2. "புகழமைவைக்கண்ணுடைத்துக்"—பேசின்
றது போலச் சொல்லப்பட்டது.

3. " இவ்வழி அம்மூருக்குப் போதும் " — ாடக்கின்
தது போலச் சொல்லப்பட்டது.

4. " தன்னோடுதே தன்னைச் சுடும் " — ாடக்கின்
தது போலச் சொல்லப்பட்டது.

கு-ம். கெட்டுக் போலவும் கிளக்குப் போலவும்
இயங்குப் போலவும் மிகுந்தும் போலவும்
அஃறிணை மாநங்கிற்று மாறாமல் படுமே. 246.

[உருவகத்திலும் உவமைமயிலும் அஃறிணை மாறி வந்தல்.]

M. 54. உருவக அணிமயிலும் உவமை அணிமயிலும்,
உயர்ந்தனை அஃறிணை மனும், கிளைதும் முதலும், ஒழிக்
தலையும மாறிவரும்.

உதாரணம்.

உருவகம். 1. அரணாகிய சிக்கத்திற்கு பகைவாசிய உயினை
கன், அஞ்சி ஒழினை-உயர்ந்தனை அஃறிணையோடு
மயங்கிற்று.

கல்லி மகன்கையை கல்லோர் விதும்புவர்—அஃ
றினை, உயர்ந்தனையோடு மயங்கிற்று.

2. அவதகஞ்சுத்தும்பிய (இதுமதும் இயங்கி தோன
கம்—உயர்ந்தும்முதல், உயர்ந்தனைச் சினைமயாம்
மயங்கிற்று.

முகமாகிய மதி—உயர்ந்தனைச்சினை, அஃறிணை
முதலோடு மயங்கிற்று.

உவமை. 1. மயில்போலும் மங்கை—உயர்ந்தனை அஃறிணை
யோடு மயங்கிற்று.

தெப்பயிர்க்கு, சுற்றொப்பால வணங்கிக் கி
ணையின்றன-அஃறிணை, உயர்திணையோடு மடங்
கிறது.

2. கயல்போலும் கண்—உயர்திணைச்சினை, அஃ
றிணை முதலோடு மயங்கிறது.

தளிர்போலும் மேனி—உயர்திணைமுதல், அஃ
றிணைச் சினையோடு மடங்கிறது.

பிரயயச்சி வருதல். இவன் சரகவதி--பால் மயக்கல்.

இவன் கேர்து--வினாமயக்கல்.

உதவகம்—நபகம்—Metaphor.

உவமை—உபமா—Simile.

சூ.ம். உருவக உவமையிற் திணைச்சினை முதல்கள்
பிறழ்தலும் பிறவும் பெணினர் கொளலே. ()

[பொருள்கோளின் பெயரும் தொகையும்.]

N. 35. யாற்றுநீர் மொழிமாற்று நிரலிதை விழ்ப்புண்
டாப்பிசை வகோமறி பாப்புக் கொண்டுட
டடிமறி மாற்றணைப் பொருள்கோ ளெட்டே.

[யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோள்.]

N. 36. மொழிமாற்று முதலியபோல் பிறழ்க்து செல
வேண்டாது, திரும்பாமலே ஒரேமுகமாக ஒ
டுகின்ற யாற்றுநீரின் ஒட்டம் போலச் சொற்
கள் மாறாமல், அடிதோறும் வரன்பொருள்
அமைத்து ஒழுருவது யாற்றுநீர்ப் பொருள்
கோளாம்.

உ-ம். “சொல்லுஞ் சூதபசும் பான்பின் தோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிநூர் தீன்று மெல்லார்
செவ்வமே போற்றலை நிறவித் தேர்ந்தனத்
செவ்வசோர் மாந்தர் னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.”

இப்பாட்டினுள், சொல் என்னும் எழுவாயின் முதலெ
டுத்த அதன் தொழிலாகிய இருந்து, சுன்று, நிறவி, இறைஞ்சி
என்னும் வினைபெச்சங்கள் ஒன்றை யொன்று சொன்னும்படி
இடையிலே முறையாகவைத்துக், காய்த்த என்னும் பயலிலை
யை இறுதியிலே நிறத்தி முடித்திருத்தலைக்காண்க.

சொல் = செற்பயிற்.

சூ-ம். மற்றைய கோக்கா தறுதொறும் வான் பொருள்
அற்றற் றெழுருமே தியாற்றுப் புனலே. 219.

[மொழியாற்று.]

உ. 37. ஏற்ற இரண்டு பயனிலைகளுக்குப் பொருள்
தும்படியான சொற்களைத் தனித்தனிகட்டி ஒரடிச்
சூள்ளேசொல்வது மொழிமாற்றுப்பொருள் கோளாம்.

உ-ம். “சுரையாழ அம்மி மிதப்ப வரையனைவ
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலபென்ப
காணக காடன் கனை.”

இப்பாட்டினுள் முதலடியில் ஆழ என்னும் பயனிலைக்கு
இயைந்த அம்மி என்னும் மொழியை மிதப்ப என்றும் பயலி
லுக்கும், மிதப்ப என்னும் பயனிலைக்கு இயைந்த வரைபென்
னும் மொழியை ஆழ என்னும் பயனிலைக்கும் மாற்றியவைத்த

வாறம், இரண்டாம் அடியில் நீத்து என்னும் பயனிலைக்கு இயைந்த மயல் என்னும் மொழியை நிலையென்னும் பயனிலைக்கும், நிலையென்னும் பயனிலைக்கு இயைந்த யனைமென்றும் மொழியை நீத்து என்னும் பயனிலைக்குமாக மாற்றியிருத்தலைக் காண்க.

கு-ம். ஏற்ற பொருளுக் கிையடி மொழிகளை மாற்றியோ அடியுள் வழங்கன்மொழி மாற்றே.

[நீல் நிறைப் பொருள் கோள்.]

உ. 38. பெயரும் வினைபுமாகிய சொற்களையும், அவைவொன்றும் பெயரும் வினைபுமாகிய பயனிலைகளையும் வேறுவேறாக வரிசைப்பட நினைத்தி, முறை யாமேனும் எதிராமேனும் இதற்கு இது பயனிலை யென்பதுபடக் கூறும் பொருள்களைக் கூறப்பட்ட நிலை நிறைப்பொருள் கோவாம்.

உ-ம். 1. “கொடிருவளைக் கொட்டை தகப்பன்னை மேனி மதிபவன் முத்த முகங்கய் முறவன் பிடிபினை மஞ்ஞை கடைகோக்குச் சாயல் வடிவினனே வஞ்சி மகன்.”

இது-கொடி-தகப்பிருவளை-உன்னை, கொட்டை-மேனி எனவும்; மதி-முதல், பவன்-வாய், முத்தம்-முத வல் எனவும்; பிடி-கடை, பினை-கோக்கு, மஞ்ஞை-சாயல் எனவும் பெயர்களும் பெயர்ப்பயனிலைகளையுங் சிந்த நீரல் நிறை.

முறவன்-பல்; சாயல்-மென்மை.

2. “காதுசேர் தாழ்துழையாய் கன்னித் துறைச்சேர்ப்ப
போதுசேர் தார்மார்ப் போர்ச்செழிய—நீதியான்
மண்ணமிர்த மங்கையர்தோண் மாற்றாரை யேற்றார்க்கு
துண்ணிய வாய பொருள்.”

இதில், கா, து, சேர், தாழ், குழை, ஆய் என்னும் ஆறும் விசுதி
குறைந்த ஏவல் வினைச்சொற்களாதலால், கா மண்,
து அமிர்தம், சேர் மங்கையர்தோண், தாழ் மாற்றாரை,
குழை ஏற்றார்க்கு, ஆய் துண்ணிய வாயபொருள் என
வினைப்பயனிலைகளும் பெயர்களுமாய் நின்ற முறை
நிரல் நிறை.

3. “கனிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்புங் கலனுந் தோன்றும்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழுநட்டே.

இது—கனிறுபோலக் கலனும், கந்துபோலக் கூம்பும் என
மாறவேண்டிதலால், பெயர்களும் பெயர்ப்பயனிலைக
ளுமாய் நின்ற எதிர் நிரலினை.

கந்து==யானைகட்டுந்தறி; கூம்பு==பாய்மரம்; கலன்==மரக்கலம்.

4. “ஆடவர்க ளெவ்வா றகன்றொழிவார் வெஃகாவும்
பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா—நீடியமால்
நின்ற னிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்றோ
மன்றார் மதிற்சச்சி மாண்பு.”

இது—வெஃகா கிடந்தான், பாடகம் இருந்தான், ஊரகம் நின்
றான் எனப்பெயர்களும் வினைப்பயனிலைகளுமாய் நின்
ற எதிர் நிரல் நிறை.

சூத்திரம்.

பொருளும் வினையும்மாள் சொல்லையும் பொருளையும்
வேறு நிர்வாணம் முறையினு மெதிரினும்
கேரும் பொருள்கோ ணிரனிறை நெறியே. 251.

[பூட்டு வித் பொருள் கோள்]

N. 39. இருகோடிகளிலும் காண்பூட்டப்படுதலை
புடையவிற்போலச் செய்யுளின் முதன்மொழியும்
இறுதிமொழியும் பொருளிற பொருந்துவது பூட்டு
விற்பொருள்கோளாம்.

உ-ம். “ திறந்திடுமின் தீயவை பிற்காண்டி மாதர்
இறந்து பமற்பெரிதா மேதம்—உறந்தையர்கோன்
தண்ணூர் மார்பன் தமிழர் பெருமானைச்
சலன்னாக் காணக் கதவ. ” இதில், திறந்திடுமின்
கதவு என நோக்கி நின்றது.

சூ-ம். எழுவா யிறுதி நிலைமொழி தம்முட்
பொருளைக் குடையது பூட்டுவில் லாகும். ()
[தாப்பிகைப் பொருள் கோள்.]

M. 40. ஒரு சொல் செய்யுளில் ஊஞ்சல்போல்
நடுவில் நின்ற, ஒழிந்த முதலிலும் இறுதியிலுஞ்
சென்று பொருளைக்கூட்டுவது தாப்பிகைப் பொருள்
கோளாம்.

உ-ம். “ உண்ணமை யுள்ள துயிர்நிலை யுஞ்ஞன்
அண்ணத்தல் செய்யா தளறு ”

இதில்—ஊன் என்ற நடுவின்ற சொல்—ஊனுண்ணமை என

முன்னும், ஊனுண்ணி எனப்பின்னுஞ் சென்ற கூடுதல் காண்க. தாம்பு=ஊசல்.

சூ-ம். இடைநிலை மொழியே யேனையீ ரிடத்தும் நடந்து பொருளை நண்ணுத ரூப்பிசை. 253.

[அனைமறிபாப்புப் பொருள்கோள்.]

ஈ. 41. செய்யுளில் சுற்றில் நின்ற சொல், புற்றிலே தலைவைத்து மடங்கும் பாம்புபோல முன்பின் னாக முதலிலும் இடையிலும் அதுவாயிக்கப்படுதலால் அனைமறிபாப்புப் பொருள்கோளாம்.

உதாரணம். [வார் தாமும்

“தாழ்ந்த வுணர்வினராய்த் தாளுடைந்து தண்ணேறித் தளர் குழ்ந்த வினையாக்கை சுடவிளிந்து நாற்கதியிற் சுழல்வார்தாமும் முழந்தபிணிகலியமுன்செய்தவினையென்றே முனிவார்தாமும் வாழ்ந்த பொழுதினே வானெய்து நெறிமுன்னிமுயலாதாரே.”

இதில், வாழ்ந்த பொழுதினே வானெய்தும் நெறிமுன்னி முயலாதார், முழந்த பிணிகலிய முன்செய்த வினையென்றே முனிவார், குழந்த வினையாக்கை சுடவிளிந்து நாற்கதியிற் சுழல்வார், தாழ்ந்த உணர்வினராய்த் தாளுடைந்து தண்ணேறித் தளர்வார் எனத் தலைகீழாய் இடையிலும் முதலிலுஞ் சென்ற கூடுதல் காண்க. அனை=புற்று. மறிதல்=மடங்குதல்.

சூ-ம். செய்யு ளிதுநி மொழியிடை முதலினும் எய்திய பொருள்கோ ளனைமறி பாப்பே. 254.

[கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள்.]

M. 42. செய்யுளின் அடிகள் பலவற்றிலும் சிதர்ந்து கிடந்த சொற்களை வரிசைப்பட அறுவயிற்றுப் பொருள்கொள்ளுவது கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோளாம்.

உ-ம். “தெங்கங்காய் போலத் திரண்டுருண்ட பைங்குந்தல்
வெண்கோழி முட்டை யுடைத்தன்ன மாமேனி.
அஞ்சனத் தன்ன பசலை தணிவாமே
வங்கத்துச் சென்றார் வரின்.”

இதில், வங்கத்துச் சென்றார் வரின் அஞ்சனத் தன்ன பைங்குந்தலை யுடையாளது மாமேனிமேல் தெங்கங்காய் போலத் திரண்டுருண்ட கோழி வெண்முட்டை யுடைத்தன்ன பசலை தணிவாம் எனக்கூட்டுக.

மொழிமாற்று—ஒரடிக்குள் மாற்றுவது;

கொண்டுகூட்டு—பல அடிகளிலிருந்தும் மாற்றுவது.

சூ-ம். யாப்படி பலவினுங் கோப்புடை மொழிகளை ஏற்புழி யிசைப்பது கொண்டு கூட்டே. 255.

[அடிமறி மாற்றுப் பொருள்கோள்.]

M. 43. பொருளுக்கு ஏற்குமிடத்து நீங்காது கூட்டும் அடியினை யுடையவும், யாதானும் ஓரடியை யெடுத்து அச்செய்ப்புட்கண் முதல், இடை, ஈறுகளில் யாதானும் ஒரீட்டத்துக் கூட்டினும், பொருளோடு ஒசை மாட்சியும், ஒசைபொழியப் பொருண்மாட்சியும் வேறு படாத அடியினை யுடையவுமாகிய பொருள்கோள் அடிமறி மாற்றிய பொருள்கோளாம்.

உ-ம். 1. “நடுக்குற்றுத் தற்சேர்த்தார் துன்பந் துடையார்
கொடுத்துத்தான் துய்ப்பினு மீண்டுங்கா லீண்டும்
மிடுக்குற்றுப் பற்றினு நில்லாது செல்வம்
விகிக்கும் வினையுலந்தக் கால்.”

இதில், கொடுத்துத் தான்துய்ப்பினும் ஈண்டுங்கா
லீண்டும், விகிக்கும்வினை யுலந்தக்கால் மிடுக்குற்
றுப் பற்றினும் நில்லாது செல்வம், நடுக்குற்றுத்
தற்சேர்த்தார் துன்பந் துடையார் என அடிகளைப்
பொருளுக்கேற்ற விடத்து எடுத்துக் கூட்டல்
காண்க.

2. “மாறாக் காதலவர் மலேமறந் தனரே
ஆறாக் கட்பன் வரலா னுவே
வேளு மென்தோள் வனெனென ழும்மே
கூறும் தோழி டான்வாழு மாறே.”

இதில், எந்த அடியை எங்கே கூட்டினாலும் பொ
ருளும் ஒசையும் வேறுபடாமை காண்க.

3. “கலைப்பான் பிறிதயினா யாக்கலுங் குற்றம்
விலைப்பாலிற் சொண்ணே பிசைதலுங் குற்றம்
சொலற்பால வல்லாத சொல்லுதலுங் குற்றம்,
கொலைப்பாலுங் குற்றமே யாம்.”

இதில், ஈற்றடி ஒழிந்த மூன்றடிகளுள் எந்த அடி
யை எங்கே கூட்டினாலும் பொருளும் ஒசையும்
வேறுபடாமையும், ஈற்றடியை எடுத்து மாதாயி
னும் ஒரீடத்துக் கூட்டினால் ஒசை வேறுபட்டுப்
பொருள் வேறுபடாமையும் காண்க.

சூ-ம். எத்புழி எடுத்துடன் கூட்டுறு மடியவும்
மாப்பி நிடைமுத லாக்கினும் பொருளினைச்
மாட்சியு மாறா வடியவு மடியநி. 256.
பொதுவியன் முந்நிற்று.

4. இடையியல்.

[இடைச்சொல்லின் இலக்கணம்.]

1. தனித்து வழுங்குதலின்றிப் பெயர் வினைகளை
அறித்தும், பின்னும் முன்னும் ஒன்றும் பலவுமாய் வ
ரும் வேற்றுமைப் புது, வினைபுது, சாரியை, ஒப்புரு
பு முதலியன இடைச்சொற்களாம்.

உ-ம். குழையன், சுது மந்நம்ம—பெயரின் பின் ஒன்றும்
பலவும் வந்தன.

ஓ மந்தன் குளி யற்றென்று—மூன் றன்றும் பலவும்
வந்தன.

உன்னாய், உடந்தரனே—வினையின் பின் ஒன்றும்
பலவும் வந்தன.

அம்மாபெரிது, சீசீபோ—மூன் றன்றும் பலவும் வந்தன.

N. B. இச்சொல் முன்னும், பின்னும் வருமாயினும், பெரும்
பாக்கையாய் இடையேவருதலால், இடைச்சொல்லெனப்பட்டது.

சூ-ம். வேற்றுமை வினைசா ரியையொப் புதுபுகள்
தத்தம் பொருள் வினையினை யகையிலே
குறிப்பெனெண் பகுதியிற் தனித்தியலின்றிப்
பெயரிது வினையினும் பின்முன் னொரிடத்
தொன்றும்பலவும்வந்தொன்றுவதினிடச்சொல்.

[இடைச்சொல்லின் பொருள்கள்.]

2. தெரிநிலை, தேற்றம், ஐயம், முற்று எண், சிறப்பு, எதிர்மறை, எச்சம், வினா, விடை, ஒழிவினை, பிரிப்பு, கழிவு, ஆக்கமாகிய இப்பதினான்கும் இவை போல்வனபிறவும் இடைச்சொற்களுடைய பொருள்களாம்.

சூ-ம். தெரிநிலை தேற்ற மையமுற் றெண்சிறப்
பெதிர்மறை யெச்சம்வினாவிழைவொழியினை
பிரிப்புக் கழிவாக்கமின்னனவிடைப்பொருள்.

[ஏகா இடைச்சொல்.]

3. ஏகா இடைச்சொல்லானது பிரிநிலை, வினா, எண், சுற்றனை, தேற்றம், இசைகிறை என்ற ஆறு பொருளையுந்தரும்.

- உ-ம். 1. அவருள் இவனே கள்வன்—இங்கே ஒரு கூட்டத் தினின்றும் ஒருவனைப்பிரித்து நின்றலால்—பிரிநிலை.
2. நீயே கொண்டாய்—இங்கே நீயா கொண்டாய் என்னும் பொருளைத் தருமிடத்து வினா.
3. நிலமே, நீரே, தீயே, காற்றே—இங்கே நிலமும், நீரும், தீயும், காற்றும் எனப்பொருள்பட எண்ணி நின்றலால்—எண்.
4. “என்றமேத்தித் தொழுமோ மியாமே”—இதில் வேற பொருள் இல்லாமல்இறுதியில் அனைத்து நின்றலால்—சுற்றனை.

5. உண்டே மறுமை—இங்கே, உண்டு என்பதற்கு ஐயம் இல்லை என்னுந் தெளிவுப்பொருளைத் தருதலால்—தேற்றம்.

6. “ஏயே இவனொருத்தி பேடி.”—இங்கே, வேறு பொருளின்றிச் செய்யுளில் இசை நிறைத்து நிற்கலால்—இசைநிறை.

சிலவிடத்து ஏகாரம் எதிர்மறைப் பொருளையும், இகழ்ச்சிப் பொருளையுந் தரும்.

நானே கொண்டேன்—நான் கொண்டிலேன், எதிர்மறை. ஏயே பேடை—இகழ்ச்சி.

கு-ம். பிரிநிலை வினாவெண் ணீற்றசை தேற்றம்
இசைநிறை நியனவா தேகாரம்மே. 259.

[ஓகார இடைச்சொல்.]

4. ஓகார இடைச்சொல்லானது ஒழியிசை, வினா, சிறப்பு, எதிர்மறை, தெரிநிலை, கழிவு, அசைநிலை, பிரிப்பு—என்ற எட்டுவகைப் பொருளையுந்தரும்.

உ-ம். 1. படிக்கவோ வந்தாய்—இங்கே படித்தற்கு அன்று வினாயாட வந்தாய் என ஒழிந்த சொற்களைத் தருதலால்—ஒழியிசை.

2. குற்றியோ மகனே—இங்கே, குற்றியா? மகனா? என வினாப்பொருளைத் தருதலால்—வினா.

3. ஓ ஓ பெரியன்—இங்கே, ஒருவனது பெருமையாகிய உயர்வின் மிகுதியை விளக்குதலால் உயர்வு சிறப்பு.

ஓ ஓ கொடியன்—இங்கே, ஒருவனது கொடுமையாகிய இழிவின் மிகுதியை விளக்குதலால் இழிவு சிறப்பு.

4. அவனோ கொண்டான்—இங்கே, கொண்டிலன் என்னும் பொருளைத் தருவிடத்து—எதிர்மறை.
5. ஆனோ அதுவுமன்று, பெண்ணோ அதுவுமன்று—இங்கே, அத்தன்மையில்லாமையைத் தெரிவித்து நின்றலாற், நெரிநிலை.
6. உறுதி யுணராது செட்டாரை ஒதுதமக்கோருகதி யுணரார்—என்னுமிடத்துத், கழிவிடக்கப் பொருளைத். கருதலால்—கழிவு.

கழிவிடக்கம்—மெட்டதற்கு இங்கல்.

7. காணியவம்மினோ—இங்கே, வேறு பொருளின்றி நின்றலால், அகசரிநிலை.

8. இவனோ கொண்டான்—இங்கே பலருள் க்கும். ஒருவனைப்பிரித்து நிற்குமிடத்துப்—பிரிநிலை.

சிலவிடத்து ஐயப்பொருளிலும் வரும.

உ-ம். ஐந்தோ எட்டோ—ஐயம்.

சூ-ம். ஒழியிசை வீனாச்சிறப் பெநிர்மறை தொநினை சழிவசை நிலைபிரிப் பெனவெட் டோவே. (1)

[என என்று என்ற இரண்டு இடைச்சொல்.]

5. என, என்று—என்ற இரண்டு இடைச்சொற் களும் வீனை, பெயர், குறிப்பு, இசை, என், பன்பு என்ற ஆறு பொருளிலும் வரும.

உ-ம். 1. மைத்தன் பிறந்தானேனத் தந்தை யுவந்தான்—இங்கே வினையோடியைத்தது.

2. “அழுக்காறேன ஒருபாவி”—இங்கே பெயரோடியைத்தது.

3. “பொள்ளென வாங்கே புறம் லேரார்”-இங்கே, குறிப்போடியைந்தது—விரைவுக்குறிப்பு.
4. ஒல்லென ஒலித்தது—இங்கே, இசையோடியைந்தது. இசை=ஒலி.
5. நிலமென, நீரென, நெருப்பென,—இங்கே, எண்ணோடியைந்தது.
6. வெள்ளென விளர்த்தது — இங்கே, பண்போடியைந்தது.

உவமையிலும் வரும்.

உ-ம். புலிபாய்ந்தோளப் பாய்ந்தான்—உவமை.

சூ-ம். விளைபெயர் குறிப்பிசை யெண்பண் பாறிலும்
எளவெனு மொழிவரு மென்று மற்மே. 261.

[உம் என்னும் இடைச்சொல்.]

6. உம் என்ற இடைச்சொல்லானது எதிர்மறை, சிறப்பு, ஐயம், எச்சம், முற்று, அளவை, தெரிநிலை, ஆக்கம், என்ற எட்டுப்பொருளையுந் தரும்.

உ-ம். 1. “மறபயினும் ஒத்துக்கொளலாகும்” — இங்கே, மறக்கலாகாது என்னும் பொருளைத் தரலால்—எதிர்மறை.

2. “குறவரும் மருளும் குன்றம்”--இங்கே, குன்றின் உயர்வைச் சிறப்பித்தலால் உயர்வு சிறப்பு.
“புலையனும் விரும்பாப் புன்புலால் யாக்கை” — இங்கே, உடம்பின் இழிவைச் சிறப்பித்தலால்—இழிவு சிறப்பு.

3. அவன் வெல்வனும் வெல்லும்—இங்கே, துணியா மையை வளர்த்தலால்—ஐயம்.

4. சாத்தனும் வந்தான்—இங்கே, கொற்றன் வந்த தன்றி என்னும் பொருளைத் தந்தால்—இறந்தது தழீஇய எச்சம்; இனிக்கொற்றனும் வருவால். என்னும் பொருளைத்தந்தால்—எதிரது தழீஇய எச்சம்.
5. எல்லாரும் வந்தார்—இங்கே, எஞ்சாப்பொருளைத் தருதலால்,—முற்று.
6. இரவுமீ பகலும்—இங்கே; எண்ணுதற்கண் வருதலால்—எண்.
7. ஆனுமன்று, பெண்ணுமன்று—இங்கே, இன்ன தென்று தெரிவித்தலால்—தெரிநிலை.
8. பாஷமாயிற்று—இங்கே, அதுவே மருந்துமாயிற்று என்னும் பொருளைத் தருதலால்—ஆக்கம்.

சூ-ம். எதிர்மறை சிறப்பைய மெச்சமுற் றளவை தெரிநிலை யாக்கமோ மும்மை யெட்டே. 262.

[முற்றும்மைக்கு விதி.]

M. 7. முற்றும்மை, ஒரோ விடங்களில் எச்ச உம் மையுமாம்.

உ-ம். அவர் பத்துங் கொடார் — சில கொடுப்பர் என்பது பொருள்.

சூ-ம். முற்றும்மை யோரோவழி யெச்சமு மாகும். [எச்ச உம்மைக்குச் சிறப்பு விதி.]

M. 8. எச்ச உம்மை செவ்வெண்ணின்கண் வருமாயின் ஈற்றில் வரும்.

உ-ம். செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்பொருளுந் தருந் திறத்தது வினையே.

சூ-ம். செவ்வெண்ணீற்றதா மெச்ச வும்மை. 264.

[மன் என்னும் இடைச்சொல்.]

M. 9. மன் என்பது—அசைநிலை, ஒழியிசை, ஆக்கம், கழிவு, மிகுதி, நிலைபேறு என்ற ஆறுபொருளையுடந்தரும்.

உ-ம். 1. “அது மங்கொணகன் தேரே” — இங்கே, வேறு பொருளினிசை சார்த்தப்பட்டு நின்றலால்—அசை நிலை.

2. “சூரியதோர் வான் மன்” — இங்கே, இரும்பைத் துணித்ததென்னும் ஒழிந்த சொல்லை உணர்த்து தலால்—ஒழியிசை.

3. “பண்டு காடு மன்” — இங்கே, இன்றவயலாய்றறு என்னும் பொருளைத் தருதலால்—ஆக்கம்.

4. “சிறியகன் பெறினே எமக்கேயு மனீனே” — இங்கே, இப்பொழுது அகன் இறந்ததினால் எமக்கு சாதல் கழிந்தது எனப் பொருள் படுதலால்—கழிவு.

5. “எந்தை எமக் கருளு மன்” — இங்கே, மிகுதியும் அருளுவான் என்னும் பொருளைத் தருதலால்—மிகுதி.

6. “மனிலு உலகத்து மன்னியது புரிமோ” — இங்கே, இவ்விடைச் சொல்லடியாகப் பிறந்தவினைகள், நிலைபெறாத உலகத்தில் நிலைபெற்றதைச் செய்யவேண்டும் என்னும் பொருளைத் தருதலால்—நிலைபேறு.

சூ-ம். மன்னே யசைநிலை யொழியிசை யாக்கங் கழிவு மிகுதி நிலைபேறாகும்.

[மற்று என்னும் இடைச்சொல்.]

M .10. மற்று என்னும் இடைச்சொல்லானது வினை மாற்று, அசைநிலை, வேறு என்னும் மூன்று பொருளையுந்தரும்.

- உ-ம். 1. “மற்றறிவாம் நல்வினை யாமினைய இமன்றது” — இங்கே நல்வினையை விரைந்து அறிவாம் என்னும் வினையைமாற்றி இனிமேல் விரையாமல் அறிவாம் என்னும் வினையைத் தருதலால்—வினை மாற்று.
2. மற்றென்னை ஆள்க—இங்கே, வேறுபொருளின் நிச்சார்த்தப்பட்டு கிற்றலால் அசைநிலை.
3. “ஊழிற் பொருவலி யாவன மற்றென்று குழிந்து தானமூத் துறம்” — இங்கே, மற்றென்று என்பது—ஊழ்வினைக்கு மறுதலையாவதோர் உபாயமெனப் பொருளைத் தருதலால் பிறித என்பதாம்.

சூ-ம். வினைமாற்ற அசைநிலை பிறிதெனது மற்றே. 266.

[கொல் என்னும் இடைச்சொல்.]

11. கொல் என்பது—ஐயம், அசைநிலை என்ற இரண்டு பொருளையுந் தரும்.

உ-ம். 1. இவ்வுருகுற்றிகொல் மகன் கொல்—ஐயம்.

2. சற்றதனாலாய பயனென்கொல்—இங்கே, வேறு பொருளின்கையால்—அசைநிலை.

ஓரோவிடத்து வினாப்பொருளையுந் தரும்.

உ-ம். நீகொல் செய்தாய்—நீயோ செய்தாய், வினா.

சூ-ம். கொல்லே யைய மசைநிலைக் கூற்றே. 267.

தற்ப்பு. [தொல்காப்பியம்.]

1. விழுவே கால மொழியிசைக் கிளவியென்
தம்மூன் றென்ப தினைச் சொல்லே.
2. அச்சம் பயமிலி காலழ் பெருமையென்
தப்பா னுன்கே கொள்ளிச் சொல்லே.
3. ஶ்றென் கிளவி யிறத், பொருட்டே.
4. மன்றென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்.
5. தஞ்சக் கிளவி யென்மைப் பொருட்டே.
6. அந்நி லாங்க வசைநிலை கிளவியென்
ருவியன் டாகு மியற்கைத் தென்ப.
7. எல்லே யிலக்கம்.
8. எயும் குரையு மிசைநிறை யசைநிலை
யாயிரன் டாகு மியற்கைய வென்ப.
9. மியாபிக மோமநி யிருஞ்சின் னென்னு
மாவவி னுது முன்னிலை யசைச்சொல்.
10. அம்மகேட் பிக்கும்.
11. ஆங்க வரையசை.
12. யாகா,—
பிறபிறக் கரோபோ மாதென வருஉ
மாயேழ் சொல்லு மசைநிலைக் கிளவி.
13. ஆக வாக னென்ப தென்னும்
மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லசைநிலை.
14. நன்றீற் தேயு மன்றீற் தேயு
மந்தீற் றேவு மன்னீற் றேவு
மன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இடையியல் முற்றிற்று.

5. உரியியல்.

[உரிச்சொல்லிலக்கணம்.]

1. உரிச்சொல்லானது பெயரையும் வினையையும் தழுவிப் பொருளின் பண்பை உணர்த்துஞ் செய்யுட்குரிய திரிசொல்லாம். அப்பொருள் உயிர்ப்பொருளும் உயிரில்லாப்பொருளுமென இருவகையாம்.

இப்பொருள்களின் பண்பு—தொழிற்பண்பு, குணப்பண்பு என இருவகையாம்.

அவ்வுயிர்ப்பொருள்கள்—மெய், நா, மூக்கு, நாட்டம், செவி என்ற ஐம்பொறிகளால் பரிசம், இரசம், கந்தம், உருவம், சத்தம் என்ற ஐம்புலனாகளையும் உணரும் வகையால் ஐவகையாம்.

N. B. இடைச்சொற்போல இல்லாமல், பண்பு முதலியவற்றை உணர்த்தற்குரியதாயும், பெரும்பான்மையாகச் செய்யுட்கே உரியதாயும் இருத்தலின், உரிச்சொல்லெனப் பெயர் பெற்றது.

உரிச்சொல்லும் பண்பையுணர்த்துமென்றால் உரியென வேறு பிரிப்பான் என; உரிக்கும் பண்புக்கும் பேதம் என்னெயெனின்—செய்யுட்கே உரிய திரிசொல்லாகிப், பண்புக்கு விசுதி கூறியதபோல் உரிக்கு எனப் பெரியோர் விசுதி கூறுமையால், பெரும்பான்மையாய் விசுதி பெறுதும் வேற்றுமையுருபை யேவாதும் வருவது உரிச்சொல்லாம்.

சூத்திரம்.

- (1) பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெய ராகி
யொருகுணம் பலகுணந் தழுவிப் பெயர்வினை
ஒருவா செய்யுட் றூரியன வுரிச்சொல்.
- (2) உயிருயி ரில்லதாம் பொருட்குணம் பண்பே.
- (3) மெய்ந்நா மூக்கு நாட்டஞ் செவிகளி
னென்று முத லர்க்கிழ்க் கொண்டுமே லுணர்தலி
னோரறி வாதியா வுயிரைந் தாகும். 268.

[ஓரறிவுயிர்.]

M. 2. புல், மரம் முதலியன மெய்யாற் பரிசுத்து
பரிசுத்தை அறியும் ஓரறிவு உயிர்களாம்.
சூ-ம். புன்மா முதலவுந் தறியுமோ ரறிவுயிர். 269.

[ஈரறிவுயிர்.]

M. 3. இப்பி, சங்கு முதலியன-மெய்யறிவேயன்றி
நாவால் இரதத்தை யறியும் அறிவோடு ஈரறிவு உயிர்
களாம்.
சூ-ம். முாணந் தாதிநா வறிவொட ரறிவுயிர். 270.

[மூவறிவுயிர்.]

M. 4. கதையான் எழுப்பு முதலியன-மூக்காற் கந்
தத்தை அறியும் அறிவினோடு மூவறிவு உயிர்களாம்.
சூ-ம். சிதலெழும் பாதிமூக் கறிவின்மூ வறிவுயிர்.()

[நாலறிவுயிர்.]

N. 5. தும்பி வண்டு முதலியன கண்ணறிவோடு
நாலறிவு உயிர்களாம்.

சூ-ம். தும்பிவண் டாதிகண் ணறிவினா லறிவுயிர்.()

[ஐயறிவுயிர்.]

N. 6. வானவரும், மக்களும், நரகளும், விலங்கும்,
புள்ளும் மேற்கூறிய நாலறிவேயன்றிச் செவியாற் சத்
தத்தை அறியும் அறிவோடு ஐயறிவு உயிர்களாம்.

N. B. மக்கட்கு விலங்கறிவுடன் பருத்தறிவுக்கடி ஆறறி
வாம்; ஆறறிவு உடையாரை மக்களென்றும், ஐயறிவு உடையாரை
விலக்கின் பெயரால் மாக்களென்றும் அழைப்பார்கள்.

சூ-ம். வானவர் மக்க ணரகர் விலங்குபுள்

ளாதி செவியறிவோ டையறி வுயிரே. 273.

[உயிரில்லாப் பொருள்கள்.]

N. 7. அறிவு மயமாம் உயிரொன்றுமே யன்றி அவ்
வுடம்பு முதலிய உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் உயி
ரில்லாத பொருள்களாம்.

சூ-ம். உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த

உடன்முத லனைத்து முயிரல் பொருளே. 274.

[உயிநுடைப்போநுள்களின் துணப்பன்பு.]

ந. 8. சூத்திரம்.

அறிவரு ளாசை யச்சு மான
 நிறைபொறை யோர்ப்புக் கடைப்பிடி மையல்
 நினைவு வெறுப்பு வப் பிரக்காண் வெகுளி
 துணிவழுக் காறன் பெளிமை யெய்த்தல்
 துன்ப மின்ப மிளமை மூப்பிகல்
 வென்றி பொச்சாப் பூக்க மறமதம்
 மறவி யினை உடல்கொ ருயிர்க்குணம். 275.

[உயிநுடைப்போநுள்களின் தோழிப்பன்பு.]

ந. 9. சூத்திரம்.

துய்த்த துஞ்ச ரெழுத லணிதல்
 உய்த்த லாதி புடனுயிர்த் தொழிற்குணம். 276.

[உயிரில்லாப்போநுள்களின் துணப்பன்பு.]

ந. 10. சூத்திரம்.

பல்வகை வடிவிரு நாற்றமை வண்ணம்
 அறுசுவை யூறெட் டெயில் பொருட்குணம். 277.

[இவ்விநுபோநுள்களுக்கும் பொதுவாகியதோழிப்பன்பு]

ந. 11. சூத்திரம்.

தோன்றல் மறைதல் வளர்தல் சுருங்கல்
 நீங்க ஷடைத னடுங்க லிசைத்தல்
 ஈத லின்னன விருபொருட் டொழிற்குணம். 278.

[ஒருகுணங்குறித்த பல உரிச்சொல்.]

N. 12. சால், உறு, தவ, நனி, கூர், கழி என்ற ஆறு உரிச்சொல்லும் மிகுதியாகிய ஒருகுணத்தை உணர்த்துஞ் சொற்களாம்.

- உ-ம். 1. சாலப்பகை... .. சால்.
 2. உறு புகழ்... .. உறு.
 3. தவச்சேய் நாட்டார் தவ.
 4. நனி வருந்தினை நனி.
 5. துனி கூர் எவ்வம் கூர்.
 6. கழி கண்ணோட்டம் கழி.

கு-ம். சால் வறுதவ நனிகூர் கழிமிகல். 279.

[பலகுணங் குறித்த ஓர் உரிச்சொல்.]

N. 13. கடி என்னும் உரிச்சொல் காப்பு, கூர்மை, நாற்றம், விளக்கம் அச்சம், சிறப்பு, விரைவு, மிகுதி, புதுமை, ஆர்த்தல், வரைவு, மன்றல், கரிப்பு, என்கிற பதின்மூன்று குணத்தையும் உணர்த்தும்.

உதாரணம்.

1. கடிநகர் காப்பு. 8. கடிகாற்று மிகுதி.
 2. கடிதுனை ... கூர்மை. 9. கடிமணம் புதுமை.
 3. கடிமாலை ... நாற்றம். 10. கடி முரசு ஆர்த்தல்.
 4. கடிமார்பன். விளக்கம். 11. கடி மது வரைவு.
 5. கடிப்பேய் ... அச்சம். 12. கடி வினை மன்றல்.
 6. கடியரண் ... சிறப்பு. 13. கடி மினகு கரிப்பு.
 7. கடிவிதும். விரைவு. முறையே வந்தன.

சூ-ம் கடியென் கிளவி காப்பே கூர்மை
விலையே விளக்க மச்சஞ் சிறப்பே
விரைவே மிகுதி புதுமை யார்த்தல்
வரைவே மன்றல் கரிப்பி னாகும்.

280.

குறிப்பு. [தோல்காப்பியம்.]

- சூ-ம். 1. உருவம் காகும் புலையுமா பாகும்.
2. குருவுங் கெழுவுந்தனும் மே.
3. மல்லல் வளனே
4. வயெற் றாகும். (பெறுது = பெருக்கம்.)
5. பட்டபெ பயனும்.
6. பசப்பிற னாகும்.
7. இயைபே புணர்ச்சி.
8. திசைபிசை யாகும்
9. அலைய நெருமா வாரிண்திற் றெய்சி.
10. மழவுங் குழவு மிளவைய் பொருள்.
11. சீர்த்தி மிகுமகழ்.
12. மயலையென்ப
13. கடழவுந் திளவும் விரைவின் பொருள்.
14. அதிரவும் விதிப்படி மிகுக்குச் செய்யும்.
15. வார்த்தல் போக லொழுதன் மூன்று
நேரவு நெடுமையுந் செய்யும் பொருள்.
16. தீர்த்துந் தீர்த்தனும் விடறபொருட் டாகும்.
17. கெடவால் பண்ணையா மிணங்கிம்கி ளை மட்டி.
18. தடவுங் கயவு நனியும் பெருமை.
19. ஆவத்துன்,—
தடவென் கிளவி கோட்டொந் செய்யும்.
20. கயவென் கிளவி மென்மையு மாகும்.

21. ஸ்ளியென் இளவி செறிவு மாகும்.
22. பழுதபய மின்றே.
23. சாயன் மென்மை.
24. முருதென் இளவி யெஞ்சாப் பொருட்டே.
25. வம்புநிலை யின்மை.
26. மாதர் காதல்.
27. நம்பு ரேவு நகையா கும்மே.
28. ஒய்த லாய்த னிழத்தல் காடி
யாவயி னுஞ்ஞ முள்ளத் து னுக்கம்.
29. புலம்பே தனிமை.
30. துவன்றுநிறை வாகும்.
31. முாஞ்சன் முநிர்வே.
32. வெம்மை வேண்டல்.
33. பொற்பே பொவிவு.
34. வறிது சிறிதாகும்.
35. ஏற்ற நினைவுந் துணிவு மாகும்.
36. பிணையும் பேணும் பெட்டின் பொருள்.
37. பிணையு பிழைத்தல் பெருப்பு மாகும்.
38. படரே யுள்ளல் செலவு மாகும்.
39. கையுஞ்ஞ் சிறுமையு றோயின் பொருள்.
40. எய்யா மையே நறியா மையே.
41. நன்றபெரி தாகும்.
42. தாவே வளியும் வருத்தமு மாகும்.
43. தெவுக்கொன்ற பெருட்டே.
44. தெவ்வுப்பகை யாகும்.
45. விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.
46. அவற்றன்,—
விறப்பே வெருஉப் பொருட்டி மாகும்.

47. கம்பகை சும்மை களியே யழுங்க
வென்றிவை காங்கு மாவப் பொருள்,
48. அவற்றன்,—
அழுங்க விரக்கமுங் கேடு மாகும்.
49. கருமென் னினவி மயக்கஞ் செய்யும்.
50. செழுமை வளனுங் கொழுப்பு மாகும்.
51. விழுமஞ் சீர்மைபுந் சிறப்பு மிடும்பையும்.
52. கருவி தொகுதி.
53. கமரிதைந் தியனும்.
54. அரியே யைம்மை.
55. கவவகத் திடுமே.
56. தவைத்தனுஞ் சிலைத்தனு மியம்பனு மிரங்கு
மிசைப்பொருட் னினவி பென்மஞர் புலவர்.
57. அவற்றன்,—
இரங்கல் சுழிந்த பொருட்டு மாகும்.
58. இலம்பா டொற்குமா யிரண்டும் வறுமை.
59. கவர்வுவிருப் பாகும்.
60. சேரே திட்டி.
61. வியவென் னினவி யகலப் பொருட்டே.
62. பெநா முருமென வருஉங் கினவி
யாமுறை முன்று மச்சப் பொருள்.
63. வயவலி வாகும்.
64. வானொளி மாகும்.
65. தயவென் னினவி யறிவின் திரிபே.
66. உயாவே யுயக்கல்.
67. உசாவே குழ்ச்சி.
68. வயாவென் னினவி லேட்டைப் பெருக்கம்.
69. துடிப்புந் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்.

70. நிறத்தாரு வுணர்ந்ததகு முரிய வென்ப.
71. சொல்லு துறழவு துணங்கு துண்மை.
72. புனிதென் கொவியின் தனிமைப் பொருட்டே.
73. நனவே களனு மகலமுஞ் செய்யும்.
74. மதவே மடலும் வலியு மாகும்.
75. மிகுதயும் வளப்பு மாகனு முரித்தே.
76. புதித்படற் பொருட்டே யாணர்க் கினலி.
77. ஆமர்தன் மேவல்.
78. யாணாக கவினும்.
79. பாரும் பழச்சும் வழுதின் பொருள்.
80. அபமும் கரிப்பு மாகனு முரித்தே.
81. ஐலியப் பாகும்.
82. முனைவுமணி வாகும்.
83. வைபவ கூர்மை.
84. அழுவலி யாகும்.

உரியியன் முற்றிறன்.

பலபொருள் குறித்துவரும் வினாக்கள்.

வினா.
அம்.

1. வினையெச்ச வினா.

2. பெயரெச்சம்.

3. பலவின்படர்க்கைமுற்று; பெயர், வந்தன; கொடியன.

4. வியங்கோள்.

1. பன்மைத்தன்மை.

2. தொழிற்பெயர்.

3. பண்புப்பெயர்.

4. வினைமுதற்பொருள்.

5. செய்யப்படுபொருள்.

6. கருவிப்பொருள்.

1. தொழிற்பெயர்.

2. ஒருமைத்தன்மை வினைமுற்று.

3. வியங்கோள்.

4. எதிர்மறை வியங்கோள்.

5. எதிர்மறையேவல்.

அம்.

உதாரணம்.

செய்ய; மெல்ல.

செய்த; பெரிய.

வந்தன; கொடியன.

எழுந்தருள்.

நடந்தனம்; பெரியம்.

ஆட்டம்.

நலம்.

எச்சம்.

தொல்காப்பியம்.

நோக்கம்.

செயல்.

நடப்பல் = நடப்பேன்.

எனல் = எனக்.

எனல் = எனற்க.

படியல் = படியாதே.

அல்.

- அன். 1. ஆண்பால் படர்க்கைப் பெயர்; குறிப்புவினைமுற்று. அறிஞன்.
2. வினைமுற்று. வந்தனன்.
- ஆ. 3. ஒருமைத்தன்மை வினைமுற்று. செய்வன்=செய்வேன்.
1. பலவின்படர்க்கை வினைமுற்று; பெயர். நடவா.
2. இறந்தகால வினையெச்சம். செய்வா=செய்து.
ஆல். 1. தொழிற்பெயர். ஓசல்=ஒருவுதல்.
2. எதிர்கால வினையெச்சம். உண்டால்.
3. குறிப்பு வினையெச்சம். அல்லால்.
4. எதிர்மறை ஒருமையேவல். மறல்=மறுக்காதே.
- ஆன். 1. ஆண்பால் படர்க்கைப்பெயர்; குறிப்புவினைமுற்று. பெரியான்.
2. தெரிநிலைவினைமுற்று. வந்தான்.
- இ. 1. ஆண்பால் படர்க்கைப்பெயர்; குறிப்புவினைமுற்று. வில்லி.
2. பெண்பால். பொன்னி.
3. ஒருமை முன்னிலை வினைமுற்று. வருதி=வருவாய்-வருகிறாய்.
4. வினையெச்சம். ஓடி.
5. வினைமுதற் பொருள். அலரி.
6. செயப்படுபொருள். ஊருணி.
7. கருவிப்பொருள். மண்வெட்டி.
8. ஒருமையேவல். காட்டுதி=காட்டு.
உ. 1. வினையெச்சம். நடந்து.

- உம்.
2. தொழிற்பெயர்.
 3. பண்புப்பெயர்.
1. ஏவற்பன்மை.
2. படர்க்கை வினைமுற்று.
 3. எதிர்கால பெயரசெச்சம்.
 4. வினையெச்சம்.
 5. வியங்கோட்பொருள்.
- ஏல்.
1. எதிர்மறை யேவல்.
 2. எதிர்கால வினையெச்சம்.
 1. ஒருமை முன்னிலை வினைமுற்று.
 2. தொழிற்பெயர்.
 3. பன்முப்பெயர்.
 4. வினைமுதற்பொருள்.
 5. செயப்படு பொருள்.
 6. கருகிப்பொருள்.
- கு.
1. பண்புப்பெயர்.
 2. பிறவினை விருதி.
 3. தொழிற்பெயர்.
 4. ஒருமைத்தன்மை வினைமுற்று.
- டு.
1. ஒன்றன்படர்க்கைக் குறிப்புவினைமுற்று. உன்சொல் உளது.

வரவு.
மழவு.
வாரும்.
செய்யும்.
கடக்கும் மனிதன்.
செய்தலும் போனான்.
காத்தல் வேண்டிம்=காக்க.
பழியல்.
உண்டானேல்.
செய்தனை.
கொலை.
தொலலை.
பறவை.
தொடை.
பாசவை.
நன்கு.
போகட்டு.
போக்கு=போதல்.
உன்கு=உன்பேன்.

2. ஒருமைத்தன்மை வினைமுற்று. உண்டு==உண்டேன்,
3. பிறவினை வினாதி. உருட்டு,
1. தொழிற் பெயர். வருகை,
2. முறைப்பெயர். தங்கை,
1. பண்புப்பெயர். மாட்சி,
2. தொழிற்பெயர். காட்சி,
1. தொழிற்பெயர். படித்தல்,
2. சிவங்கோள். மாசிலனாதல்==மாசிலனாகுதல்,
1. ஒன்றன் படர்க்கைவினைமுற்று. நடந்தது,
2. பிறவினை வினாதி. பாய்த்து==பாய்தல்,
3. தொழிற்பெயர். வந்து==வந்தேன்,
4. ஒருமைத்தன்மை வினைமுற்று. ஆல்லாது==ஆல்லாமல்,
5. வினையெச்சம். கன்னர்==கன்மை,
1. பண்புப்பெயர் வினாதி. பொருநர்==உயுத்த வீரர்,
2. பெயர் வினாதி. கண்பு,
1. பண்புப்பெயர். படிப்பு,
2. தொழிற்பெயர். செய்பு==செய்து,
3. வினையெச்சம். எழுப்பு,
4. பிறவினை வினாதி. குருமார்,
1. பலர்பால் படர்க்கைப்பெயர்.

- மை.
2. வினைமுற்று.
 1. பண்புப்பெயர். கொண்மார்.
 2. தொழிற்பெயர். நன்மை
 3. வினையெச்சம். செய்தமை.
 4. தன்மைப்பொருள். செய்மானம்=செய்உாமல.
 - வி.
 1. தொழிற்பெயர். ஆண்மை, பொண்மை.
 2. திறனின் விகுதி. கேள்வி.
 - தி.
 1. பண்புப்பெயர். செய்யி.
 2. எதிர்முறை ரூபிப்புவினையெச்சம். நன்றி.
 - று.
 1. ஒன்றன்படர்க்கை வினீழ்முற்று. ஆன்றி.
 2. பண்புப்பெயர். பேரவிற்பு.
 3. ஒருமைத்தன்மை. உன்று.
 4. திறனின் விகுதி. சென்று=சென்றேன்.
-

பழ இரூத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பொருள்	திருத்தம்.
4	19	கடற்ன் மாறுகொள்க...	கடற்ன் பிலக படக்கடற்ன், கூறியது கடற்ன் மாறுகொள்க.
10	15	மையன்கிருதம்	மையன்கிருதம்.
11	11	உடமை	உடமை.
11	7	மெய்யையுஞ்சார்த்தி	மெய்யையும் மொழியையுஞ் சார்த்து.
14	5	மெய்மேலும்.	மெய்மேலும்.
15	6	ஒரு	கரல்.
17	8	குதிலுக்கும் இடை	குதிலுக்கும் பின் இடை.
18	9	குதிலும் செல்லும்	செல்லும் ஒத்தம்.
26	5	மலர்ப்பால்	பெண்பால்.
40	7	உலித்தினை	உயர் இளை.
41	21	உருக்த	வருகி.
46	22	செய்க்க	சாக்க.
48	17	கரல்	இம்மகர்.
53	18	மெய்யிந்த	பெண்பந்த.
56	22	மொழிகளிந்த	மொழிகளிந்த.

